COLECȚIA

Tubiri de poveste

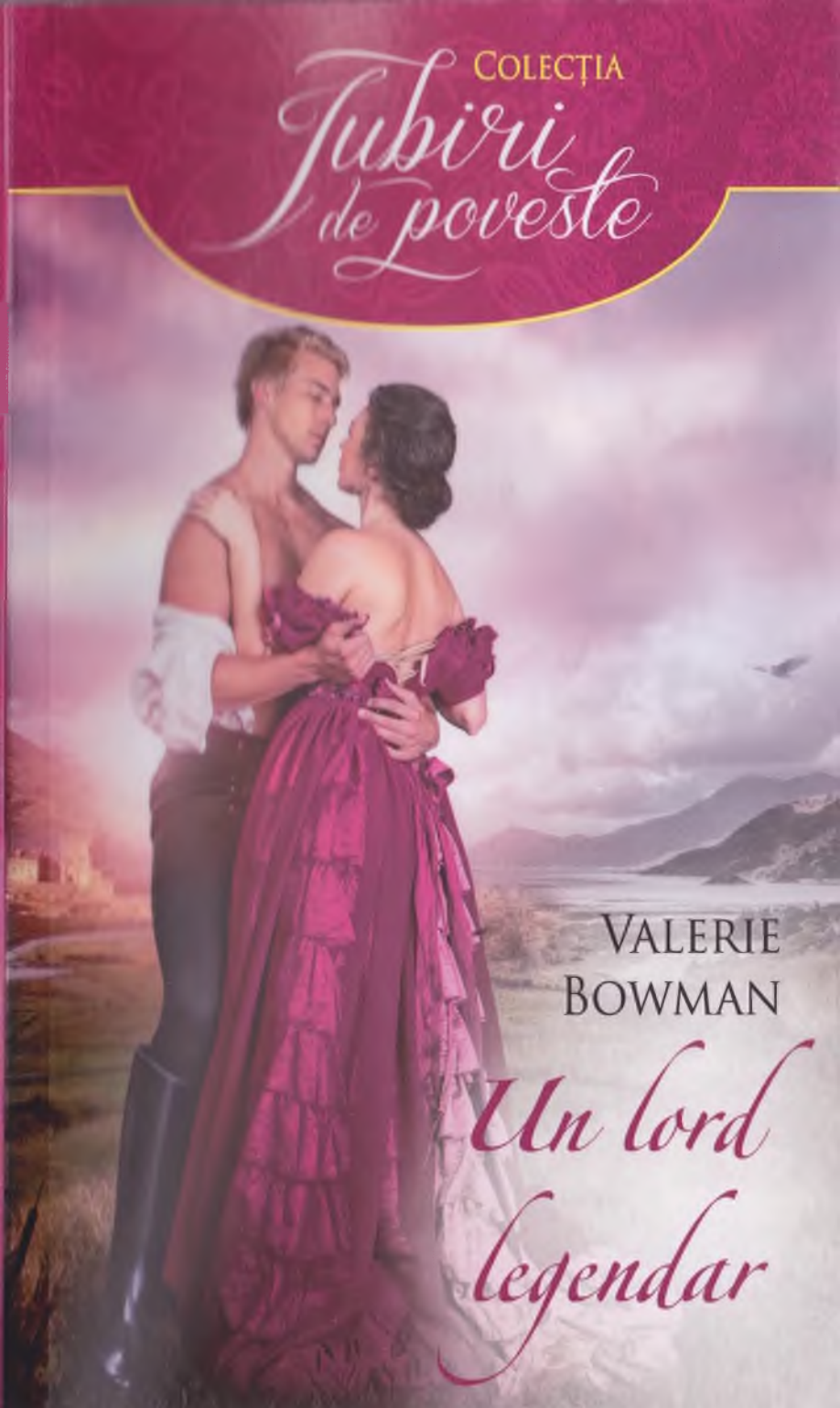

VALERIE BOWMAN

Un lord legendar

SERIA „MIRESE NEASTÂMPĂRATE"

Sătul de atmosfera plictisitoare a sălilor de bal londoneze și dezamăgit de sezoanele nesfârșite în care nu a reușit să își găsească o soție, Christian Forester, viconte de Berkeley, se refugiază la cabana lui de vânătoare din Scoția, dornic de liniște și solitudine. Însă ultimul lucru la care se așteaptă este să găsească acolo o necunoscută încântătoare, instalată confortabil în locuința lui.

Lady Sarah Highgate, favorita sezonului precedent, n-a avut nici o problemă în a-și găsi un soț. Problema este că pretendentul marchiz, un bărbat încrezut și plictisitor, este mai degrabă alegerea părinților ei, așa că, în disperare de cauză, Sarah se refugiază în Scoția, unde nimerește din greșeală la cabana vicontelui.

Nevoiți să petreacă împreună câteva zile, Christian și Sarah descoperă că fiecare poate fi partenerul ideal pentru celălalt. Dar educați fiind să asculte de regulile societății, cei doi ajung în schimb la o înțelegere: el o va ajuta să găsească o cale de a se întoarce acasă fără a provoca un scandal, iar ea îl va învăța cum să se poarte pentru a-și găsi soția potrivită. Amândoi își respectă partea de înțelegere, și planul ar fi putut decurge perfect... Se pare însă că nu au luat în considerare o consecință neprevăzută: inimile lor nu au de gând să se supună normelor bunei-cuviințe.

Valerie Bowman a debutat în anul 2012. A fost nominalizată de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America la categoria Cel mai bun roman de debut din genul *historical romance*, precum și la Premiul Kirkus pentru ficțiune.

Tradiție din 1989
www.literra.ro
ISBN 978-606-33-2831-2
9 786063 328312
Alma
eBook disponibil

VALERIE BOWMAN

Un lord legendar

The Legendary Lord
Valerie Bowman
Copyright © 2016 June Third Enterprises, LLC
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press, LLC.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un lord legendar
Valerie Bowman

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOWMAN, VALERIE
Un lord legendar / Valerie Bowman.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2831-2
I. Sofonea, Mihaela (trad.)
821.111(73)-31=135.1

VALERIE BOWMAN

Un lord legendar

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea

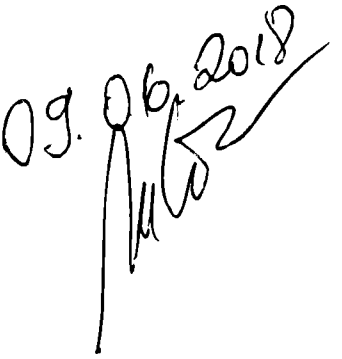

LITERA
2018

Surorii mele, Sarah Bowman-Steffes, pentru că mi-a arătat unde a locuit doamna Goatsocks și pentru că a fost o fabuloasă Veronica Darling.

Capitolul 1

Scoția, noiembrie 1816

Se afla cineva în casa lui. Christian Forester, viconte de Berkeley, stătea în fața micii cabane de vânătoare, uitându-se la firul de fum care ieșea din horn, urcând spre cerul ce se întuneca. Înaintă încet spre ușa de la intrare, o împinse cu piciorul și strânse în mână pistolul pe care îl avea la el ori de câte ori călătorea. Petrecuse ultima săptămână pe drum. Era obosit. Era murdar. Nu se bărbierise. Și avea o stare de spirit foarte proastă. Era un frig de-ți înghețau oasele, iar vântul se întețea. Și, după cum se vedea, cerurile erau pe cale să se deschidă, lăsând să se prăvălească noiane de zăpadă. Christian nu își dorea decât un loc cald lângă foc și niște mâncare. Se părea însă că mai întâi era nevoit să alunge un hoț. Trase aer adânc în piept pentru a se calma, apoi scoase încet pistolul din buzunarul interior al hainei.

Împinse din nou cu piciorul, iar ușa de la intrare se deschise larg spre încăperea cea mare. Încăperea cea mare și *goală*. Se uită în jur. În vatră erau lemne de brad, în fața ușii, pe dușumeaua de lemn, se afla un covoraș țesut în culori vesele, pe care nu îl recunoștea, iar pe focul aprins din bucătărie fierbea o oală cu ceva care mirosea suspect de mult a tocană. Christian păși înăuntru. Da, era limpede. Se afla *cineva* acolo. *Altcineva* decât domnul Fergus, îngrijitorul, și de micul său câine scoțian cu urechi ascuțite, pe care îl chema tot Fergus. Excentricul îngrijitor îi explicase că, dacă oamenii le puteau da fiilor numele pe care îl purtau ei înșiși, atunci și el putea face același lucru cu câinele său. Christian fusese întotdeauna de părere că acest lucru părea cât se poate de rezonabil. Dar nu, Fergus I și al II-lea – omul și câinele – nu erau acolo în clipa aceea. În afară de tocană, în încăpere mirosea vag a flori. A crini, mai exact. Nu erau flori pe culmile din nordul Scoției în perioada aceea a anului. El ajunsese acolo chiar înainte să se dezlănțuie furtuna amenințătoare prevestită

de vântul înghețat care sufla spre coama muntelui din spatele său. Mirosul de crini însemna un singur lucru: parfum. În casă era o femeie. O femeie nepoftită, necunoscută și pe care nu o dorea acolo. El plecase din Londra tocmai pentru a scăpa de femei.

Închise ușa în urma lui, bătu din cizme pe covoraș și își drese glasul. Poate că avea să se arate și să se prezinte. Oh, și să-i explice ce naiba căuta acolo! Nu se auzi nici o mișcare. Nici un sunet. Își dădu jos mantia grea de lână de pe umeri și o așeză în cuierul rustic din lemn, pe care îl făcuse el însuși dintr-un stejar doborât într-o vară petrecută acolo. Chiar dacă era vicontele de Berkeley atât în Londra, cât și în Northumbria, în Scoția era doar Christian. Sau stăpânul Christian, cum îi spunea domnul Fergus. Nu era nimic pompos și ceremonios la cabana de vânătoare și tocmai de aceea îi plăcea atât de mult acolo. Acela era doar unul din numeroasele motive.

Mica deschizătură din partea de jos a ușii din spatele casei se mișcă o clipă înainte și înapoi, iar în încăpere țâșni Fergus al II-lea, varianta canină, ca o săgeată neagră. Se opri ascultător să-și scuture zăpada de pe spinare și de pe labe, cum îl învățase Fergus când făcuse ușița pentru el, apoi veni în goană spre Christian, dând frenetic din mica lui coadă și sărind de colo-colo pe toate cele patru labe. Christian își puse mâinile în șolduri și se uită fix la drăgălașul cățeluș. „Ce naiba?" Christian fu cât pe ce să se frece la ochi. Era doar în imaginația lui sau Fergus al II-lea purta o mică haină roșie de lână?

– Ei bine, ce faci?

Christian se înșela? Oare să fi fost totuși îngrijitorul acolo? Să se fi apucat Fergus I să gătească tocană, să pună covoare moi lângă ușă și să se dea cu parfum? Ori avea o tovarășă care îi ținea de urât? O femeie? Poate că ea făcuse tocana. Da, scenariul acesta avea mai mult sens decât să și-l închipuie pe Fergus I umblând de colo-colo mirosind a crini și îmbrăcându-și câinele cu hăinuțe. Dar, cunoscându-l pe irascibilul îngrijitor, Christian își dădu seama că această variantă era la fel de neverosimilă. Nu. Mai degrabă se nimerise să treacă pe lângă cabană vreun pribeag și, negăsind pe nimeni acasă, se decisese să își facă sălaș acolo. Nu era un lucru neobișnuit în acele părți. Dar Christian voia să scape cât mai repede de acel pierde-vară, indiferent dacă era bărbat sau femeie.

După ce își vârî pistolul la loc în buzunar, se aplecă și ridică mica potaie în brațe. Fergus al II-lea îl linse direct pe nas.

– Mulțumesc, spuse Christian, ștergându-se de bale cu dosul mâinii înmănușate. Presupun că nu ești atât de amabil încât să-mi spui cine este aici.

Câinele se uită la el și își lăsă capul mare într-o parte.

– Nu? Christian îl frecă pe gât. Prea bine atunci. Te voi urma. Condu-mă, te rog!

Puse câinele mic și îndesat pe dușumea și îl îndemnă să o ia înainte pe coridor. Întreaga cabană era formată dintr-o cameră mare cu ustensile de bucătărie într-un colț, precum și o canapea și două scaune vechi de piele lângă șemineu în celălalt colț. Lângă canapea se afla o pernă rotofeie pentru Fergus al II-lea. Lângă zona de bucătărie erau o masă de lemn și patru scaune la fel (făcute tot de Christian într-o vară, cu multă vreme în urmă). Un coridor ducea spre două mici dormitoare, în care se găseau câte un pat comod, un scaun, niște cărți și un covor. Dacă domnul Fergus se afla acolo, era fie afară în pădurea acoperită de zăpadă, fie într-unul din dormitoare. De regulă, bărbatul dormea în cămăruța din spatele grajdului, dar Christian tocmai venise de acolo după ce își lăsase calul. Camera era goală, iar bidiviul lui Fergus nu era de găsit.

– Hai, amice, arată-mi! spuse Christian.

Merse pe urmele câinelui, care înainta hotărât pe coridorul ce ducea spre ușa dormitorului lui Christian. Domnul Fergus nu ar fi avut ce să caute acolo. Christian se încruntă. Câinele puse o labă pe ușă și scânci.

– Intră atunci! îl îndemnă Christian, frecându-și bărbia.

Fergus al II-lea se uită el ca și când ar fi vrut să fie sigur că îi dă voie, apoi împinse ușa cu laba și intră în camera întunecată. Trecură câteva clipe de liniște aproape totală. Singurul sunet care se auzea era al labelor câinelui pe podeaua de lemn. După o clipă, pe coridor se auzi o voce de femeie:

– Ei, aici erai! Ai venit să mă trezești din somn?

Christian făcu ochii mari și îi căzu mâna de sub bărbie. Dumnezeule, în patul lui era o femeie!

Capitolul 2

Era cineva în casă cu ea. Mâna palidă a lui Sarah Highgate îngheţă pe blana uşor aspră a câinelui. Nu avea nici o îndoială. Tocmai auzise un bărbat dregându-şi glasul. Cel puţin credea că îl auzise. Umbra lungă ce se mişca în faţa uşa dormitorului i-o confirmă. Era cineva acolo. Şi existau slabe şanse să fie stăpânul câinelui. Domnul Fergus ar fi strigat, ar fi întrebat-o ce făcea şi i-ar fi dat veşti despre doamna Goatsocks. Nu, cu siguranţă nu era domnul Fergus.

Sarah simţi că i se strânge inima de frică. Era adevărat că se afla în casa unui străin. Ei bine, nu *complet* străin. Numele lui era stăpânul Christian, iar domnul Fergus o asigurase că nu avea de ce să se teamă de el. Era un gentleman. Dar nu era sigură de acest lucru, iar domnul Fergus şi doamna Goatsocks nu se aflau acolo. Mai grav era că bărbatul din umbră aflat în faţa uşii putea fi un străin, un tâlhar scoţian, un ucigaş. Nu. Nu! Totul era doar în imaginaţia ei. Nu trebuia să se piardă cu firea. Trebuia să rămână calmă şi să gândească limpede. Poate că pur şi simplu era umbra unei persoane care se rătăcise şi ajunsese unde nu trebuia... La fel ca ea. Fergus – câinele dădu din coadă. Îi invidia calmul. Ea nu era câtuşi de puţin calmă. Ce trebuia să facă o femeie singură cu un câine exagerat de prietenos într-o asemenea împrejurare? Ar putea striga, întrebându-l pe bărbat dacă era stăpânul Christian. Alungă repede gândul acela. „Bineînţeles că sunt", ar fi fost răspunsul lui neîndoielnic, iar ea, nesăbuită cum era, l-ar fi crezut, dat fiind că nu îl văzuse niciodată pe stăpânul Christian. Fusese destul de nechibzuită că venise acolo. Trebuie să se adune pentru a ieşi cu bine din acea situaţie şi pentru a se întoarce acasă. Nu era deloc înţelept să dezvăluie unui posibil criminal numele cuiva, îngăduindu-i astfel să se dea drept acea persoană.

Cu inima duduindu-i în piept, Sarah se gândi la celelalte opţiuni care îi rămâneau. Putea striga, rugându-l să-şi spună numele. Dar, dacă bărbatul era un ucigaş, ea avea să trădeze faptul că era femeie, dându-i de ştire că se afla acolo, gata să fie ucisă sau violată ori chiar

ambele. Deși, dacă stătea să se gândească, el sigur o auzise vorbind cu câinele. „La naiba! La naiba! La naiba!"

Își ținu respirația și își așeză mâna tremurândă în talie. „Fii calmă. Fii calmă. Fii calmă!" Nu exista decât un singur fel de a acționa sănătos. Trebuia să găsească o armă. El, oricine ar fi fost, avea să facă prima mișcare, iar ea nu voia să se ascundă speriată sub pat.

Hotărâtă, coborî din patul moale cât putu de încet, căutând o armă. Merse în vârful picioarelor pe dușumeaua de lemn, tresărind ori de câte ori scârțâia. Privi speriată în jur. Pe peretele îndepărtat al micii încăperi era sprijinită ceea ce părea a fi o sabie medievală. Deja își dăduse seama că stăpânul Christian trebuia să fie un bătrân excentric. Sabia o confirma. Însă cel care se afla pe coridor putea fi un bărbat tânăr. Tânăr, sprinten și periculos. Chiar și așa, ea măcar avea să încerce să se apere. Pentru a mia oară, se blestemă pentru prostia pe care o făcuse și o determinase să ajungă atât de departe de casă, punând-o în mare primejdie. Ducând degetul la gură pentru a liniști câinele – de parcă animalul ar fi știut ce însemna gestul acela –, ajunse cu greu la sabie, o luă cu ambele mâini tremurânde și trase aer adânc în piept. Dacă ar fi văzut-o lumea bună londoneză în acea clipă! Lady Sarah Highgate, în vârstă de 18 ani, frumoasa sezonului, purta haine de servitoare și se ascundea într-o cabană scoțiană de vânătoare, înarmată cu o sabie.

Răsuflă printre buzele tremurânde. Uneori, viața putea fi de-a dreptul ciudată.

Cu picioarele îndepărtate și bine înfipte în pământ, Sarah strânse cu putere mânerul sabiei și se avântă spre ușă exact când aceasta se deschise.

În cei treizeci de ani de viață ai săi, Christian nu mai văzuse nicicând o privelițte precum cea care îl întâmpină când deschise ușa dormitorului. Avea în față o femeie frumoasă, vânturând o sabie spre el. De fapt, era cam mult spus că o *vântura*. De-abia putea să o ridice câțiva centimetri de la podea, dar era limpede că *încerca* să o îndrepte spre el.

În mod normal, Christian nu s-ar fi simțit în largul său în fața unei femei frumoase. În afară de prietenele lui, desigur. Iar acea femeie era *extrem* de frumoasă. Avea un păr negru, des și mătăsos, care i se revărsa în bucle mari pe umeri. Era limpede că și-l desfăcuse

înainte să ațipească. Avea pielea palidă, buzele roșii, un adorabil nas cârn și ochi de un verde pal, aproape cristalin. Erau oblici, ca ai unei pisici, încadrați de gene lungi și negre. Era îmbrăcată ca o servitoare. Fugise de la vreo moșie? Însă nu exista nici o moșie în apropiere. Trebuia să fi parcurs un drum lung. În orice caz, indiferent ar fi fost, era de o frumusețe neasemuită. Și străină.

– Pleacă de aici în clipa aceasta sau te voi tăia în două! Sabia îi tremura în mână, dar ochii i se preschimbaseră în două fante. Vorbesc serios. Pleacă acum! Nu vrei să mă vezi furioasă. Mă pricep să mânuiesc sabia.

Lama se ridică tremurătoare încă doi centimetri.

În alte împrejurări, Christian s-ar fi bâlbâit văzând o asemenea frumusețe, nu ar fi știut ce să spună și s-ar fi făcut de râs. Numai Dumnezeu știa că lipsa dezinvolturii era în mare parte motivul pentru care nu reușise să își găsească o soție în Londra în toți acei ani. Dar îndrăzneala tinerei – sau, mai exact, furia pe care i-o stârnise îndrăzneala ei – făcuse ca întâlnirea cu acea femeie frumoasă să fie cât se poate diferită de toate celelalte.

– Dacă ți-aș spune că am un pistol? întrebă el sec, studiindu-i chipul pentru a-i vedea reacția.

Ea își scutură pletele și ridică bărbia mai sus, dar în ochi îi licări o scânteie de teamă.

– Am sabie, declară ea cu vocea puțin tremurândă.

– Văd. Dar mi-ar plăcea să cred că suntem amândoi de acord că pistolul i-ar veni de hac sabiei dacă această neînsemnată confruntare s-ar transforma într-o luptă adevărată.

El păși spre ea, estimând cât de sigur și de repede ar putea-o dezarma.

Ochii ei scânteiară din nou. Făcu un pas înapoi.

– Nu... nu... nu cred că ai pistol. L-ai fi scos până acum. Și te despic în două dacă mai faci un pas!

El strânse din buze pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Ei bine, vezi tu, spuse el, mijind ochii, nu obișnuiesc să îndrept pistolul spre doamne. Dar mă gândesc că ar trebui să fac o excepție în cazul tău. Mai ales dacă vei continua să mă amenințe și să nu lași sabia jos.

Ea făcu exact pe dos. Ridică sabia și mai sus, dar brațele îi tremurară. Trebuia să fie un chin pentru ea să țină arma ridicată.

– Dacă ai pistol, arată-mi-l. Te provoc! spuse ea cu maxilarul încleștat.

– O, dragă domnișoară care te-ai strecurat hoțește în casă, nu mă ispiti! Acum te voi ruga încă o dată să lași sabia jos înainte de a te *obliga* să o faci. Decizia îți aparține.

– Mai întâi, va trebui să mă ucizi. Și nu m-am strecurat hoțește.

Cu brațele tremurând, ea ridică sabia și mai sus, îndrăznind să împungă aerul spre el ușor.

Era prea mult. Christian se săturase de farsa aceea. Trebuia să o dezarmeze înainte de a răni pe cineva – pe ea însăși, pe el sau, Doamne ferește, câinele, care stătuse între ei, privind acel schimb ciudat de replici, ciulind urechile dintr-o parte în alta, fără îndoială, străduindu-se să îi audă cât mai clar.

Christian ajunse la ea din doi pași mari, îi smulse sabia, îi răsuci brațul la spate și o trase iute la pieptul lui.

– Spui că nu ești hoață, dar dovedește-mi că nu am dreptate. Te-ai furișat în casa mea și încerci să mă ucizi? Cu propria mea sabie?

Femeia se luptă să-și elibereze brațul, dar Christian o ținu strâns, în timp ce se zbătea cu spatele lipit de el. Dumnezeu știe ce avea să mai apuce pentru a se lupta cu el! Câinele, poate?

– Casa *ta*? De unde știu că este casa *ta*? întrebă ea pe un ton poruncitor, dar care totodată îi trăda spaima.

Avea un accent care cu siguranță nu aparținea unei servitoare, ci unei lady. Un lucru neașteptat.

Ea răsuflă sacadat, iar sânii – pe care Christian îi vedea în toată splendoarea, dat fiind că era cu aproape trei palme mai înalt decât ea – îi tresăltau. Era speriată. Foarte bine. Hoții nu ar trebui să se simtă în largul lor.

– Știu al naibii de bine că nu este casa ta, Domnișoară Hoață!

– Ți-am spus. Nu sunt hoață. Dă-mi drumul!

Ea se zbătu pentru a se elibera din strânsoarea lui. Christian o strânse mai tare de braț.

– Mai este cineva cu tine?

– Nu.

– De când ești aici?

– Este a treia noapte.

– Ești în casa mea de trei nopți? Revoltat, privi cercetător prin încăpere. Ce ai luat?

– Nimic. De câte ori trebuie să o spun? Nu sunt hoață!

Încercă să îl lovească în coaste cu cotul. El se dădu înapoi la timp, mulțumind în gând zilelor de scrimă de la Eton pentru agerimea reflexelor.

Îi imobiliză cotul ca să nu mai încerce să-l lovească.

– Nu vreau să te rănesc, spuse el calm, dar, dacă în următoarele cinci secunde nu îmi spui cine ești și de ce naiba te afli în casa mea, te voi arunca bucuros în zăpadă, fie că ești hoață sau nu!

Ea nu se mai zbătu și icni încet. Așa mai mergea!

– *Tu ești* stăpânul Christian?

Ea întoarse capul, iar el îi văzu profilul distins, deși încă stătea cu spatele spre el.

Christian o strânse mai tare de încheietura caldă.

– Eu sunt cel care pune întrebările aici, nu tu, îi mormăi el în ureche.

Parfumul de crini venea de la ea, negreșit. Mireasma se desprindea din părul ei de abanos. Mirosea... bine.

– Încerc să dovedesc că nu sunt hoață, insistă ea. Pentru o clipă, nu se mai zbătu. Cum altfel ți-aș cunoaște numele?

– Sunt sigur că este scris pe vreo hârtie pe aici pe undeva și se pare că te-ai instalat ca la tine acasă. Dar este nevoie de ceva mai mult decât un nume pentru a mă convinge că nu ai intrat hoțește în casa mea!

Ea trase aer în piept.

– Domnul Fergus știe că sunt aici. Mi-a zis că pot să rămân.

Încuviință din cap după această mărturisire, mândră de faptul că dovedise că știe încă un nume.

Christian se gândi un moment. Părea puțin probabil ca o femeie atât de subțire să-i fi făcut ceva rău domnului Fergus, dar ea scosese sabia să-l atace, iar omul lui nu se afla acolo în clipa aceea. Nu avea de unde să știe dacă nu cumva soțul Domnișoarei Hoațe nu se ascundea afară pe undeva, după ce se descotorosise de cadavrul lui Fergus, așteptând să-i întindă o capcană.

– Cum îl cheamă pe câine? întrebă Christian încet și arătă cu capul spre animal.

Pieptul Domnișoarei Hoațe tresăltă și răsuflă cu greu.

Christian încercă să ignore priveliștea ademenitoare din decolteu.

– Tot Fergus.

Nota de triumf din vocea ei era clară.

Dar Christian nu terminase.

– Unde este *domnul* Fergus?

Ea lăsă privirea iute în podea.

– A dus-o pe doamna Goatsocks în oraș. Avea nevoie de un doctor.

El îi ridică brațul, iar ea scânci – mai degrabă de mirare decât de durere, se gândi el.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele de doamna Goatsocks, mormăi el.

– Bineînțeles că nu. Este însoțitoarea mea.

Era de ajuns. Christian îi dădu drumul. Ea se întoarse spre el, iar ochii îi scânteiau ca niște cristale verzi.

O măsură din cap până în picioare. Era mai frumoasă decât crezuse la început. Superbă, adevărul fie spus. Pometi înalți, maxilar delicat și trup de zeiță. Dar asta nu scuza faptul că îi încălcase proprietatea. El *văzuse* o mulțime de femei frumoase. Poate că îi fusese greu să vorbească cu ele, dar le văzuse. Iar cea din fața lui trebuia să îi dea explicații. *Imediat.*

Își încrucișă brațele la piept și o privi de sus.

– Așadar, hoațele au însoțitoare?

Ea își frecă încheietura și îi aruncă o privire încruntată. Câinele stătea între ei și se uita când la unul, când la altul, ca și când ar fi văzut un joc fascinant cu mingea.

– Ți-am spus, *nu* sunt hoață, iar domnul Fergus mi-a dat de înțeles că ești un *gentleman*, zise, rostind ultimul cuvânt pe un ton disprețuitor.

– Domnul Fergus are grijă de această casă și de proprietatea din jur. Nu îl plătesc ca să-mi aprecieze caracterul. Acum, spune-mi odată cine ești și nu mă minți! Căci, dacă nu te cred, s-ar putea să te arunc afară.

Ea făcu ochii mari.

– După spusele domnului Fergus, s-ar putea să fie *lupi* pe aici, replică ea mai curând ofensată decât înspăimântată.

– Are dreptate în privința aceasta, răspunse Christian. Îți sugerez să-mi dai o explicație extrem de convingătoare.

Sprâncenele ei negre se arcuiră, iar ochii i se umplură de furie. Privea în jur de parcă ar fi căutat o altă potențială armă. Christian își încrucișă gleznele și se sprijini de tocul ușii.

– Este un arc pe perete în celălalt dormitor. Nu își desfăcu brațele. Dar va trebui să treci de mine pentru a ajunge la el. Și nu ne clintim de aici până ce nu voi fi satisfăcut.

Îi aruncă o privire încruntată, provocatoare.

Ea icni și își duse mâinile la gât. Apoi se repezi spre pat și trase cuvertura. Și-o înfășură în jurul spatelui și al umerilor, acoperindu-se complet. Trase aer în piept, iar Christian își dădu seama că se chinuia să rostească următoarele cuvinte. Vocea îi tremura ușor.

– Domnule, trebuie să te informez că tatăl meu este contele de Highfield, iar dacă intenționezi să mă dezonorezi...

Râsetul lui Christian o opri. Închise gura și se încruntă.

– Ce e atât de amuzant?

El îi aruncă un zâmbet crispat.

– Nu am nici o intenție să te dezonorez, domnișoară Hoață! Dar nu-mi pasă nici dacă unchiul tău este Papa, ceea ce mă îndoiesc, apropo, dat fiind felul în care ești îmbrăcată. Dacă nu îți explici prezența în casa mea *chiar acum*, tatăl tău va trebui să vină să te ridice dintr-un morman de zăpadă din Scoția, iar ceva îmi spune că nu este prin apropiere în momentul acesta. După ce rosti acel scurt discurs, Christian își sprijini coatele de ușă și o studie cu atenție. Dă-mi un motiv întemeiat să îți permit să rămâi.

Capitolul 3

Sarah se uita încruntată spre bărbatul care se sprijinea nonșalant de ușa dormitorului, zădărnicindu-i singura șansă de scăpare. Deși habar nu avea unde ar fi putut fugi. Gândul la pădurea scoțiană întunecată, acoperită de zăpadă și plină de lupi, nu era prea ispititor. Se gândi să-l înfrunte, dar renunță repede la idee. Uneori, pe vremea când erau copii, se luase la trântă cu fratele ei, iar Hart câștigase întotdeauna. Bărbatul acesta era cel puțin la fel de solid ca Hart, dacă nu chiar mai puternic. Nu avea nici o șansă să-l învingă în lupta corp la corp. Mai ales acum, după ce o dezarmase de sabie.

Prea bine. Nu avea de ales, trebuia să stea acolo și să discute cu el. Îl măsură din cap până în picioare. Vorbea ca un gentleman, într-adevăr, dar era oarecum surprinsă că avea accentul unui gentleman *englez*. Domnul Fergus era scoțian și, pur și simplu, presupusese că la fel avea să fie și stăpânul lui.

Da. Acest bărbat era în mod limpede englez, iar accentul său sugera că era *oarecum* bine-crescut, însă în nici un caz nu era un aristocrat pur. Purta pantaloni de lână aspră, o cămașă de pânză simplă, o lavalieră albă șifonată și o haină neagră modestă. Cizmele păreau scumpe, dar erau singurele lucruri din ținuta lui ce păreau să aibă vreo valoare. Cu toate acestea, bănuia că nu erau de la renumitul magazin Hoby's din St. James.

Era adevărat că ea însăși era îmbrăcată ca o servitoare, dar avea un motiv întemeiat – sau dimpotrivă, depindea cum priveai problema. Acel bărbat, oricine ar fi fost, o amenințase de două ori că avea să o arunce afară în zăpadă. Nu avea cum să fie un gentleman. Un *gentleman* ar fi recunoscut imediat numele tatălui ei. Un *gentleman* ar fi întrebat-o degrabă dacă era teafără și sănătoasă. Un *gentleman* nu ar fi amenințat-o că o aruncă în gura lupilor.

Îl măsură din nou din cap până în picioare. La ce se aștepta de la un astfel de bărbat? Un bărbat care locuia într-o cabană în Scoția și nu avea decât un servitor? În ciuda asigurărilor domnului Fergus,

era limpede că bărbatul din fața ei, stăpânul Christian – dacă într-adevăr cu el avea de-a face –, era un barbar. Nu numai că nu se bărbierise de câteva zile, ci părea murdar și mirosea de parcă ar fi dormit într-un hambar.

Nu. Nu era gentleman. Era necioplit. Dar un necioplit oarecum arătos. Avea nasul drept. Maxilarul bine conturat. Umerii lați. *Era* chiar stăpânul Christian? Dacă era el, se înșelase în privința vârstei lui. Dar, începu ea să bănuiască, bărbatul blond, înalt și arogant, cu ochi albaștri precum cristalul era probabil fiul sau vreo rudă săracă a stăpânului Christian. Însă acest lucru nu o ajuta. Trebuia să îi spună cum o cheamă. Își drese glasul.

– Sunt Lady Sarah Highgate, fiică a contelui de Highfield.

Bărbatul privi spre câine ca și când *el* ar fi putut să-i confirme identitatea.

– Și ce cauți în casa mea, Lady Sarah Highgate, fiică a contelui de Highfield?

Din pricina agitației, avu vocea mai aspră decât și-ar fi dorit.

– În Londra, oamenii iau în serios astfel de titluri, îl informă ea, strângându-și cuvertura în jurul umerilor.

– Sunt sigur că așa este. Păcat că suntem în Scoția.

Ea aproape că rămase cu gura căscată.

– Dar sunt Lady Sarah...

– Ai putea să încerci să le explici acest lucru lupilor. Sunt sigur că vor fi impresionați.

Ea simți că i se încing obrajii. El avea dreptate. Detesta infatuarea cu care îi vorbise. Nu-și folosea niciodată titlul pentru a obține favoruri speciale în Londra. Dar acolo, în acel loc, era înspăimântată și nesigură pe ea însăși, neavând încredere în acel bărbat. Trebuia să folosească orice mijloace avea la dispoziție pentru a-l convinge să nu o arunce afară și își dădea seama cu rapiditate că lucrurile care contau cel mai mult în lumea ei se pare că nu aveau prea mare importanță pe colinele Scoției. Hotărî să încerce o tactică diferită.

– Ai fost vreodată la Londra?

– Numai când nu am avut de ales, răspunse el ambiguu. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fiind oarecum liniștită cu privire la castitatea ei, Sarah lăsă cuvertura să-i cadă de pe umeri. O așeză spășită pe pat. Nu-i răspunsese pentru că nu se hotărâse ce să-i spună. Adevărul era ridicol, dar era

posibil ca o minciună să facă și mai mult rău. În cele din urmă, decise să-i spună adevărul. Fosta ei guvernantă, domnișoara Hawthorne, i-ar fi impus să o facă. În plus, deja îi spusese adevărul domnului Fergus. Se dovedise a fi mult mai înțelegător, iar ei îi fusese mult mai ușor să aibă încredere în el, desigur. Dar, când avea să se întoarcă, domnul Fergus cu siguranță ar repeta adevărul și ar contrazice minciunile pe care ea le-ar putea ticlui în acea clipă. Așa că decise să spună adevărul pentru că avea un simț înnăscut al dreptății. Era limpede că greșea în clipa de față. *Intrase* nepoftită în casa lui, chiar dacă domnul Fergus o invitase în cele din urmă să rămână. Și *încercase* apoi să îl atace pe acest bărbat cu propria lui sabie. Era mâhnită pe bună dreptate. Nu avea cum să nu fie.

Își îndreptă umerii și își drese glasul, dar nu-l privi în ochi. Avea să răspundă întrebărilor lui sincer, dar nu trebuia să-i spună *întreaga* poveste.

– Tata are o cabană de vânătoare în apropiere, spuse ea pe un ton plat.

– Dar de ce ești *tu* aici?

Bun. Trebuia să modifice *puțin* adevărul.

– În... vacanță?

La naiba! Nu voise să sune ca o întrebare. Nu încăpea îndoială că nu se pricepea deloc să mintă.

– În vacanță îmbrăcată ca o servitoare?

În vocea lui se simțea scepticismul.

La naiba de două ori! Era o întrebare dificilă, la care nu putea răspunde fără a dezvălui mai multe detalii.

Își netezi șorțul cu mâinile, căci uitase să și-l scoată când se întinsese în pat să tragă un pui de somn.

– Nu voiam să știe nimeni că am plecat din Londra.

– Ai plecat din Londra?

– Da.

– În secret?

– Da.

– Și ai venit în Scoția?

– Da.

– De ce?

Trase de gulerul alb al rochiei cenușii simple pe care o purta.

– Pentru că... Se aprinse din nou la față. Pentru că *a trebuit* să plec, doar că...

El așteptă, privind-o câteva momente în tăcere deplină înainte de a întreba:

– Doar că...?

Ea își duse mâna umedă la frunte.

– Doar că nu am mai fost niciodată aici, iar indicațiile pe care le-am primit nu au fost tocmai exacte și nu am găsit casa la care trebuia să ajung.

Trecură câteva clipe până să își dea seama că el se străduia să nu râdă. Colțurile gurii i se ridicaseră, iar buzele strânse ferm îi tresăreau în mod suspect.

– Ai confundat casa mea cu cabana tatălui tău? întrebă el.

– Da.

Simțea că îi ard obrajii. Împinse covorul cu vârful piciorului.

– Să înțeleg că acela care ți-a dat indicațiile nu a fost tatăl tău?

– Eu... Adică... Servitoarea mea l-a mituit pe valetul tatălui meu pentru a afla informațiile și...

– L-a mituit? Sprâncenele lui blonde se arcuiră. Să înțeleg că tatăl tău nu ți-a dat permisiunea de a veni aici?

Își mușcă buza, dar se forță să îl privească în ochi. „La naiba! La naiba! La naiba!" Trebuia să spună adevărul.

– Așa este. Adevărul este că am fugit de acasă.

Capitolul 4

Christian o cercetă pe tânără cu atenție. Cu accentul englezesc aristocratic și aerul acela de superioritate, era foarte puțin probabil să fie cu adevărat o servitoare, în ciuda veșmintelor. Femeia spunea adevărul. Cel puțin parțial. Contele de Highfield *deținea* o cabană de vânătoare în apropiere. Vânaseră împreună, nu o dată, de-a lungul anilor. Și știa că aristocratul avea o familie pe care nu o luase niciodată cu el în Scoția. Christian își amintea că îl auzise pomenind de fiica lui, care ar fi trebuit să aibă vârsta acelei femei. Nu-și aducea aminte dacă numele ei era Sarah, dar o întâlnise pe contesă în Londra o dată sau de două ori și, deși nu era nici pe departe la fel de frumoasă precum fiica ei, exista negreșit o asemănare între cele două. Da, nu mai avea nici o îndoială că în fața lui se afla odrasla contelui. Tânăra spunea adevărul în această privință. Însă el nu terminase cu întrebările.

Christian mijii ochii.

– De ce nu ai plecat din casa mea când ți-ai dat seama că ai greșit?

– Așa am făcut, răspunse ea. Dar ne-am rătăcit prin pădure și se întuneca, așa că ne-am întors să rămânem peste noapte aici. L-am întâlnit pe domnul Fergus, iar el a avut amabilitatea de a ne arăta drumul a doua zi de dimineață.

– Dar...?

Obrajii i se înroșiră și mai tare.

– Dar, pe drum spre casă, doamna Goatsocks s-a împiedicat de o creangă acoperită de zăpadă, și-a luxat glezna și...

– Fergus a dus-o în oraș, în vreme ce tu ai rămas aici? încheie Christian în locul ei.

Ea încuviință din cap.

– A spus că singurul doctor din apropiere este cel din oraș. Îmi pare rău pentru deranj, domnule... Cum te numești?

– Forester. Christian Forester la dispoziția ta.

Se înclină din talie spre ea. Nu își folosea niciodată titlul în Scoția și hotărâse că nu avea să o informeze pe tânăra aceea că era viconte. Îi dovedise cât de impresionată era de astfel de lucruri când pomenise de titlul pe care îl deținea. Nu voia să o impresioneze.

– Domnul Fergus nu știa sigur când vei sosi, continuă ea.

– Nu te așteptai să vin? rosti el rar.

– Nu. De data asta, ea clătină din cap. Îmi pare rău de întâmplarea cu sabia.

Părea atât de spășită și de nevinovată, încât Christian râse înfundat.

Cu toate acestea, el nu știa în ce necazuri intrase tânăra și, dat fiind că era o lady care de-abia își făcuse debutul în societate, după cum se vedea limpede, presupunea că era vorba despre un bărbat. Nu era exclus ca Lady Sarah să poarte în pântec un copil din flori cu sânge albastru. O măsură din nou din cap până în picioare. Nu putea să-l învinovățească pe bărbatul cu pricina că nu mai avusese răbdare până în noaptea nunții. Femeia ar fi ispitit până și un sfânt, Christian nu se îndoia câtuși de puțin de acest lucru. Practic, el însuși era un sfânt, ținând cont de anii lungi de celibat autoimpus. Însă avea timp să vorbească despre viața ei mai târziu. Cu siguranță, îi era teamă și, ținând cont de mărturisirea ei, era posibil să fie însărcinată. Întru câtva chiar îi părea rău pentru ea. Deși era obosit, flămând și iritat, educația nu îi permitea să fie nepoliticos și insensibil.

Trase aer adânc în piept.

– Ce ai spune dacă am lua-o de la capăt? Bună seara, sunt Christian Forester. Bun venit în casa mea!

El se îndepărtă de ușă și se înclină.

Când ea îi zâmbi, ochii ei cristalini scânteiară.

– Mulțumesc, domnule Forester. Sunt Lady Sarah Highgate.

Își ridică fustele sărăcăcioase și făcu o reverență perfectă, ca la curte.

– Să înțeleg că tu ai făcut tocana din oala pe foc? întrebă el.

Ea încuviință din cap șovăielnic.

– Da.

El își arcui buzele.

– E bună de ceva? Sunt mort de foame.

– Nu știu, răspunse ea cu un zâmbet larg, care lui Christian i se păru mai degrabă sfios.

– Vrei să aflăm? întrebă el. În clipa asta, mi-aș mânca propria mănușă dacă ar fi condimentată cum trebuie.

– Sunt de acord, dacă vrei și tu.

Ea îi zâmbi dulce.

– Bine.

El făcu un pas înainte și îi oferi brațul. Ea își strecură brațul pe sub al lui, se întoarseră și ieșiră pe coridor. Christian privi înainte, dar, dacă ea s-ar fi uitat spre el, ar fi văzut zâmbetul care îi înflorea pe buze.

– În timp ce mâncăm, Lady Sarah, îmi poți povesti de ce ai fugit de acasă.

Capitolul 5

Când ajunseră în bucătărie, Sarah dădu fuga la dulăpioare și scoase două boluri și două linguri.

Christian ridică din sprâncene văzând viteza cu care se mișca, pregătind masa. Era limpede că se simțea ca acasă. Părea să știe locul fiecărui lucru, inclusiv al boabelor de piper pe care le presără dintr-o sticluță pe care o luă din fundul unui dulăpior.

– Nici măcar nu știam că *am* boabe de piper, spuse el zâmbind prietenos.

– Se pare că da. Piper, sare și salvie. Doamna Goatsocks nu a vrut să plece cu domnul Fergus până când nu a inspectat toate dulapurile, asigurându-se că nu voi muri de foame în lipsa ei.

– Și de unde știe fiica unui conte să gătească?

– Oh, păi, doamna Goatsocks... mi-a lăsat instrucțiuni.

El o privi cu atenție, întrebându-se de ce ezitase.

– Ei bine, dacă ar fi să mă iau după miros, instrucțiunile ei trebuie să fi fost perfecte, iar execuția ta fără cusur.

– Așteaptă până ce vei gusta! spuse ea. Dar trebuie să fac biscuiți înainte să mâncăm.

Într-adevăr, pe tejghea se afla o bucată de aluat. Christian nu o observase când intrase prima dată. Lady Sarah știa să facă și biscuiți? Ce interesant!

– L-am lăsat să crească în timp ce dormeam, recunoscu Sarah, zâmbind din nou sfioasă.

Se apucă să tăvălească aluatul prin făină și să îl frământe pe tejghea înainte de a folosi o ceașcă pentru a face forme de biscuiți. Christian o privi fascinant. Era surprinzător că o aristocrată londoneză știa să gătească și că părea să fie în largul ei când făcea asta. Îi dădea un sentiment de o stranie familiaritate. Simți că i se strânse pieptul. Tot ce își dorise vreodată erau o soție, o casă și o viață simplă. Petrecuse ultimele câteva sezoane în Londra căutându-și

nevastă. Fără succes. Faptul că vedea o femeie în bucătăria cabanei sale făcând biscuiți îi dădea un sentiment de intimitate.

– O faci de parcă nu ar fi prima dată, murmură el, încrucișându-și brațele la piept.

– Adevărul este că am mai făcut. Se înroși. Mă furișam în bucătărie la casa noastră de la țară și o priveam pe bucătăreasă. Mă lăsa să o ajut după ce o imploram. De fapt, știu să gătesc o mulțime de mâncăruri.

– *Ai vrut* să o ajuți pe bucătăreasă? De ce?

Christian nu putu ascunde faptul că nu-i venea să creadă. Sarah aranjă cu grijă biscuiți în tava pe care o pregătise și o așeză pe vatră.

– Întotdeauna mi s-a părut un lucru mai util decât să stai toată ziua fără să faci nimic, îmbrăcată în rochii frumoase și având grijă să nu te murdărești.

Christian clătină din cap. Lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. O fiică de conte îmbrăcată ca o servitoare, care prefera să frământe aluat în loc să își cumpere zorzoane? Ce combinație stranie și neobișnuită! Însă, își aminti el, nu era o fiică de conte obișnuită, altfel nu ar fi plecat în Scoția îmbrăcată în haine de servitoare, nu-i așa?

Christian umplu bolul de apă al lui Fergus, turnând din carafa așezată pe masă.

– Mă întorc în câteva minute, spuse el.

– Nu te grăbi, răspunse ea cu o voce cristalină.

Clătinând din cap, Christian se întoarse în dormitorul pentru oaspeți. Își puse o cămașă curată și se spălă cât de bine putu folosind carafa și ligheanul de pe lavoarul de lemn din colțul camerei. Apa era aproape înghețată. În Londra, valetul i-ar fi pregătit un rând de haine curate și o baie fierbinte. Dar în Scoția era cu totul altceva, iar valetul său se afla la moșia lui de la țară din Northumbria. Înainte să iasă din încăpere, se privi în oglinda de deasupra ligheanului. Nu se bărbierise de multe zile. Arăta înspăimântător. Se miră că Lady Sarah nu țipase când îl văzuse. Nu ar fi învinovățit-o pe biata fată!

Când se întoarse în încăperea cea mare, tânăra umpluse bolurile cu tocană. Turnase două pahare de vin roșu dintr-una din sticlele pe care el le lăsase în cămară. Biscuiții erau fierbinți și abia scoși din tava de pe vatră. Sarah așezase doi pe o farfurioară, lângă bolul lui cu tocană.

Stătea la măsuța de lemn, în tăcere, așteptându-l. Din locul său aflat la câțiva pași, Fergus al II-lea sări în picioare și se linse pe bot, privindu-i pe amândoi și așteptând. Sarah îi aruncă o bucată din biscuiții ei.

– O gustăm?

Avea vocea ciudat de stridentă. Era agitată?

– Sigur că da!

Christian apucă lingura, o afundă în tocana groasă și o duse la gură. O lăsă puțin să se răcească înainte de a mânca.

Sarah își mușcă buza, privindu-l cu încordarea vădită a unui bucătar nerăbdător.

– Este delicioasă! declară el, lucru care era adevărat.

Savuroasă, aromată, groasă și consistentă. Dumnezeule, această odraslă de conte răsfățată reușise să gătească o oală de tocană pe cinste! Fata era negreșit pricepută.

Vădit ușurată, gustă și ea șovăielnic. Clipi. Apoi clipi din nou.

– E bună! încuviință ea și parcă nu-i venea să creadă. Este foarte bună.

– Ești surprinsă? întrebă el, luând încă o lingură plină.

– Da. De fapt, sunt foarte surprinsă.

Christian rupse o bucată dintr-un biscuit, o înmuie în tocană și mâncă. Ea îl privi cu atenție, încrețindu-și ușor fruntea, ca și când nu ar mai fi văzut pe nimeni mâncând astfel vreodată. Dar apoi rupse și ea o bucată dintr-un biscuit, o înmuie în bol și mâncă. Un zâmbet imens îi lumină tot chipul după ce înghiți, ca și când tocmai ar fi descoperit cel mai delicios lucru din lume.

– De ce ești surprinsă că este bună? întrebă Christian după ce înghiți.

– Pentru că nu am mai gătit de o grămadă de timp. Am fost... Ei bine, mi-am făcut debutul în societate sezonul trecut, iar mama a insistat să îmi petrec timpul făcând... alte lucruri.

Christian înmuie încă o bucată de biscuit în bol și ridică din sprâncene spre ea.

– Alte lucruri?

– Da.

– Cum ar fi?

Ea duse din nou lingura la gură.

– Cum ar fi... să-mi găsesc un soț.

– Și? întrebă el. Ai avut noroc?

Lady Sarah începu să tușească în mod necontrolat. Se bătu în piept și i se umeziră ochii. Apoi, exact când Christian se gândea să ocolească masa și să o bată pe spate, ea își reveni.

– Doamne! spuse ea. Probabil că a alunecat pe unde nu trebuie.

El se grăbi să-i întindă paharul cu vin.

– Ești bine?

– Acum, cred că da.

– Ei bine, tocana este delicioasă. Mulțumesc că ai făcut-o! Neîndoielnic, ești o bucătăreasă foarte bună, spuse Christian.

– Mama îmi spune mereu că sunt pricepută, răspunse ea, însă zâmbetul nu i se reflectă în ochi.

Christian făcu o grimasă. Cu siguranță, Lady Sarah era pricepută dacă fugise de acasă pentru a da naștere unui copil din flori. O vreme, mâncară într-o liniște stânjenitoare. Singurul sunet care se auzea era clinchetul lingurilor în boluri și al vinului pe care îl sorbeau.

În cele din urmă, ea își drese glasul.

– Nu îți face griji, domnule Forester! De îndată ce se va întoarce domnul Fergus, ne va conduce la cabana tatălui meu și nu vom mai fi o povară pentru tine.

Christian sorbi din vin și privi pe fereastră. Afară ningea des, cu fulgi mari și pufoși. Clătină încet din cap.

– Dimpotrivă, având în vedere viscolul de afară, mă îndoiesc că Fergus se va întoarce.

Sarah clipi. Puse lingura în bol ca și când ar fi fost în transă.

– Niciodată?

Christian înmuie încă o bucată de biscuit în tocană.

– Nu prea curând, mă tem.

– Este imposibil. Asta înseamnă... Ei bine, asta înseamnă...

El băgă biscuitul în gură, mestecă și înghiți.

– Că ești izolată aici cu mine. Singură.

Sarah înghiți, își așeză un cot pe masă și lăsă fruntea să-i cadă în palmă.

– Ce mă fac?

Christian sorbi din vin. Apoi ridică paharul și privi în adâncurile sale întunecate. Uitase că avea acel vin. De Madeira. Colecționase niște vin portughez al naibii de bun în timpul războaielor.

– Ce-ar fi să-mi spui motivul pentru care ești aici? Poate te pot ajuta.

– Mă îndoiesc, oftă ea.

– Spune-mi, o îndemnă el. Am ajutat multe domnișoare aflate la ananghie. De cele mai multe ori, pe prietenele mele. Am o experiență vastă.

Sarah ridică privirea și îl cercetă un moment, ca și când ar fi încercat să se hotărască dacă să-l creadă sau nu. În cele din urmă, oftă și își sprijini bărbia în palmă, cu cotul încă pe masă.

– Adevărul este că am luat o mulțime de hotărâri proaste într-un timp foarte scurt și, cu cât stau și mă gândesc mai bine, cu atât sunt mai convinsă că mi-am distrus viața. Mama spune mereu că sunt prea impulsivă. Se pare că are dreptate.

– Pricepută, dar impulsivă? întrebă Christian.

– Așa se pare, răspunse ea cu o grimasă.

Christian așeză paharul de vin lângă bol.

– Îmi pare rău dacă sunt lipsit de delicatețe... Dar ești... cumva... Își drese glasul. Însărcinată?

Dură o clipă până ca ea să priceapă întrebarea, iar apoi el își dădu seama după expresia de groază de pe chipul ei că se înșelase. Îl traversă un neașteptat val de ușurare.

– Însărcinată? Nu! În nici un caz! icni ea.

El ridică din nou lingura cu tocană.

– Iartă-mă! Însă, de obicei, tinerele care au astfel de necazuri dau fuga în Scoția cu prima ocazie, deși, trebuie să recunosc, în mod obișnuit îl târăsc cu ele pe potențialul mire.

Sarah icni.

– De fapt, în cazul meu este exact invers.

Acest lucru era interesant, cu siguranță.

– Ce vrei să spui?

Sarah ridică paharul într-un toast silențios.

– O ai în față pe cea mai râvnită tânără din Londra din sezonul trecut.

El își arcui sprâncenele.

– Chiar așa?

– Da, doar nu m-aș autointitula *astfel*. Cred că este îngrozitor. Dar toate ziarele, cele de scandal, par să fie de acord – frumoasa sezonului.

Christian își miji ochii, cercetând-o.

– Ți se pare ceva îngrozitor?

– Absolut!

El miji ochii și mai mult.

– Pot să întreb de ce? Dat fiind că eu am reușit să fiu exact *opusul* burlacului sezonului timp de câțiva ani, nu îmi pot închipui de ce nu te-ai bucura de o asemenea popularitate.

– Ce vrei să spui când afirmi că ai fost exact opusul burlacului sezonului?

– Îmi caut soție de câțiva ani și nu am avut sorți de izbândă absolut deloc. Doamnele abia dacă știu de existența mea. Iar cele care știu îmi devin repede prietene și nu mai încape loc de discuție despre căsătorie.

– Oh, pare că nu e prea plăcut! Deloc.

Ea clătină din cap și îi aruncă o privire compătimitoare. Christian bătu cu degetele în masă.

– Așa că înțelegi de ce sunt curios să aflu din ce motiv crezi că este îngrozitor să fii frumoasa sezonului.

Ea flutură mâna în aer.

– O, este cât se poate de simplu! E din pricină că, fiind frumoasa sezonului, am atras atenția celui mai eligibil *burlac* al sezonului.

– Cine este? întrebă Christian și mai luă o lingură de tocană.

– Lord Alistair Branford.

Christian puse lingura jos și își scărpină bărbia. A naibii barbă, îl mânca!

– Branford? Recunosc, poate fi plicticos, dar este de familie foarte *bună*. Ce îți displace atât de mult la el?

– Cunoști familii *bune*? Părea extrem de sceptică. Iartă-mă, se grăbi ea să adauge. Am fost nepoliticoasă. Doar că... Doar că tu...

– Te întrebi cum de un bărbat îmbrăcat ca mine, care trăiește în munții Scoției, știe lucruri despre aristocrația londoneză? întrebă el.

Ea încuviință din cap încet, iar pe chipul ei frumos i se citea vinovăția.

– Ai putea spune că am o oarecare legătură cu acești aristocrați. Am fost la multe baluri în Londra. Chiar mi-am făcut apariția la Almack o dată sau de două ori.

– Te compătimesc, spuse ea.

Răspunsul ei îl făcu pe Christian să-și dea seama că, pe lângă faptul că știa să gătească, tânăra avea simțul umorului – un umor sec. O altă surpriză din partea lui Lady Sarah Highgate.

– Faci parte din mica nobilime?

– Ceva de genul acesta. Christian apucă din nou lingura. Dar nu mi-ai spus care e problema cu Branford.

Sarah oftă adânc.

– Este clar că nu ai fost niciodată o tânără nevoită să-i suporte atențiile.

– Adevărat, spuse el zâmbind larg.

– Mai plicticos de atâta nu se poate. Nu. Ba, *mai mult*, nu este doar plicticos. Vorbește încontinuu despre el însuși. E subiectul său preferat: despre cât de arătos e, despre hainele lui, despre banii lui, despre moșiile lui. Tot ce are legătură cu el i se pare infinit de fascinant.

Christian luă încă o lingură de tocană și înghiți.

– Să înțeleg că nu-i împărtășești fascinația.

Sarah își împreună mâinile pe masă.

– Nu.

– Așadar, ai fost forțată să înduri atențiile marchizului de Branford, iar acest lucru te-a făcut să fugi de acasă? întrebă el.

Sarah făcu ochii mari, iar chipul îi fu cuprins de o expresie de dezgust amestecat cu o oarecare disperare.

– Nu. Am fugit după ce tata m-a informat că sunt logodită cu acest bărbat îngrozitor.

Capitolul 6

Christian o cercetă pe tânăra care stătea în fața lui. Nu se gândise niciodată la aceste aspecte ale unei căsătorii aranjate. Majoritatea doamnelor pe care le cunoștea, precum prietenele lui, ducesa de Claringdon, contesa de Swifdon și doamna Upton, își aleseseră singure soții, ba chiar se îndrăgostiseră de ei. Trebuia să fie dificil să fii o femeie obligată să te căsătorești pentru a satisface dorințele familiei. Se întâmpla mereu, desigur. Nu era un lucru neobișnuit, dar era limpede că Lady Sarah alesese să fugă de acasă în loc să se supună. Ceea ce îi putea pune reputația în pericol. Își putea închipui cu ușurință cum ar reacționa tatăl ei autoritar. Contele de Highfield era un bărbat cumsecade, dar putea fi plin de sine când se ivea ocazia.

– Cel mai rău este, continuă ea, că toată lumea îmi spune cât de fericită trebuie să fiu. Cât de norocoasă sunt că am atras privirile marchizului, că e o binecuvântare și așa mai departe.

– Nu te simți norocoasă? întrebă Christian și gustă din nou din tocană.

– Am încercat să mă simt *norocoasă*. Am încercat. Cu adevărat. Cred că este ceva în neregulă cu mine, dat fiind că *nu* mă simt norocoasă. Dar apoi, într-o noapte, am avut o senzație ciudată în piept. Nu o pot explica altfel decât spunând că nu puteam respira. Mi se părea că se strânge camera în jurul meu. Îmi era teamă. Știu doar că trebuia să plec.

– Să pleci? întrebă Christian, mijind ochii.

– Să fug de acasă. Să scap. Să fiu oriunde altundeva, dar nu acolo.

El o privi cu atenție.

– Și ai decis să vii aici?

– Era singura cale la care mă puteam gândi.

– Înseamnă că ai plecat exact înainte de nuntă?

– Nu. Oftă din nou. Ăsta e un lucru și mai nesăbuit. Nunta va avea loc abia la primăvară. Dar pur și simplu a trebuit să plec. Oh, știu că sună de-a dreptul nebunesc! Este foarte dificil de explicat.

Sarah clătină din cap cu tristețe, învârtind lingura în tocana din bolul din fața ei.

Christian nu mai auzise niciodată de o lady care să aibă aceeași reacție de îngrijorare ca el. Ghează în piept? Teamă? Pereți care se strângeau în jurul ei? Avusese aceleași senzații, și nu o dată. Era un fel de criză de nervi de care îi era groază și care nu i se părea câtuși de puțin că suna de-a dreptul nebunesc.

– Plănuiești să rămâi aici până la primăvară?

Lingura tinerei rămase neclintită.

– Nu. Bineînțeles că nu. Nu am mai făcut niciodată așa ceva. Întotdeauna am făcut tot ce mi s-a spus. Niciodată nu am încălcat regulile. Nu pot să-mi închipui cât de șocată va fi mama. Mă simt absolut îngrozitor. Nu știu ce a fost în mintea mea.

Christian se frecă pe bărbie.

– Ce ai crezut că se va întâmpla dacă fugi de acasă?

Ea oftă.

– Nu sunt chiar proastă. Am avut un plan. Am luat hainele și banii de buzunar pe care i-am economisit de-a lungul anilor. Am hotărât să port haine de servitoare, ca să nu am nevoie de ajutor când mă îmbrac.

– O mișcare isteață. El înclină capul. Dar ai luat o însoțitoare cu tine?

– Nu am vrut ca doamna Goatsocks să vină cu mine.

Pentru moment, Christian nu luă în seamă acest amănunt.

– De ce ai economisit banii de buzunar primiți?

– Nu am avut un motiv anume. Pur și simplu, urăsc cumpărăturile. Singurele lucruri pe care le-am cumpărat vreodată au fost daruri pentru mama și tata, pentru Hart, pentru doamna Goatsocks și pentru camerista mea.

– Hart?

– Fratele meu mai mare.

– Ah, da, moștenitorul lui Highfield! Ce plan aveai după ce ajungeai la cabana de vânătoare a tatălui tău?

Christian sorbi din vin cu atâta sete, încât goli paharul. Se ridică să aducă sticla de pe masa de lângă vatră.

– Speram să provoc un scandal. Unul suficient de grav încât Lord Branford să îi ceară tatălui meu să anuleze contractul de căsătorie.

Amuzat, Christian schiță un zâmbet.

– Și dacă acest plan nu funcționează?

– Acesta a fost singurul meu plan. Cum să nu funcționeze? Cine și-ar dori o soție care a dispărut neînsoțită?

Christian o măsură din cap până în picioare. Era limpede că tânăra habar nu avea cât de atrăgătoare era. Se îndoia că Branford ar lăsa niște simple bârfe să anuleze nunta.

– Acum mă simt ca o idioată, continuă Sarah. Doamna Goatsocks s-a accidentat și bietul domnul Fergus a trebuit să înfrunte vremea vitregă de afară. Totul din vina mea!

Christian termină de mâncat, se sprijini de spătarul scaunului și își împreună mâinile în poală.

– Ei bine, tocana pe care ai gătit-o este mult mai bună decât tot ce a făcut Fergus vreodată, așa că mă bucur că ești aici, cel puțin pentru moment.

Ea încearcă să îi zâmbească la rândul ei, dar nu putu.

– Îmi pare rău că nu pot vedea amuzamentul situației. Mi-am distrus viața.

– Trebuie să fi avut un impuls foarte puternic dacă ți-ai asumat un asemenea risc.

– Da. Dar acum, acum am sentimentul că nu voi reuși niciodată să îndrept lucrurile. Oh, de ce? De ce am fugit de acasă în grabă?

Christian își puse mâna în creștetul capului.

– Mi se pare că nu prea ai avut de ales.

– Tata nu mă va ierta niciodată.

– Tu îl ierți pe el? Pentru că te-a logodit cu Lord Branford?

Ea îl privi nedumerită, ca și când nu ar fi înțeles întrebarea.

– Toată lumea se aștepta să închei o căsătorie potrivită încă de când eram mică. Dacă ai fost la baluri în Londra, trebuie să știi cum funcționează aceste lucruri. O căsătorie cu un marchiz? Ei bine, este visul tatălui meu pentru mine.

Christian încuviință din cap.

– Știu, într-adevăr, cum funcționează aceste lucruri, dar știu totodată că nu este ceva neobișnuit ca părinții să țină cont de sentimentele copiilor atunci când iau astfel de decizii.

Expresia confuză de pe chipul ei se adânci.

– Nu le-am spus niciodată că nu o să mă căsătoresc cu Lord Branford.

Christian lăsă brațul jos și își îndreptă spatele.

– Draga mea fată, de ce nu?

– Încercam să fiu curajoasă. Să fac ce trebuie. Înțelegi? Să strâng din dinți și să merg înainte.

– Dacă te întorci, le vei spune?

– Acum nu mai contează. Ea luă sticla de vin și se așeză din nou pe scaun. Își turnă în pahar. Am fost îngrozitoare și egoistă, știu. Numai la asta mă gândesc. Trebuie să mă duc acasă pentru a înfrunta scandalul și dezaprobarea. Poate că într-o zi voi găsi un bărbat dispus să îmi accepte reputația pătată.

Christian se sprijini din nou de spătarul scaunului și își îndreptă umerii.

– Dacă Branford te vrea încă?

Surprinsă, ea făcu ochii mari.

– De ce ar vrea o femeie cu reputație scandaloasă?

„Pentru că ești extraordinar de frumoasă."

– Crede-mă, este mai mult decât posibil!

Ea oftă, ducându-și paharul la buzele roșii.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta. Am fost atât de nesăbuită! Regret că am făcut-o. Cu adevărat. Regret amarnic. Am fost o fiică îngrozitor de neascultătoare.

Christian miji ochii.

– Chiar crezi asta?

– Da. Mă simt absolut îngrozitor. Acum, după ce am avut șansa să mă liniștesc și să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat, sunt sigură. Aș face orice pentru a mă întoarce la Londra fără să afle nimeni, dar, cu cât stau mai mult aici, cu atât șansele de a face acest lucru sunt mai mici. Mi-e teamă că este prea târziu pentru reputația mea. Iar acum sunt blocată aici cu...

Christian ridică paharul de vin și îi zâmbi din nou larg.

– Cu mine.

Ea încuviință nefericită din cap. El ridică paharul și o privi prin lichidul întunecat.

– Ei bine, ce zici dacă ți-aș spune că te pot ajuta?

Capitolul 7

Sarah îl studie cu atenție. De ce nu-l observase până acum pe acest bărbat? Dacă ar fi fost în Londra, cu siguranță l-ar fi întâlnit printre zecile de bărbați pe care îi cunoscuse în timpul debutului ei în societate. Ar fi fost nepoliticos să-l întrebe dacă se întâlniseră. Nu găsea puterea de a o face.

Era foarte arătos. Deși chipul îi era umbrit de barba neîngrijită, avea părul cam lung, iar hainele erau puțin cam mari, avea un zâmbet fermecător, era amabil și inteligent. Și se părea că mirosea ceva mai bine după ce se spălase. Cu siguranță, folosise săpun. Era înalt și zvelt, iar ochii aceia albaștri păreau de-a dreptul fascinanți. Fără îndoială, acel bărbat avea potențial. Iar acum se oferea să o ajute.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. Cum m-ai putea ajuta?

Domnul Forester se ridică și își întinse trupul lung și zvelt.

– De-a lungul anilor, am constatat că nu trebuie să îți pierzi speranța atât timp cât speranța nu este pierdută.

Sarah își înclină capul într-o parte.

– Ce înseamnă asta?

– Exact ce am spus, răspunse el. Se îndreptă spre șemineu și mai aruncă doi bușteni mici peste cei aflați deja în foc. Să începem cu faptele. Presupun că le-ai lăsat un bilet.

Tânăra încuviință din cap.

– Da, mamei mele.

– Ce ai scris în el?

El apucă vătraiul și împinse bușteniii.

– Am scris doar că îmi pare rău, dar *trebuie* să plec.

Domnul Forester se întoarse spre ea. Îi zâmbi larg, lăsând să i se vadă dinții albi.

– Asta e tot?

– Da.

– Ești cât se poate de sigură? Nici un alt detaliu? întrebă el.

– Da. Bineînțeles, mama trebuie să-și fi dat seama că lipsește doamna Goatsocks, dar asta s-a întâmplat deoarece am încercat să-mi iau rămas-bun, iar ea a insistat să vină cu mine.

– O însoțitoare fidelă, spuse el. Și s-ar putea să-ți fi salvat reputația.

Sarah se încruntă.

– Cum?

– Ai fost însoțită în toată această perioadă, astfel că încă există speranță.

– În toată această perioadă până *acum*, îi atrase ea atenția.

– Da, dar singurele persoane care știu asta suntem noi, domnul Fergus și doamna Goatsocks. El înclină capul spre Fergus al II-lea. Și câinele acesta, desigur, dar ceva îmi spune că, dacă îi dai un biscuit, va fi de acord să păstreze secretul.

Sarah zâmbi și îi aruncă animalului încă o bucată de biscuit.

– Este adevărat, spuse ea. Nu am scris nici un detaliu în biletul pe care i l-am lăsat mamei. Habar nu are unde am plecat sau de ce am fugit.

– Bravo! rosti Christian. După ce se va întoarce doamna Goatsocks, puteți să porniți spre Londra și să le spuneți tuturor că ați fost în vizită la niște prieteni în nord.

În inima ei începu să mijească o rază de speranță. Se ridică și se aplecă spre el peste masă.

– Chiar crezi că ar putea merge?

Domnule Forester așează vătraiul lângă șemineu.

– Cred că nu există nici un motiv pentru a nu încerca. Bineînțeles, mama ta nu ar dori să te contrazică, nu-i așa?

– Întocmai. Scandalul este ultimul lucru pe care și l-ar dori părinții mei. Pentru ei, reputația este mai importantă decât orice altceva.

– Perfect, replică el. Îți sugerez să faci întocmai. Aristocrații din înalta societate au dat crezare unor lucruri și mai neobișnuite decât acesta. Eu și Fergus nu vom spune niciodată ce știm. Poți conta pe asta.

Pe chipul ei înflori un zâmbet imens – apăru mai întâi o mică tresărire a buzelor, care apoi se transformă într-un zâmbet larg, ce i se întinse pe toată fața.

– Oh, domnule Forester, mulțumesc pentru ospitalitate! Sunt sigură că nu voi putea niciodată să te răsplătesc așa cum se cuvine pentru amabilitatea ta.

El se întoarse la masă, își așeză mâinile pe spătarul scaunului pe care stătuse și o privi în ochi.

– Nu sunt foarte sigur de asta.

Christian privi cum zâmbetul dispărea încet de pe chipul lui Lady Sarah, transformându-se într-o expresie plină de confuzie. Sprâncenele i se uniră și zâmbetul i se preschimbă într-o încruntătură.

– Cum aș putea să te ajut eu pe *tine*?

Christian ridică paharul de vin de pe masă și se îndreptă spre Sarah, care stătea lângă tejgheaua pe care se afla sticla cu vin. Își umplu paharul, golind sticla.

– Problema mea este întocmai pe dos față de a ta.

– Pe dos?

Puse mâinile pe tejghea, privindu-l îngrijorată.

– Da, răspunse el, sorbind din nou din pahar. După cum spuneam, sunt exact opusul a ceea ce înseamnă cel mai eligibil burlac al sezonului.

– De ce? întrebă ea, privindu-l în continuare cu nevinovăție.

– Ți-ar veni să crezi dacă ți-aș spune că în mod normal am nefericitul obicei de a mă bâlbâi ori de câte ori mă aflu în compania unei femei frumoase?

– Nu te-am auzit bâlbâindu-te nici măcar o dată. Oh...

Ea se opri, întrebându-se dacă o considera suficient de frumoasă încât să îl facă să se bâlbâie în fața *ei*.

– Cu excepția companiei de față, se grăbi el să adauge. Îndrăznesc să spun că m-ai șocat pentru că ai pătruns în casa mea pe furiș. Poate că e surprinzător pentru tine, dar nu mi s-a mai întâmplat ca o femeie frumoasă să facă asta.

Ea râse și duse mâna la gură. Apoi întrebă șovăielnic:

– Nu te sperii?

El ridică din umeri.

– Presupun că nu, răspunse el zâmbind.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Până acum, mi-ai părut cât se poate de binevoitor, răspunse ea. Ei bine, cu excepția acelui moment în care m-ai amenințat că mă vei

arunca în zăpadă, lăsându-mă pradă lupilor. Dar presupun că era de înțeles având în vedere împrejurările.

– Mă bucur că gândești așa, răspunse el, încercând să nu râdă. Însă problema mea nu este că nu aș fi binevoitor. Problema mea este că sunt *prea* binevoitor.

Expresia de pe chipul ei îi spuse că era sigură că îl găsea pe jumătate smintit.

– Prea binevoitor? Cum ar putea fi asta o problemă?

– Ți-am spus că am salvat multe doamne aflate la ananghie.

– Da.

El oftă.

– Am nefericitul obicei de a mă transforma în *prietenul* tuturor doamnelor pe care le întâlnesc. Nu mă înțelege greșit. Prețuiesc prieteniile pe care le-am legat, dar mi-ar plăcea să găsesc o soție care să-mi dăruiască un moștenitor. Găsește-mi o femeie pe care să o intereseze mai mult decât prietenia mea!

Ea roși, iar după ce lăsă paharul jos, se îndreptă spre șemineu.

– Nu sunt sigură că înțeleg, domnule Forester. Cum crezi că te-aș putea ajuta cu așa ceva?

Se întoarse din nou spre el, iar Christian o privi în ochi, cu o scânteie provocatoare în privire.

– Vreau să mă sfătuiești. Să mă ajuți să devin eligibil. Dezvăluie-mi ce caută o tânără ca tine la un partener! Promit să nu fiu plicticos și să nu vorbesc prea mult despre mine însumi.

– Oh, dar eu...

– Nu face pe sfioasa și nu fi politicoasă! îi ceru Christian. Știu că este ceva în neregulă cu mine, altfel aș fi căsătorit până acum. Vreau să-mi spui ce anume. Îmi doresc să fii sinceră cu mine, Lady Sarah. Ești frumoasa sezonului. Trebuie să știi o mulțime de lucruri!

– Ei bine...

El își dădu seama că ea îi lua propunerea în serios. Tonul politicos adecvat dispăruse din glasul ei, iar în ochi îi apăru o scânteie de interes. Se ridică și se plimbă în jurul lui, privindu-i chipul, hainele, postura.

– Porți haine puțin cam demodate, recunoscu ea. Ți-aș putea spune la ce croitor să mergi.

El își privi hainele.

– De obicei, nu aș purta...

Era limpede că începea să îi placă subiectul, căci ea îl întrerupsese grăbită:

– Ai părul cam lung și trebuie să scapi de barba aceea. În perioada aceasta, în Londra este la modă ca domnii să poarte părul tuns foarte scurt.

El își frecă bărbia.

– Am călătorit și...

– Ți-aș putea sugera ce să spui, cum să te comporți și ce locuri să frecventezi pentru a deveni irezistibil pentru femei. În primul rând, Almack iese din discuție.

De data asta, nu se putu abține să nu-i zâmbească larg.

– Exact asta urmăresc. Am petrecut multe seri plictisitoare bând limonadă caldă la Almack.

– Păcat, spuse ea, înainte de a-și freca mâinile cu o vădită bucurie și cu ochii scânteind în continuare. Ar fi o provocare pentru mine. Exact lucrul la care excelez. Se plimba de colo-colo prin fața șemineului, bătându-se cu degetul în obraz. Voi reuși? Să transform un tânăr gentleman de pe colinele Scoției în cel mai eligibil celibatar al sezonului?

Se întoarse brusc spre el, cu chipul luminat de un zâmbet viclean.

El o privi pe deasupra buzei paharului de vin.

– Nu știu, Lady Sarah, *poți?*

– Este o provocare?

– Într-adevăr, este, milady.

Christian îi întâlni privirea, uitându-se la ea provocator.

– Mama spune mereu că nu pot să rezist în fața unei provocări. Își ridică fustele și făcu o reverență în fața lui. Prea bine, domnule Forester. Accept. Te voi transforma într-o legendă.

Capitolul 8

– Așadar, spune-mi, ce ai încercat să faci până acum? îl întrebă Sarah.

Se ridică apoi, adună farfuriile și paharele de vin și găsi găleata de spălat vase de sub tejghea. O umplu cu apă dintr-o altă carafă, își suflecă mânecile rochiei cenușii și începu să spele vasele, de parcă s-ar fi născut să fie spălătoreasă.

Christian o privi uimit câteva clipe. Dacă tot ce îi spusese Sarah nu ar fi părut plauzibil, s-ar fi întrebat dacă într-adevăr era fiică de conte. Dintr-un motiv sau altul, în ciuda faptului că se pricepea să gătească, se așteptase ca frumoasa sezonului londonez să se așeze pe canapea, lăsându-l pe el să se ocupe de ea. Dar nu făcuse asta.

El clătină din cap și își îndreptă atenția asupra întrebării pe care tocmai i-o pusese.

– Ce am încercat?

– În curtarea tinerelor domnișoare.

– Ah, asta!

El își suflecă mânecile și luă un vas. Își atinseră degetele în găleată, iar Christian înghiți în sec. Sarah îngheță. Făcu un pas în lateral, îndepărtându-se de el.

El clătină din cap din nou. „Concentrează-te! Concentrează-te!"

– Încercările mele au fost de-a dreptul înfiorătoare. Dacă nu mă bâlbâi, spun ceva complet greșit. Totuși, așa mi-am făcut câteva dintre cele mai apropiate prietene. Nu pot să spun că a fost complet lamentabil.

Sarah ridică privirea spre el.

– Prietene?

– Da. Unele dintre prietenele mele cele mai apropiate sunt doamne care nu au fost câtuși de puțin interesate de mine, răspunse el râzând înfundat.

– Iar tu ai fost interesat de ele? se încumetă ea.

El ridică din umeri.

– Nu de toate.

– De cine?

Christian luă o bucată de pânză pentru a șterge farfuria pe care tocmai o spălase.

– Să vedem... Una dintre ele este prietena mea Lucy, răspunse el, nevrând să spună că era cunoscută și drept ducesa de Claringdon.

– Cine altcineva?

– Cassandra și Jane.

Sarah se încruntă, probabil întrebându-se de ce se referea la prietenele lui folosindu-le prenumele. Dar Cass era contesă, iar Jane urma să capete același titlu. Sarah s-ar întreba de ce Christian cunoștea doamne cu asemenea titluri înalte.

– Altcineva? întrebă ea.

– De curând, mi-a plăcut prietena mea Alexandra. Deși nu pot spune că am fost vreodată îndrăgostiți unul de celălalt.

Sarah curăța un bol.

– Și aceste doamne locuiesc în... Londra?

– Da.

– Nu pot să cred că nu ne-am întâlnit în Londra. Ea tresări. Ne-am întâlnit?

– Nu. El râse înfundat. Sunt sigur că te-aș fi ținut minte.

Ea răsuflă ușurată.

– Ce bine!

– E greu să ții minte pe toată lumea, nu-i așa?

Sarah încuviință din cap.

– Și nu mergi la Almack? întrebă el.

– Am mers. O dată. A fost îngrozitor. După cum ai spus, limonada e caldă, iar conversația este plicticoasă.

– Lucrurile nu stau la fel în cazul majorității evenimentelor din înalta societate? întrebă el.

– Nu, dacă știi cu cine să vorbești și pe cine să eviți.

Christian schiță un zâmbet.

– Înțeleg. Ceva îmi spune că am ales persoana potrivită pentru a mă ajuta să devin monden.

Sarah îi zâmbi și ea.

– Într-adevăr, așa e. Nu am prea multe lucruri care să mă recomande, domnule Forester. Nu sunt prea învățată, nu am fost deloc bună la matematică. Nu mă pricep la călărie și cânt înfiorător la pian.

Dar, dacă ai nevoie de cineva care cunoaște drumul spre înalta societate și tinerele doamne, ai găsit persoana potrivită, te asigur.

Terminară de spălat vasele, amândoi străduindu-se să nu se uite în ochii celuilalt.

– Trebuie să mă ocup de Oberon, declară Christian.

– Oberon? întrebă ea clipind.

– Da. Calul meu.

Ea schiță un zâmbet.

– Ce e? întrebă el. Nu-ți place Shakespeare?

– Dimpotrivă. Dintre toate operele lui, *Visul unei nopți de vară* este preferata mea.

– Da? Christian ridică o sprânceană. Și a mea. Și tocmai ai spus că nu ești prea învățată. Vai, vai!

– Ei bine, *lectura* e cu totul altceva. Spune-mi, de ce zâmbeai?

Sarah își mușcă buza de jos.

– Zâmbeam pentru că și pe calul meu îl cheamă Oberon.

Christian ridică brusc din sprâncene. Gândindu-se la ceea ce tocmai auzise, își puse cizmele și mantia și înfruntă crivățul și zăpada pentru a se duce în grajd să se ocupe de cal. Când se întoarse, o găsi pe Lady Sarah lângă ușa de la intrare înfășurată într-o pelerină de lână, îndemnându-l pe Fergus al II-lea spre un loc din care îndepărtase zăpada, ca micul câine să se ușureze. Se părea că nu se ferea să se ocupe de nevoile animalelor. Era plină de surprize această Lady Sarah Highgate.

– Tu i-ai făcut haina aceea lui Fergus al II-lea? întrebă el, oprindu-se lângă ea.

– Da, răspunse Sarah.

– De ce?

– Pentru că m-am gândit că s-ar putea să fie frig, desigur, răspunse ea, aruncându-i o privire care îi spunea că îi considera întrebarea cam stupidă.

Ea intră în casă înaintea lui, iar el încercă să-i ignore legănatul șoldurilor.

După ce ajunseră înăuntru, Christian închise ușa în urma lor. Își scuturară zăpada de pe picioare, își atârnară mantia și pelerina în cuier și își scoaseră cizmele. Ascultător, câinele își frecă labele de covor și se îndreptă spre culcușul lui de lângă foc. Se învârti în cerc de câteva ori înainte de a se face ghem.

– Mai dorești ceva de băut? întrebă el, întorcându-se în bucătărie.

– Ce bei?

– Doar ceai. Am băut suficient vin în seara asta.

– Și eu la fel. Ceaiul este perfect.

Christian se duse la unul din dulăpioare și luă două cești de ceai. Scoase un săculeț cu frunze din bufet și puse ceainicul cu apă la fiert. După ce se încălzi apa, turnă în două cești peste frunze și le lăsă puțin acoperite. În cele din urmă, veni cu cestile la Sarah, care stătea pe canapea în sala mare. Își scosese papucii de casă și își ghemuise picioarele sub ea.

– Nu avem lapte sau zahăr? întrebă ea și își ținguie buzele.

– Îmi cer scuze.

Ah, venise clipa în care avea să fie o fiică de conte răsfățată!

– E bine și așa, spuse ea înțelegătoare.

Ascunzându-și surprinderea, Christian îi întinse o ceașcă.

– Ești sigură?

– Nu am de ales.

– Într-adevăr.

El își așeză ceașca pe marginea mesei și se îndreptă spre șemineu, aruncând câțiva bușteni în focul ce trosnea, în vreme ce sforăiturile lui Fergus al II-lea umpleau încăperea.

După ce ațâță focul, Christian se întoarse la canapea și se așeză în fața ei, pe unul dintre scaunele mari de piele de lângă șemineu. Luă ceașca și sorbi din ea.

– Așadar, spune-mi, ce trebuie să știu ca să atrag o viitoare soție?

– În primul rând, sunt curioasă... Dacă ești atât de bun prieten cu Lucy, Cassandra și Jane, de ce nu te-au ajutat să-ți găsești o soție potrivită până acum?

Christian nu se putu abține să nu râdă.

– Lucy? Vorbești serios?

– Da. Nu cunoaște oamenii potriviți?

El aproape că se înecă.

– O, cunoaște oamenii potriviți, dar...

– Dar ce?

– Prietena mea Lucy are multe talente, însă alegerea unei soții pentru mine nu se numără printre acestea. A încercat de nenumărate ori să-mi găsească o parteneră, dar în zadar. Absolut toate doamnele pe care a vrut să mi le prezinte sunt fie îndrăgostite până peste

cap de altcineva, fie complet dezinteresate de mine. Ei bine, timp de aproape două luni, Lucy nici măcar nu și-a dat seama că viitorul ei soț se afla exact sub nasul ei.

Lady Sarah zâmbi.

– Este prea apropiată de tine ca să-și dea seama de ce ai nevoie, așa e?

– În parte, răspunse Christian. În plus, nu înțelege de ce cuiva nu i-ar putea *plăcea* să meargă la petreceri și la baluri pentru a cunoaște străini. Nu pricepe nici în ruptul capului de ce mă bâlbâi când cunosc doamne, de ce nu mă pricep la dans și de ce doresc să mă retrag în Scoția pentru a duce o viață liniștită.

Ea îl privi pe deasupra cești de ceai.

– Trebuie să-ți fac o mărturisire, spuse ea. Mie îmi place foarte mult să merg la petreceri și la baluri pentru a cunoaște oameni noi. Și să dansez. Dar înțeleg de ce ție nu-ți place. Nici fratelui meu, Hart, nu-i place nici unul dintre aceste lucruri. Nici lui Meg. Hart spune că sunt niște prostii. Dar trebuie să-și găsească o soție pentru că este moștenitor și viitor conte și... Ei bine, bucură-te că nu ai titlu și nu ești nevoit să te ocupi de toate prostiile de felul acesta.

Christian se trase de guler și îi evită privirea.

– Cine este Meg?

Pe chipul ei apăru un zâmbet luminos.

– Oh, Meg este buna mea prietenă!

– O altă frumusețe?

– Nu, oftă ea. Din nefericire, nu. Mi-e teamă că Meg este tocmai opusul frumoasei sezonului. Mai curând, este cea mai retrasă fată atunci când este în societate.

– De ce?

Ea clătină din cap cu tristețe.

– Tatăl ei este înnebunit după jocuri de noroc. A dus familia la sapă de lemn, iar Meg a rămas fără zestre. Poartă niște rochii teribil de demodate și nu atrage nici un pețitor. Este foarte trist. Am încercat să-i dau câteva rochii de-ale mele. Am prea multe. Dar este mândră. Refuză actele de caritate. Unele doamne o bârfesc îngrozitor, deși nu o fac în prezența mea. Nu aș suporta așa ceva. Meg este foarte drăguță, dulce și amuzantă. O ador!

Christian se foi pe scaun și își încrucișă picioarele. Sorbi din nou din ceai.

– Meg pare încântătoare. Încă își caută soț? Să spunem pe cineva înalt și blond, care locuiește în Scoția? întrebă el zâmbind.

Ea îi surâse la rândul ei și sorbi din ceai.

– Mă tem că nu.

Christian se aplecă în față.

– Caută pe cineva cu titlu?

– Nu. Doar că Meg, la fel ca doamnele pe care ți le-a prezentat Lucy, este deja îndrăgostită până peste cap de un alt bărbat.

– Ah, clătină el trist din cap. O poveste pe care am auzit-o mult prea des. Cine este norocosul?

– *Asta* este o poveste pentru altă dată, răspunse Lady Sarah. Acum hai să ne întoarcem la problema ta!

Ea sorbi din ceai, de data aceasta strâmbându-se mai puțin din pricina faptului că nu avea lapte și zahăr.

– Cum să nu! răspunse el, ridicând ceașca în aer în semn de toast.

Ea își netezi fustele cu mâna liberă.

– Hai să începem cu ceea ce este evident. Iartă-mi îndrăzneala, dar presupun că ești eligibil.

– Eligibil?

Christian fu cât pe ce să se înece cu ceaiul. Se încruntă.

– Da. Știi tu. Nu ești căsătorit deja? Ai un venit stabil? Lucruri de felul acesta.

El râse și se așeză mai bine pe scaun.

– Nu. Nu sunt căsătorit.

– Ai datorii mari? întrebă ea desenând elegant cu degetul conturul marginii cești de ceai.

– Deloc.

– Și venitul tău?

– Suficient de stabil.

De ce îl înnebunea încet-încet mirosul de crini? Pentru Dumnezeu, femeia aceea îl ajuta să-și găsească o soție! Nu trebuia să se gândească la buzele ei roșii pe care le-ar fi sărutat.

– Cei din familia ta au suferit de boli mintale? se încumetă ea.

Christian se scărpină după ureche.

– Din câte știu, nu.

– Nu există nici un scandal care să-ți fi pătat reputația?

– Ce ironie să mă întrebi *tu* pe *mine* așa ceva!

Ea afișă o atitudine ușor îngâmfată, dar zâmbi.

– Vorbim despre tine acum, nu despre mine.

– Bine, nu există scandaluri, răspunse el.

Christian nu putea alunga gândul că ar fi vrut să o sărute.

– Nici o fostă soție care să fi murit în împrejurări suspecte? întrebă ea.

De data asta, el ridică privirea, uitându-se fix la ea.

– Pentru Dumnezeu, nu!

Sarah râse.

– Mă gândeam că nu există, dar mi s-a părut necesar să întreb. Ai avea de declarat ceva care ar putea determina o lady să aibă rețineri în a accepta să-i faci curte?

El ridică o sprânceană.

– În afară de faptul că mă bâlbâi și că locuiesc departe de Londra?

Ea se gândi o clipă la asta.

– Scoția nu este chiar atât de rea.

Christian nu o contrazise. Cu siguranță, ea credea că aceea era singura lui casă. Nu știa de ce nu îi spusese încă adevărul.

– Sunt tinere domnișoare cărora nu le place să fie departe de distracțiile din Londra și...

– Și?

– Nu mă omor după oraș, astfel că doamna mea s-ar putea trezi că locuiește în nord o bună parte a anului.

– Nu văd de ce ar fi atât de rău. Londra poate deveni plictisitoare după o vreme.

– Poate că tu înțelegi de ce, dar te asigur că lucrurile nu la fel stau în cazul altora. Lavinia Hobbs a spus că sunt cel mai puțin eligibil bărbat din Londra din pricina aceasta.

De fapt, spusese că era cel mai puțin eligibil *lord* din Londra, dar momentan nu era cazul să mărturisească acest lucru.

Sarah strâmbă din nas.

– Lavinia Hobbs este o scorpie. Nu voi înțelege niciodată cum de are o soră atât de drăguță!

Christian sorbi din nou din ceai.

– O cunoști pe Lady Alexandra?

– Da. Ar fi o partidă bună pentru tine, deși am înțeles că părinții ei sunt hotărâți să o mărite mai întâi pe Lavinia; desigur, în absența unui titlu, ar trebui să intri în grațiile tatălui ei, ducele.

Christian zâmbi larg.

– Nu contează. Știu din sursă sigură că Lady Alexandra a pus deja ochii pe Lord Owen Monroe.

Sarah ridică una din frumoasele ei sprâncene.

– Lord Owen? *Serios?* E o pereche neobișnuită, dar presupun că el este oarecum eligibil.

Christian zâmbi din nou.

– Mai eligibil decât mine?

– Ei bine, într-o bună zi va moșteni titlul de conte. Însă, dată fiind reputația lui scandaloasă, îndrăznesc să spun că tu ai fi o partidă mai bună în comparație cu el, chiar și fără titlu.

– Ah, da. Titlul este important, nu-i așa?

– Foarte important. Dar nu-ți face griji! Ai spus că faci parte din mica nobilime, așa-i? Vom găsi pe cineva perfect pentru tine.

El își ascunse zâmbetul.

– Am un viconte în familie.

– Un viconte? De ce nu mi-ai spus? Ce îți era? Unchi? De gradul al doilea?

– Ceva de genul acesta.

Christian ridică ceașca spre buze de parcă ar fi vrut să ocolească întrebarea.

– Ce titlu are?

– Berkeley. El o studie pentru a-și da seama dacă îl cunoștea. Nu văzu nici un semn. Ai auzit de el?

– Nu. Sarah își mușcă buza. Nu am auzit.

– Deloc?

– Sunt sigură că am citit numele la școală când am studiat *Debrett's*. Din păcate, am o memorie foarte proastă când vine vorba despre asemenea lucruri.

– Tocmai asta este problema mea. Se pare că nici o tânără nu mă ține minte. Evident, în afară de bâlbâiala mea, nu le-am făcut absolut nici o impresie. Eu sunt bărbatul cărora toate doamnele i se plâng cu privire la bărbații de care își *amintesc*.

Sarah schiță un zâmbet.

– Nu poate fi atât de rău. După cum spuneam, nu te-am auzit bâlbâindu-te nici măcar o dată.

– Te asigur că este adevărat și cât se poate de umilitor, dar tocmai de aceea am nevoie de tine. Trebuie să-mi spui ce să fac pentru

a deveni de neuitat. Nu sunt avid. Nu am nevoie de un cârd de domnișoare care să se bată pentru atenția mea. Îmi trebuie doar una singură. Una blândă, cumpătată și fericită, pe care să nu o deranjeze să petreacă zile și nopți liniștite la țară. Una care caută un soț credincios, sănătos și la fel de blând.

Sarah se lăsă pe spate și își sprijini capul de canapea.

– Sună încântător, spuse ea melancolică. Mult mai încântător decât orice mi-a spus Lord Branford vreodată.

– Nesuferitul de Branford?

– Da. Ea oftă. Câte sacrificii trebuie să faci pentru familie, pentru descendență și toate celelalte! După cum spuneam, ești norocos că nu trebuie să te preocupe astfel de prostii.

El o privi cu un nod în gât.

– Da, bineînțeles. Ar fi imposibil ca tu și eu... *Noi* să fim...

– Nu. Nu! Vreau să zic... Tata nu ar accepta niciodată un bărbat fără titlu. Fără moșie. Fără un venit consistent. Niște prostii, te asigur.

– Ah, da. Păcat.

Sorbi din ceai. *De aceea* nu-i spusese că era viconte. Și avea un venit cât se poate de consistent. Nu conta. Îi putea da tot felul de sfaturi, însă frumoasa sezonului nu avea să fie interesată de el. Nu. Nu era vorba despre Sarah. Era vorba despre viitoarea lui soție.

– Nu-ți face griji! se grăbi ea să adauge. După ce voi termina cu tine, îți vor da târcoale o mulțime de doamne.

Christian își frecă barba.

– Presupun că este mai bine decât alternativa. Spune-mi, de ce crezi că am nevoie pentru a deveni de neuitat?

– Cu siguranță, aspectul nu este o problemă, spuse ea fără să vrea, apoi roși și strânse din buze. Vreau să spun că ai o înfățișare plăcută.

– Sunt încântat să aud măcar asta, răspunse el râzând înfundat.

– De asemenea, ai un corp atrăgător.

„Și tu la fel."

El deschise gura larg, trăgând de buze spre colțurile gurii și întorcând capul dintr-o parte în alta.

– Vrei să-mi cercetezi dinții?

Ea pufni, dar se aplecă în față pentru a-l examina.

– Ai dinții albi, strălucitori și perfect aliniați. Arată foarte bine. Nu văd nici o problemă.

Christian încercă să nu se uite la decolteul ei, care ieși în evidență când ea se aplecă. Apoi își drese glasul și privi spre ușa de la intrare.

– Nu șchiopătez și nu am nici o rană. Singura cicatrice pe care o am este cea cu care m-am ales când am stins incendiul care a mistuit căsuța de păpuși a verișoarei mele Harriet când aveam zece ani.

– Oh, Doamne! Cum a luat foc casa de păpuși a verișoarei tale?

– A încercat să aprindă micul șemineu cu o lumânare. A fost distrusă aproape complet. Mi-am petrecut aproape toată vacanța de vară reconstruind-o.

Sarah privi spre ceașca de ceai.

– Drăguț din partea ta.

Aplecându-se înainte, îi arătă micuța cicatrice care se întindea între degetul mare și arătător. Ea o atinse, dar el își retrase imediat mâna.

– Îmi pare rău, domnule Forester. Chiar dacă suntem absolut singuri în această cabană de vânătoare, nu am dreptul să mă comport ca o necugetată.

– Ești departe de a fi astfel, Lady Sarah.

Parfumul de crin îi inundă simțurile lui Christian.

– Nu crezi că oamenii ar vorbi de rău despre mine? Asta, în cazul în care nu vor crede povestea. Ochii ei speriați îi scrutară chipul. Nu crezi că Lord Branford va da bir cu fugiții?

Christian se aplecă și o atinse pe umăr.

– Nu aș avea o părere proastă despre tine chiar dacă aș ști adevărul. Iar dacă ai fi logodnica mea, eu nu aș da *niciodată* bir cu fugiții.

Ea îi aruncă un zâmbet ezitant. Dar era o sclipire în privirea ei pe care el nu o putu descifra.

– Dar știi adevărul, murmură ea.

– Tocmai. Se îndepărtă de ea și se lăsă pe speteaza scaunului. Îți pasă prea mult de ceea ce cred ceilalți despre tine.

Sarah îl privi pe deasupra ceștii.

– Poate că ție nu îți pasă îndeajuns, domnule Forester.

El înclină din cap spre ea. Lady Sarah era ascuțită la minte. Trebuia să recunoască acest lucru.

Ea îi evită privirea, clătină din cap și își drese glasul.

– Îmi pare rău că am schimbat subiectul. Spune-mi de ce, în opinia ta de expert, ai fost condamnat să devii prietenul tuturor tinerelor care ți-au plăcut?

El zâmbi fără ezitare.

– Ei bine, milady, asta speram să îmi poți spune tu. Căci eu, unul, nu-mi pot da seama nici în ruptul capului care este motivul.

– Ești chipeș, eligibil, ai legături în înalta societate, un venit stabil, pari destul de drăguț și ai dinți sănătoși. Nu găsesc nici un motiv din cauza căruia să nu-ți fi găsit deja perechea.

– Exact asta spune și verișoara mea.

Christian își ridică o mână deasupra capului.

Sarah bătea darabana de zor în obraz, gânditoare.

– Poate că de vină sunt doamnele pe care alegi să le curtezi. Se pare că toate se gândeau la alți gentlemeni înainte să te cunoască. Interesant, nu-i așa?

Christian miji ochii.

– Este adevărat. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Ea sorbi din nou cu delicatețe din ceai.

– Mai există cineva? Cineva care îți place?

El înghiți și privi spre șemineu. Clătină încet din cap.

– S-ar putea ca și asta să fie o parte din problemă, continuă ea. Doamnelor le place să se simtă speciale, să iasă în evidență, ca și când bărbatul care le face curte nu ar fi interesat de nimeni altcineva.

Christian lăsă ceașca jos. Se ridică și luă vătraiul, răscolind din nou bușteni care ardeau în foc.

– Ah, înțeleg. Lord Branford manifestă interes față de altcineva?

– Da. Sarah râse. Mă tem că afecțiunea lui față de propria persoană nu poate fi întrecută de nimic altceva.

Christian îi admiră din nou simțul umorului.

Se auzi sforăitul puternic al câinelui, și Sarah privi spre micul animal.

– Presupun că e cazul să mă retrag. Îl iau pe Fergus cu mine în pat, dacă ești de acord. M-am obișnuit să dorm cu el de când am venit aici.

Christian împunse unul din bușteni.

„Al naibii câine, are succes la femei mai mult decât am avut eu vreodată!"

– Din partea mea, nu este nici o problemă.

Ea înclină din cap spre dormitor.

– Camera în care dorm... Este în regulă dacă rămân acolo?

– Da. Poți să rămâi acolo liniștită. Eu voi fi în celălalt dormitor. Christian nu voia să-i spună că dormise în patul lui. Cu ușa închisă bine, poate chiar încuiată, ca să nu fiu nevoit să mă apăr de o femeie care mă atacă cu sabia în mijlocul nopții.

Sarah își încrucișă brațele la piept și îl măsură din cap până picioare.

– Nu ai de ce să-ți faci griji atâta vreme cât nu faci nimic care să mă facă să pun mâna pe sabie.

Era glumeață această Lady Sarah. Îl făcea să se simtă mai tânăr, mai plin de viață. În acea seară, zâmbise și râsese mai mult decât își amintea să o fi făcut în ultimele șase luni.

Ea se ridică, se întinse și se îndreptă spre bucătărie, unde așeză ceașca de ceai pe tejghea.

– Mâine vom începe prin a-ți examina hainele.

– Hainele?

Christian își privi îmbrăcămintea. Nu era tocmai cea mai bună ținută pe care o avea, recunoscu în sinea lui.

– Hai să mergem, Fergus!

Sarah bătu din palme și cățelușul căscă ochii mari. Se ridică din culcușul lui și fugi spre ea.

Christian privi cum fiica unui conte englez se duce la culcare cu un câine scoțian, îmbrăcat într-o hăinuță roșie, în cabana sa de vânătoare. O bucată de lemn trosni în șemineu. Se frecă pe ceafă și blestemă în gând. Pentru prima dată în viața lui, era gelos pe un câine.

Capitolul 9

A doua zi de dimineață, când se trezi, Sarah simți miros de bacon. Bacon și... cafea? Da, cafea. Trebuia să se fi întors doamna Goatsocks! Se ridică de sub grămada de pături, trase pe ea un halat și dădu fuga în bucătărie. Fergus al II-lea fugi după ea. În bucătărie, dădu peste o priveliște îmbietoare: un platou cu bacon prăjit, un ibric de cafea și unul de ceai, un platou cu biscuiți rumeni, cu sirop și miere alături. Dar unde era doamna Goatsocks? Și domnul Fergus? Sarah se răsuci pe călcâie. Era singură. Cine făcuse toate acestea? Doar nu...

– Bună dimineața, spuse domnul Forester voios, intrând pe ușă cu brațul încărcat de lemne.

Fergus al II-lea profită de ocazie și ieși pe ușă pentru a-și face nevoile.

Sarah icni atât din pricina valului de aer rece care îi atinse pielea dezgolită, cât și din cauză că era văzută de un bărbat doar în halat. Și-l strânse mai bine jurul gâtului și îl ținu cu o mână. Ce Dumnezeu făcea domnul Forester? În primul rând, arăta mult prea bine la acea oră a dimineții. Era limpede că se spălase. Deși avea părul încă prea lung și nu se bărbierise, arăta mai bine la lumina zilei. Prin cămașa simplă, în carouri, i se vedeau umerii lați, iar pantalonii aspri de lână îi puneau în evidență fundul, făcând-o pe Sarah să înghită în sec. O surprinsese și din alt punct de vedere. Gentlemenii, chiar și cei din mica nobilime, nu obișnuiau să se trezească la ora aceea. Tatăl și fratele ei dormeau până spre după-amiază. Și pregătise micul dejun? Nu și-l putea închipui pe tatăl ei pregătind vreo masă. Poate că bărbații din mica nobilime erau mai diferiți decât își dăduse ea seama.

– Dorești un ceai? Nu pari genul care se dă în vânt după cafea.

El lăsă lemnele să cadă în grămada de lângă șemineu și își scutură praful de pe cămașă trecându-și mâinile peste abdomenul plat. Forțându-se să-și ia privirea de la el, Sarah încercă să respire regulat.

– Nu ai nici un servitor? Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să se gândească prea mult. Oh, Doamne, iartă-mă! A fost foarte nepolitic din partea mea.

El râse.

– Îmi pare rău, milady. Sunt sigur că aici este mai rustic decât te-ai fi aşteptat, dar Fergus e singurul om în serviciul meu aici, în munţi, şi după cum m-ai informat, deocamdată nu este disponibil.

– Nu am întâlnit pe nimeni ca tine, care să gătească şi...

Sarah nu voia să recunoască faptul că tocmai presupusese că dimineaţa venea o servitoare sau altcineva pentru a se ocupa de astfel de lucruri.

– Tu ai gătit aseară, nu-i aşa? întrebă el. În afară de faptul că am gătit, m-am ocupat de Oberon şi am tăiat lemne pentru foc. Arată spre stiva de lângă picioarele lui. Dacă nu mă înşel, viscolul se va înrăutăţi. Vom fi acoperiţi de troiene înainte de lăsarea nopţii.

– Troiene!

Sarah îngheţă. Îşi strânse gâtul cu mâna până când o duru.

– Da. Nu te alarma! Avem destulă mâncare şi lemne pentru foc. Întotdeauna mă asigur că am tot ce trebuie la cabană înainte de venirea iernii.

Inima ei începu să bată nebuneşte.

– Nu este vorba despre asta. Doar că...

– Nu îţi place ideea de a fi izolată aici cu mine?

– Nu se cade... îl întrerupse ea.

– Poate că trebuia să te gândeşti la asta înainte să pleci în munţii Scoţiei de una singură.

Sarah îi aruncă o privire deloc amuzată.

– O aveam pe doamna Goatsocks.

– Cu totul din întâmplare. Îndepărtă perdeaua şi se uită pe fereastră la zăpada care cădea fără încetare. În orice caz, după cum arată lucrurile, doamna Goatsocks nu va ajunge aici astăzi sau prea curând. Va trebui să te mulţumeşti cu mine.

Sarah îşi muşcă buza.

– Da, da, desigur. Nu vreau să par nerecunoscătoare şi sunt... Privi spre halat. Îmi pare rău pentru... pentru... faptul că nu sunt îmbrăcată cum se cuvine.

– Nu voi spune nimănui dacă tu vei păstra secretul.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

El îi făcu ochiul.

– Iar Fergus al II-lea înțelege doar galeza.

– Chiar așa? Dând drumul halatului pe care îl ținea strâns în jurul gâtului, își puse mâinile în șolduri și privi pe fereastra înzăpezită la cățelușul de afară. Nu e de mirare că nu a ascultat nimic din tot ce am spus!

– Dorești să iei micul dejun? întrebă el.

Stomacul ei scoase un zgomot puternic, și Sarah îi aruncă un zâmbet sfios. Se părea că zâmbetele de acest fel deveneau specialitatea ei în preajma acelui bărbat.

– Da, te rog. Se încruntă. Dar mai întâi ar trebuit să mă îmbrac.

– Nu este nimeni pe aici care să te pârască dacă nu o faci.

Christian se aplecă și mai puse doi bușteni mici pe foc. Da, da, fundul lui nu putea fi trecut cu vederea.

– Iar eu, unul, sigur nu te voi pârî.

Se ridică din nou și își scutură mâinile. Ea clătină din cap și își impuse să nu se mai gândească la fesele lui. Apoi schiță un zâmbet. Să ia micul dejun în halat cu un burlac? Era de-a dreptul scandalos, dar era atât de tentant să se așeze pur și simplu la masă și să înfulece bacon în halat, la fel cum ar fi făcut acasă dacă i-ar fi fost adusă tava la pat!

– Prea bine, spuse ea acceptând propunerea.

Fergus al II-lea intră pe ușă, iar domnul Forester o închise în urma lui. Apoi se duse în bucătărie și aduse câte o farfurie cu bacon și biscuiți pentru fiecare.

Pe fereastră se vedea zăpada căzând neîncetat, iar vântul șuiera pe sub streșini. Cerul se întunecă din ce în ce mai mult, iar vântul începu să bată spre cabană. Era atât de multă zăpadă, încât pe ferestre nu se vedea decât o perdea albă.

– Ce spuneai că mă vei învăța astăzi? întrebă el zâmbind larg, după ce Sarah termină de strâns vasele.

– Vreau să mă uit la hainele tale, spuse ea.

– Ah, așa este. Dar nu mă îmbrac ca și când aș merge la un bal în Londra atunci când mă aflu la țară în Scoția. Ce rost ar avea?

– Înțeleg perfect, dar, după cum știi, în Londra hainele sunt foarte importante. Gentlemenii bine îmbrăcați își cumpără pălăriile de la Yardley's, redingotele de la Weston's, cămășile de la Martin's și încălțămintea de la Hoby's. Și, da, văd ironia faptului că îți ții

prelegeri despre vestimentație în vreme ce eu însămi sunt îmbrăcată într-un halat.

Christian îi zâmbi la rândul său.

– Te rog, continuă-ți prelegerea! Deja îmi place de tine în halat.

Ea se înroși, iar el sorbi din nou din cafea, nepărându-i câtuși de puțin rău pentru remarca pe care tocmai o făcuse.

– Cât despre locurile pe care le-ai pomenit, continuă el, cred că l-am auzit pe Owen Monroe pomenindu-le o dată sau de două ori.

– Îl cunoști pe Lord Owen?

Domnul Forester încuviință din cap.

– Ei bine, Lord Owen este negreșit un cunoscător. Rivalizează cu Brummel însuși la îmbrăcăminte.

– Îți amintești de Monroe?

– Da, desigur, el... Se opri, dându-și seama cât de nepoliticos părea că își amintea de fiul contelui, nu și de domnul Forester. Vreau să spun că Lord Owen știe cum să se îmbrace.

– Întotdeauna am fost de părere că simplitatea este cea mai bună opțiune, răspunse el.

– Simplitatea, da. Dar calitatea contează și nu este nimic mai atrăgător decât un bărbat în ținută neagră de seară și o lavalieră albă, cu un nod perfect.

– Iar eu credeam că doamnelor le plac farmecul și inteligența!

– Ne plac și lucrurile acestea, spuse ea surâzând.

– Prea bine. Mă duc să-mi aduc hainele. Puținele care au mai rămas. Și le poți examina pe îndelete. Se întoarse în câteva minute cu brațele încărcate de haine. Le dădu drumul pe canapea și se întoarse spre ea, arătând spre maldărul de haine. Aștept sfaturile, milady, adăugă el și se înclină spre ea.

Sarah se ridică și își șterse mâinile de halat. Era absolut necuviincioasă în momentul acela. Nu numai că era indecent îmbrăcată, dar era pe cale să pipăie hainele unui bărbat. Un lucru de neconceput în Londra! Scoția era un loc ciudat. Acolo, se părea că regulile și constrângerile înaltei societăți nu contau deloc. Iar asta îi dădea un sentiment de eliberare, simțindu-se de-a dreptul obraznică. Își încrucișă brațele la piept, se îndreptă spre maldărul de haine și privi spre ele. Păreau perfect curate, chiar dacă erau șifonate. Valetul tatălui ei ar fi leșinat dacă ar fi văzut atâta neglijență când venea vorba de îmbrăcăminte. Luă o haină de un albastru-închis și o scutură.

– Este... adecvată.

– Adecvată? repetă domnul Forester încruntându-se.

– Da, vreau să spun că, de fapt, croiala pare de calitate, dar...

– Dar aceasta? întrebă el și scoase o cămașă din grămada de haine și o ținu atârnată în fața ei.

– Ar trebui să te văd îmbrăcat cu ea înainte să-mi dau cu părerea.

Până ca Lady Sarah să apuce să protesteze, domnul Forester își scosese cămașa de bumbac pentru a o îmbrăca pe cealaltă. Sarah icni. Îi studie pieptul la lumina focului și se chinui să înghită. Se întoarse iute pe călcâie, uitându-se în direcția opusă.

– Te rog să mă scuzi, spuse domnul Forester. Nu m-am gândit...

– Este în regulă, îi zise ea peste umăr. Anunță-mă când ești decent... vreau să spun cuviincios... adică...

– Mi-am pus cămașa, rosti el, scăpând-o de chinuri.

În ciuda asigurării lui că era cuviincios îmbrăcat, hotărî să numere mai întâi până la zece pentru a fi sigură. În tot timpul cât numără, avu în minte imaginea pielii lui la lumina focului. Abdomenul lui plat. Mușchi bine conturați. Simți că i se usucă gura. Era limpede că el făcea sport.

În cele din urmă, când se întoarse, era îmbrăcat în cămașă, după cum promisese, și în jurul gâtului îi atârna o lavalieră nelegată. Ea îi studie cămașa.

– Este puțin șifonată, dar e bine croită. Unde îți faci cămășile?

– Nu la Martin's, recunoscu el cu un zâmbet vinovat.

Ea dădu din cap spre lavalieră.

– Care este nodul tău preferat?

– Ar trebui să am unul preferat?

Sarah clătină din cap și încercă să-și ascundă zâmbetul.

– Atunci arată-mi cum o legi!

El o legă rapid, într-un mod simplu, imperfect.

– Așa o porți la baluri în Londra? întrebă ea cu mâinile în șolduri.

– Da, este ceva în neregulă?

– Ei bine, este cam... simplu, nu-i așa?

– Îmi plac lucrurile simple.

– Îmi dai voie? Înclină din cap spre lavalieră din nou.

– Te rog, răspunse el.

Ea se apropie de el și îi simți mirosul de lemne proaspăt tăiate. Întinse mâna spre pieptul lui și îl privi în ochii albaștri care sclipeau amuzați.

– Ți se pare amuzant? întrebă ea.

– Puțin. Nu mi-am făcut niciodată atât de multe griji în privința hainelor.

– Încerc să te ajut, după cum m-ai rugat.

Nu mai observase până atunci cât de bine mirosea lemnul proaspăt tăiat. Era de-a dreptul amețitor. Înghiți în sec.

– Da. El încuviință din cap, strângând din buze pentru a-și înăbuși zâmbetul. Desigur. Sunt dispus să fac tot ce-mi recomanzi.

Ea arcui o sprânceană spre el și întinse mâna să desfacă nodul pe care îl făcuse. De ce îi tremurau imperceptibil mâinile?

– Îți voi arăta unul dintre nodurile mele preferate.

– Ești expertă în legarea lavalierelor? întrebă el.

– L-am ajutat pe fratele meu de mai multe ori decât îmi pot aminti.

– În locul valetului?

De data asta, Sarah ignoră intenționat parfumul domnului Forester. Era sigură că nu avea să mai simtă niciodată mirosul de lemn proaspăt fără să își amintească de el – mai exact, de el fără cămașă. Înghiți din nou în sec. Încercă totodată să ignore faptul că mâna ei se atinsese de barba lui scurtă, făcând-o să simtă fiori în tot brațul. Se concentră ca să nu-i tremure degetele.

– Valetul lui Hart bea. Clătină din cap. Bietul om își petrece jumătate din timp căzut în nesimțire, în camera cu argintărie.

– Poftim? De ce nu îl concediază fratele tău?

– Hart are o inimă prea bună. Tata amenință că îl concediază aproape în fiecare zi, dar Hart nu vrea să audă de așa ceva. Fratele meu este extrem de loial. Uneori, poate prea mult.

– Ciudat, spuse el, privind undeva deasupra capului ei. Și tata spunea același lucru despre mine.

– Nu este un defect.

Ea rămase cu ochii ațintiți spre lavaliera pe care o lega.

– Încearcă să-i spui asta tatălui meu! Ceea ce ar fi o sarcină imposibilă din mai multe motive, având în vedere faptul că e mort, precizează domnul Forester.

– Oh, îmi pare foarte rău!

– Mie, nu. Niciodată nu a aprobat nimic din ce-am spus sau am făcut.

– Înțeleg exact ce simți, spuse ea oftând. La fel stau lucrurile și în cazul meu și al mamei.

– Dar diferența este că ție pare să-ți pese de ceea ce spune mama ta despre tine, adăugă el. Ai pomenit de mai multe ori de ea.

– Chiar așa am făcut? Îmi închipui ce spune despre mine acum.

– Dacă îi pasă, se întreabă de ce copila ei iubită a fugit de acasă și este îngrijorată că lipsești.

– Te asigur că așa ceva este puțin probabil.

– De ce?

– „Fă ce ți se spune, Sarah!", imită ea o voce autoritară de matroană. Aceasta este replica preferată a mamei. Ar fi trebuit să merg la vreo șase petreceri de când am plecat. Fără îndoială, mama deplânge faptul că nu am fost disponibilă pentru Lord Branford, că îmi distrug reputația și îmi pun în pericol logodna mult râvnită.

El privi în jos spre ea.

– De aceea te simți vinovată că ai fugit de acasă? Deoarece, pentru prima dată în viața ta, nu ai făcut ce ți s-a spus?

Ea încuviință din cap.

– Nu știu ce m-a apucat.

– Ai spus că părinții tăi nu știu că nu-l iubești pe Branford?

Ea pufni. Aproape că își luă mâinile de pe lavalieră.

– Bineînțeles că știu. Cred că ar fi surprinși dacă l-aș iubi.

Domnul Forester miji ochii.

– Ce vrei să spui?

Sarah se concentră asupra nodului, răsucind materialul țeapăn și strângând bine.

– De când m-am născut, părinții mei m-au crescut ca pe un trofeu. Statut social, putere, poziție la curte, reputație – acestea sunt lucrurile care contează cel mai mult pentru ei.

– Și fericirea fiicei lor?

Ea trase puțin cam tare de lavalieră.

– Nu contează, lucrurile sunt mai complicate de-atât.

– Da? Pentru mine nu ești un trofeu și nu te cunosc decât de două zile.

Trase tare din nou, încercând să-i ignore vorbele.

– Am știut întotdeauna ce așteptau de la mine. Este datoria mea să încheie o căsătorie bună.

– Dar nu poți încheia o căsătorie bună cu un bărbat pe care totodată să-l placi?

– Nu există o partidă mai bună decât Lord Branford.

– Aceasta este părerea părinților tăi, nu a ta.

– „Fă ce ți se spune, Sarah!", șopti ea.

Îi aruncă un zâmbet care nu i se reflectă în ochi, apoi trase pentru ultima dată de lavalieră. Domnul Forester se dezechilibră și o apucă de umeri ca să nu cadă. Când mâinile lui mari îi prinseră umerii, Sarah închise ochii.

El își recăpătă echilibrul și își luă mâinile de pe ea.

– Se pare că habar nu am cât de puternică sunt! Râse și întinse mâna să atingă lavaliera. Iată, un nod ca la carte!

Domnul Forester strânse din dinți și prin privi fix pe deasupra capului ei.

– Am auzit că are mare căutare.

– Așa este.

Ea se îndepărtă de el și se îndreptă spre șemineu pentru a înteți focul cu vătraiul. Încercă să alunge din minte imaginea pieptului lui gol, mirosul lui de săpun și de lemn uscat și sclipirea din ochii lui când îi spusese că nu era un trofeu pentru el. Apoi senzația pe care o simțise când îi atinsese umerii... Dumnezeule! Pentru prima oară în viața ei, își dorise ca un bărbat să o sărute.

Clătină iute din cap, alungând astfel de gânduri necuviincioase.

– „Fă ce ți se spune, Sarah!", murmură ea.

Își cuprinse mijlocul cu brațele. Pentru Dumnezeu, era logodită cu alt bărbat!

– Sper că se va îndrepta vremea. Trebuie să plec cât mai curând posibil. Trebuie să ajung acasă.

Capitolul 10

Vântul șuierase toată noaptea, iar stratul de zăpadă creștea necontenit în jurul cabanei. Ajunsese până la pervaz, vrând parcă să privească înăuntru. Bietul Fergus al II-lea reușea cu greu să-și croiască drum printre nămeți. Christian se dusese să se ocupe de cal și îndepărtase zăpada, făcând loc cățelușului. Viscolul se întețea de la un moment la altul, dar reuși să-și croiască drum până la grajd.

Când se întoarse în casă, își scutură zăpada de pe cizme și își frecă mâinile înghețate. Se uită prin încăpere. Sarah, în rochia de servitoare, alerga în jurul mesei după Fergus al II-lea, care avea o mică jucărie din cârpe în gură. Christian își scoase căciula de lână și arată spre jucărie.

– De unde o are?

– I-am făcut-o azi-dimineață dintr-o bucată de material rămasă din țesătura de lână pe care domnul Fergus a spus că o pot folosi pentru haina lui.

Sarah continuă să se joace cu Fergus al II-lea. Când o apucă spre dreapta, câinele țâșni spre picioarele mesei spre stânga.

– Am făcut-o pentru el, spuse ea fără suflare, privind spre Christian peste umăr.

Avea obrajii îmbujorați și un zâmbet fermecător. O buclă întunecată îi atingea obrazul. Era de-a dreptul răpitoare, iar Christian trebui să își amintească pentru a zecea oară nu doar că era logodită cu alt bărbat, ci și că nu s-ar fi uitat la *el* nici măcar dacă situația ar fi fost diferită. Se concentră asupra replicii pe care urma să i-o dea după ce spusese că făcuse jucăria câinelui.

– Mă surprinzi din nou, spuse el, scoțându-și haina lângă ușa de la intrare.

Sarah se opri o clipă. Se opri și câinele.

– Te surprind? Ce vrei să spui?

Christian își puse haina în cuier.

– Când ai spus că ești frumoasa sezonului, am presupus că ești... ești...

– Superficială? Infatuată? întrebă ea, apoi se repezi din nou spre câine, dar Fergus o ocoli.

– Nu voiam să spun asta, zise Christian și se întoarse de la cuier.

– Dar voiai să spui ceva asemănător, nu-i așa?

De data asta, o apucă în direcția opusă. La fel și câinele.

– Distantă, poate? spuse Christian.

Se întoarse spre el.

– Adică un cuvânt mai drăguț pentru infatuare.

– Sunt doar surprins că gătești și faci curățenie, că pari absolut fericită îmbrăcată în haine de servitoare și că ești dispusă să îți petreci timpul făcând haine și jucării pentru câine.

Fergus al II-lea duse jucăria într-un colț și se grăbi să o rontăie.

Sarah își netezi fustele și răsuflă adânc.

– În primul rând, nu prea am ce să fac aici în afară de hăinuțe și jucării pentru câini. În al doilea rând, nu mi s-a părut niciodată că este necesar să fiu cu nasul pe sus ca urmare a statutului meu social. Nu este vina mea că sunt fiică de conte, așa cum nu este vina lui Fergus că s-a născut câine.

Christian se înclină spre ea.

– O atitudine progresistă, milady.

– Nu ești de acord?

– Dimpotrivă, sunt complet de acord. Sunt doar puțin surprins că aceasta este părerea *ta*. Deși, recunosc, eu sunt cel plin de prejudecăți. Frumoasele sezonului nu au fost tocmai amabile cu mine în trecut.

– Par a avea idei preconcepute despre nobili. Prietena ta Lucy nu a fost frumoasa sezonului?

Christian pufni.

– În nici un caz. Lucy era cunoscută pentru înțepăturile și limba ei ascuțită. A speriat mai mulți pretendenți decât a atras, te asigur.

Sarah își încrucișă brațele la piept și îl privi cu atenție.

– Ce ai spune dacă ți-aș zice că și tu m-ai surprins?

Christian traversase camera și își încălzea mâinile la șemineu.

– Da? De ce?

– Ca să fiu sinceră, nu am mai întâlnit niciodată un bărbat chipeș care să-și recunoască cu atâta ușurință defectele.

Christian dădu capul pe spate și râse.

– Înseamnă că nu ai stat în compania potrivită. Eu și toți prietenii mei *trăim* pentru a ne atrage unii altora atenția asupra defectelor pe care le avem. Și nu puțini dintre ei sunt chipeși.

– Am vrut să spun că majoritatea gentlemenilor tineri și chipeși pe care i-am cunoscut sunt preocupați mai degrabă de reputația lor. Nu-mi vine în minte nici unul care să fie atât de sincer încât să vorbească despre greutățile pe care le întâmpină în găsirea unei soții.

Christian clătină din cap, continuând să râdă ușor.

– Oh, am avut o mulțime de dificultăți! Și nu am de ce să nu recunosc. Cum altfel aș putea plănui să îndrept situația? Nu ai cum să rezolvi ceea ce nu recunoști.

Ea făcu o reverență în fața lui.

– O atitudine progresistă, milord.

– Mă bucur că ești de acord. El se îndreptă spre masă și îi trase scaunul. Acum, că tot a venit vorba despre greutățile întâmpinate, ce mă mai poți învăța?

Sarah se îndreptă spre el și se așeză. Își încrucișă mâinile pe fața de masă.

– Să vedem... Am vorbit despre hainele tale. Acum să vorbim despre felul în care te exprimi.

– Felul în care mă exprim?

Christian ocoli masa și se așeză în fața ei.

– Da, ce spui unei femei este la fel de important ca eligibilitatea și felul în care arăți – sunt convinsă că ești conștient de acest lucru.

El zâmbi.

– Vrei să afli ce îi spun când nu mă bâlbâi?

Ea flutură din mână spre el.

– Încep să mă îndoiesc că te-ai bâlbâit vreo zi în viața ta.

– Te asigur că am făcut-o, replică el și îi evită privirea.

Fără să vrea, ea se întinse peste masă și îi atinse ușor dosul palmei cu mâna.

– Spune-mi... De ce?

Christian trase aer adânc în piept, dar nu își îndepărtă mâna. Îl alina faptul că ea stătea acolo și îl atingea. Când îl atinsese o femeie ultima oară, în afară de prietenele lui? Iar ei părea să-i pese cu adevărat de el.

Nu era vorba despre faptul că nu știa de ce se bâlbâia. Își amintea de ziua când începuse. Nu avea să uite niciodată. Dar să spună altcuiva? Unei femei? Unei femei frumoase? Era cu totul altceva. Dar, exact în momentul în care se gândea la acest lucru, știu că avea să-i spună. Pentru că acolo, cu Sarah în acea cabană de vânătoare, nu era bâlbâitul timid pe care îl cunoșteau doamnele din Londra. Se simțea în largul lui.

– Spune-mi, te rog, repetă ea, continuând să-i atingă mâna și privindu-l în ochi.

– Am fost mereu un băiat timid. Nu-mi plăcea să vorbesc cu străinii. Mă ascundeam după fustele mamei, zise el și râse înfundat.

Sarah zâmbi încurajator.

– Mi se pare adorabil.

– Cu siguranță, asta îl scotea din sărite pe tata. Mă înșfăca și mă trăgea de lângă mama, insistând să vorbesc cu cei care veneau în vizită.

Sarah încuviință din cap.

– Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

– Înfiorător. În plus, țipa la mine în fața oamenilor cărora voia să le vorbesc: „Spune ceva, băiete, nu sta acolo ca un surdomut!"

Sarah tresări.

– Ce oribil din partea lui!

– Într-o zi, avea o întrevedere cu candidatele la postul de guvernantă pentru mine. Nu cred că aveam mai mult de patru ani. Guvernanta mea din perioada aceea intenționa să se căsătorească, și era nevoit să o înlocuiască. M-a chemat în biroul lui, iar când am băgat capul pe ușă, am văzut pe cea mai frumoasă femeie din câte îmi fusese dat să văd, așezată în fața tatălui meu. La cei patru ani mei nu văzusem multe femei, dar ea arăta ca o zeiță în ochii mei.

Pe buzele lui flutură un zâmbet.

– Nu-mi spune! Tatăl tău a țipat la tine ca să vorbești.

Sarah clătină din cap, compătimindu-l.

– Am înghețat în ușa întredeschisă. Nu mă puteam mișca. Nu puteam spune nimic. Iar tatăl meu a spus: „Iată, micul idiot! O să ai mari bătăi de cap până ce îl vei face să vorbească".

– Nu!

Sarah strânse în palmă două degete de-ale lui Christian.

– Da, răspunse el. Și, bineînțeles, asta a înrăutățit lucrurile. „Intră acum, Christian!", mi-a poruncit el și, cum nu mă mișcam, s-a ridicat, a venit spre mine și m-a tras de urechi în încăpere până în fața frumoasei guvernante.

Sarah icni.

– Vai, mi-ar fi plăcut să îl plesnesc! Cum putea fi atât de rău cu un copil?

– E amuzant că spui asta, căci tocmai asta a făcut. M-a plesnit.

– Nu!

Sarah își duse mâinile la obraji și ochii i se umplură de lacrimi.

– Ba da. Și a continuat să mă plesnească până când am spus ceva.

– Oh, Christian, nu!

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Ba da.

El își încleștă maxilarul. Era o amintire asupra căreia nu își îngăduia să zăbovească prea des. Îl făcea să simtă că se strâng pereții în jurul lui. Dar acolo, povestindu-i ei, se simțea în siguranță.

– În cele din urmă, am vorbit, spuse el. Dar orice voi fi spus – și jur că nici până astăzi nu știu ce anume – a ieșit sub forma unei bâlbâieli îngrozitoare, pe care tatăl meu a luat-o imediat peste picior.

– Nu-mi place să o spun, dar încep să mă bucur și eu că tatăl tău a murit. Nu-mi pot închipui cum ar fi să cunosc un om atât de îngrozitor.

– Asta-i tot, spuse el împingându-se în picioarele scaunului. De atunci mă bâlbâi. Cel puțin în prezența femeilor frumoase. Uneori, și în fața bărbaților, mai ales în fața celor puternici. După cum spuneam, sosirea ta a fost foarte diferită. Faptul că m-ai întâmpinat cu sabia scoasă probabil că m-a făcut să-mi uit obiceiul.

Ea își șterse lacrimile de pe obraji.

– Ei bine, tatăl tău a fost un idiot. Și sunt bucuroasă că am ridicat sabia la tine, dacă acest gest te-a ajutat să nu te simți incomod în preajma mea. Dar totodată îmi pare rău că nu am fost cuviincioasă și ți-am vorbit așa familiar.

Christian îi zâmbi larg. Dorea cu disperare să regăsească voioșia pe care o simțiseră mai devreme.

– Nu-ți face griji în privința asta. Te-am văzut mâncând bacon îmbrăcată în halat, iar acum cunoști un secret umilitor din trecutul meu. Sunt sigur că putem supraviețui dacă ne spunem pe numele mic.

Ea își duse batista la nas și râse.

– Cred că ai dreptate. Poți să-mi spui Sarah. Când suntem singuri, desigur.

– Desigur. Îi făcu cu ochiul. Prea bine, milady. Înainte să îți împărtășesc povestea aceasta tristă, îmi spuneai că trebuie să-mi examinezi vorbirea. Spune-mi, ce nu este în regulă cu felul în care vorbesc?

– Oh, nu! Nu mă referem la *felul* în care vorbești, ci la cele spuse de tine.

– Ah, înțeleg.

– Bineînțeles, s-ar putea să nu fie nici o problemă, dar va trebui să cercetez.

– Mai exact, cum propui să facem asta?

– Ei bine, zise ea și își drese glasul, să ne prefacem că suntem la un bal și mă inviți la dans. Ne-am întâlnit o singură dată.

Se ridică și se îndreptă spre colț, unde începu sa poarte o conversație însuflețită. Singură.

Christian o privi și se scarpină în cap.

– Ce faci?

Ea privi din nou spre el.

– Mă prefac că vorbesc cu prietenele mele. Vino și întrerupe-ne!

El răsuflă. Aflase deja că Lady Sarah era puțin neobișnuită, dar, dacă îl putea ajuta să-și găsească o soție potrivită, era dispus să încerce orice. Se ridică, luă o haină din grămada de pe canapea, o îmbrăcă, trase de revere și păși spre ea.

– Bună seara, Lady Sarah, îmi acorzi acest dans?

Ea privi peste umăr și își flutură genele spre el.

– Bună seara, domnule Forester. Le-ai întâlnit pe prietenele mele, Lady Kate și Lady Mary?

Gesticulă spre prietenele ei imaginare.

– Nu, dar sunt aici să te invit la dans pe *tine*, continuă el.

Sarah se opri, se întoarse și își puse mâinile în șolduri.

– Vezi, despre asta este vorba. A fost o neglijență din partea ta.

Christian se încruntă.

– Ai spus că doamnelor le place să li se acorde atenție numai lor.

– Da, dar după ce va dansa cu tine, tânăra va sta de vorbă cu prietenele ei cele mai apropiate. Dacă nu ești atent cu ele, nu te vor plăcea și nu vor spune lucruri tocmai frumoase despre tine.

El se încruntă și mai tare.

– Ar trebui să le invit și pe ele la dans?

– În nici un caz! Pentru că acea lady pe care încerci s-o curtezi nu va mai ști de cine ești interesat.

El își schimbă greutatea pe piciorul drept și rămase cu stângul nemișcat.

– Chiar au sens toate aceste lucruri pentru voi?

Sarah clipi nevinovată spre el.

– Bineînțeles că da. Ar avea și pentru tine dacă ai fi atent.

– Nu văd cum aș putea...

– Încearcă din nou, îl întrerupse ea.

Christian îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar se îndepărtă, se întoarse, se prinse iar de revere, își drese glasul și veni din nou la ea.

– Bună seara, Lady Sarah, Lady Kate, Lady Mary. Sunt încântat să vă văd în această seară.

– Bună seara, domnule Forester, răspunse Lady Sarah, fluturându-și genele din nou.

– Nu face asta!

– Ce?

– Nu flutura din gene spre mine. Îmi distrage atenția

– Doamna pe care o curtezi s-ar putea să-ți distragă atenția. De fapt, ar fi bine s-o facă sau probabil mai bine nu ai mai curta-o, spuse ea chicotind.

Și asta îl distrăgea. Încercă să-i ignore râsul și parfumul de crini, concentrându-se asupra lecției.

– Sper că încântătoarele tale prietene aici de față nu se vor supăra dacă te invit la un dans. Îmi permiteți, doamnelor?

Se înclină spre prietenele ei imaginare.

– Da, mulțumesc. Mi-ar face mare plăcere să dansez, răspunse Sarah cu vioiciune.

Îi oferi brațul, iar ea își așeză mâna pe a lui.

– Nu avem muzică, spuse el când înaintară spre spațiul liber dintre masă și canapea.

– Folosește-ți imaginația! Gândește-te că se aude un vals.

Ea întinse mâinile ca și când era gata să înceapă valsul. Christian trase aer în piept și o luă în brațe. O învârti pe ritmul unei muzici care se auzea doar în mintea lui. Sarah părea că știe melodia, căci începuse să o fredoneze exact pe cea la care se gândea el.

– De unde...?

– Ți-am spus, am făcut asta de multe ori. Am învățat să dansez încă de când abia mergeam.

Dansară puțin, iar el încercă să ignore parfumul de crini din părul ei și moliciunea trupului în brațele lui. Își aminti că trebuia să se concentreze asupra unor replici inteligente. Despre asta era vorba, nu-i așa?

– Lady Kate nu este atât de drăguță ca tine, șopti el, aplecându-se astfel încât ea să-l poată auzi.

Sarah îl plesni pe braț cu un evantai imaginar.

– E oribil!

– Nici Lady Mary, continuă el zâmbind obraznic.

– Îmi insulți prietenele, domnule! spuse ea ridicând nasul în aer.

Christian se opri un moment.

– Nu ai prietene pe care să le cheme într-adevăr Kate și Mary, nu-i așa?

– Nu, răspunse ea, făcând cu ochiul. Le-am inventat.

– Bun, răsuflă el ușurat. Mi-ar părea foarte rău să insult oameni reali. Însă este amuzant să insult persoane imaginare.

– Cum te simți astă-seară, domnule Forester? întrebă Sarah, vădit hotărâtă să reia lecția.

– Mult mai bine acum, că mă aflu în compania *ta*, milady.

– Știi să flatezi domnișoarele, spuse ea, bătând din nou din gene.

– Este imposibil să nu flatezi pe cineva atât de încântător ca tine, răspunse el mieros.

– Hm...

Sarah se opri din dansat. Făcu și el același lucru.

– Te descurci bine, zise ea.

– Cu dansul?

– Da, dar mă refeream la vorbe. Este evident că nu ai probleme și reușești să fii fermecător.

El pufni.

– Mă bucur să aud asta. Am avut replici suficient de inteligente?

– Cred că da.

– Cuvintele au fost destul de seducătoare?

– Foarte.

– Asta pentru că suntem aici doar noi doi în casa mea din Scoția. Nu există nimic intimidant în jur. Nu am nici un motiv să fiu timid

ori să nu mă simt în largul meu. Însă, când voi fi în Londra, lucrurile vor fi diferite.

– Răspunsul la această dilemă este simplu.

– Da? Care este?

– Când te afli într-o sală de bal în Londra și stai de vorbă cu o lady frumoasă, trebuie să te prefaci că ești aici, în Scoția, dansând și vorbind doar cu mine.

Christian ridică bărbia și îi evită privirea. De ce avea sentimentul că, atunci când urma să vină momentul, exact asta avea să își dorească să facă?

Capitolul 11

Seara, ninsoarea părea să se fi oprit, dar zăpada ajunsese deja până la jumătatea ferestrelor, iar vântul continua să șuiere necruțător printre copacii din pădurea din apropiere. Fergus al II-lea se întoarse de afară, unde fusese să-și facă nevoile, cu un strat de gheață pe hăinuță. Sarah i-o scoase și o puse la uscat lângă foc, frecând câinele viguros cu o pătură pentru a-l încălzi. Animalul scânci și scoate limba, vădit fericit pentru atenția primită.

Când intră în casă, după ce se întoarse de la treburile sale, Christian îi zâmbi.

– Îmi pare rău că ne ai doar pe mine și acest câine drept companie, milady.

– Prostii! Sunteți amândoi o companie excelentă. De fapt, mă gândeam cât de plăcut e să stau și să mă simt bine într-o încăpere cu altcineva chiar dacă nu vorbim. Este limpede că te simți în largul tău când nu vorbești.

– Poate chiar prea mult, răspunse el.

– Este foarte diferit traiul de aici față de viața mea de acasă, continuă ea. Tata, mama și Hart vorbesc mereu. În casa noastră, atât în Londra, cât și la moșia de la țară, este mereu agitație. Dar aici, cu tine, pot să stau liniștită și să mă relaxez fără să mă simt... singură.

– Înțeleg, spuse Christian încet.

– Nu m-am mai simțit niciodată astfel. Nu cred că am mai întâlnit pe cineva care să se simtă în largul său fără să vorbească.

– Nici eu, murmură Christian.

– Poftim? întrebă ea.

– Nimic. Ce spui, luăm cina? Sunt mort de foame.

Mâncară carne afumată, brânză și băură vin la cină. După aceea, Christian scoase piesele de lemn la care lucrase și le așeză pe masă, laolaltă cu toate cuțitele și mica daltă.

– Ce este asta? întrebă Sarah ștergându-se pe șorț după ce terminase de strâns vasele de la cină.

– O tablă de șah.

– Văd, spuse ea dându-și ochii peste cap, dar zâmbind. Ce faci cu ea?

– Am sculptat-o de-a lungul timpului. Plănuiam să lucrez puțin la ea astă-seară.

Ea se apropie și privi spre tablă.

– *Tu* ai făcut-o ? Totul? Și piesele?

Luă tabla și o răsuci, cercetând-o cu atenție.

– Da, răspunse el. Întotdeauna mi-a plăcut să fac lucruri din lemn. Am făcut și masa asta. Și cuierul.

– Din ce este făcută? întrebă ea punând tura la loc și trecându-și degetele peste tabla de șah.

– Piesele negre sunt făcute din lemn de cireș, iar cele deschise sunt din lemn de păducel.

– Sunt foarte bine lucrate.

În vocea ei se simțea o notă clară de admirație.

– Mulțumesc.

– O lași aici? Fără să o vadă nimeni?

– Nu am prea mulți vizitatori, răspunse el. Ceea ce îmi place. Lăsând la o parte compania de față, desigur.

Ea își răsuci o șuviță de păr în jurul degetului.

– Îmi place foarte mult să joc șah, spuse Sarah cu o scânteie în ochi.

– Da? Altă surpriză. Cum ai învățat?

Sarah își trase un scaun și se așeză.

– Tata a încercat mereu să-l învețe pe Hart să joace. Fratele meu ura jocul. Așa că într-o zi l-am rugat pe tata să mă învețe pe mine. La început a râs, dar, după ce s-a oprit din râs și a văzut că eram serioasă, a hotărât că ar fi amuzant. Hart nu a învățat niciodată să joace cum trebuie, bietul de el. Zâmbi larg. Însă eu nu pierd niciodată.

– Niciodată? Christian fluieră. E cam mult spus.

– Da. Dar așa este.

– Ai grijă! S-ar putea să încep să cred că ești cu nasul pe sus, la urma urmelor.

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt cu nasul pe sus dacă este adevărat.

Christian arătă spre tabla de șah.

– Atunci, te rog, milady. Arată-mi ce știi!

– Cu plăcere, răspunse ea și își frecă mâinile.

La jumătatea jocului, Christian își dădu seama că avea să o încaseze amarnic. Petrecuseră o bună parte din ultimul ceas tachinându-se în privința cu jocul. Așa că el hotărî să schimbe subiectul, gândindu-se că i-ar putea distrage atenția.

– Ce urmează în lecțiile pe care plănuiești să mi le dai? întrebă el.

– Încerci să-mi distragi atenția, domnule Forester?

Ochii ei atenți nu se desprinseră de tablă.

– Absolut, răspunse el rânjind.

Ea se opri, își întinse brațele deasupra capului și continuă să studieze tabla.

– Presupun că reputația.

– Reputația? Christian își încrucișă brațele la piept. Ce vrei să spui mai exact?

– Știi tu, reputația... Un fel de popularitate. Ce spune gura lumii despre tine. Lucruri de genul acesta.

– Pot să spun exact ce zice gura lumii despre mine. Absolut nimic.

– Tocmai asta este problema. Întotdeauna îi spun lui Meg că este mai bine să fii bârfit decât să fii ignorat.

Christian pufni.

– Iar asta o liniștește pe Meg?

– Bineînțeles că nu, dar trebuie să-i spun ceva încurajator. Este prietena mea cea mai bună.

El îi zâmbi și clătină din cap.

– Și cum ar trebui să fac lumea să mă bârfească?

– Important e să îi faci pe cei din jur să spună ce trebuie. Chiar dacă ai avea haine mai bune, chiar dacă te-aș putea învăța cele mai alese maniere și ți-aș putea oferi cele mai spirituale replici, nimic nu contează dacă nu umblă vorba că ai căutare.

Christian oftă.

– Minunat! Cum Dumnezeu mă voi descurca cu așa ceva?

Ochii ei rămaseră ațintiți asupra tablei de șah.

– Ai nevoie doar de o tânără lady populară și *necăsătorită*, care să le spună prietenelor ei, tinere populare și *necăsătorite* la rândul lor, că *tu* ești partida sezonului. Trebuie să fie necăsătorită. Dacă tinerele nemăritate ar auzi astfel de clevetiri de la femeile căsătorite ar fugi

negreșit în direcția opusă. Mă tem că e ca și cum am auzi un asemenea lucru de la mamele noastre.

– Încă un motiv pentru care prietenele mele Lucy, Cassandra și Jane nu mă pot ajuta, răspunse Christian.

– Întocmai.

– Chiar crezi că va funcționa? Să răspândești câteva bârfe printre domnișoarele necăsătorite?

– Bineînțeles. Sarah ridică din umeri. Cum crezi că devine un bărbat cel mai râvnit burlac al sezonului?

Christian își arcui colțurile gurii într-un zâmbet.

– Cu ajutorul unui titlu râvnit, al unei moșii imense și cu o grămadă de bani, desigur.

În cele din urmă, ea îl privi în ochi.

– Nu. Niciodată nu este așa. Sezonul trecut, marchizul a fost o partidă bună datorită titlului său, desigur, dar, înainte cu un an, locul a fost ocupat de baronul Bolt. Nu era extrem de bogat și nici nu avea un titlu înalt.

Christian se frecă pe bărbie. Încă nu se bărbierise. Nu avea valet. Nici instrumente adecvate de bărbierit. Hotărâse că Lady Sarah trebuia să îl ierte pentru barbă. Așa îi trebuia dacă sosise neanunțată la cabana lui de vânătoare!

Se gândi la vorbele ei. Avea dreptate. Baronul Bolt fusese partida sezonului cu doi ani în urmă. Era vânat de jumătate din femeile din înalta societate.

– Am presupus că s-a întâmplat acest lucru deoarece baronul Bolt era extrem de chipeș sau cel puțin așa păreau să creadă doamnele.

– Nu era mai chipeș decât tine, spuse Lady Sarah înainte de a muta o piesă pe tabla de șah.

– Ți-aș mulțumi pentru compliment dacă nu mi-ai fi luat nebunul.

– Cu plăcere! replică ea cu un zâmbet larg, strângând în pumn nebunul pe care i-l luase.

Christian studie tabla, plănuind următoarea mutare.

– Așadar, spui că nu este vorba despre haine, bani sau titlu?

Sarah își sprijini cotul pe masă și își propti bărbia în palmă.

– Este vorba despre aceste lucruri numai dacă ele lipsesc ori dacă nu sunt adecvate, dar, dacă acestea există, este important să porți pur și simplu discuțiile potrivite.

Christian continuă să studieze tabla.

– Să știi că sună ridicol.

Sarah râse.

– Tu ești cel care a sugerat să mă întorc acasă prefăcându-mă că am fost în vizită. Deci, înțelegi cum funcționează.

Christian își frecă barba din nou.

– Dumnezeu să mă ajute, cred că ai dreptate. Dar ce lady va fi dispusă să răspândească astfel de vorbe? Nu este ca și cum aș avea o mulțime de cunoștințe în rândul tinerelor populare și nemăritate. Aș putea adăuga că, dacă ar fi fost așa, nu aș fi avut această problemă.

– Ei bine, o rogi pe una dintre ele să-ți facă un favor, desigur. Nu ai cerut niciodată un favor?

Christian se uita în gol la tabla de șah.

– Nu ai cerut, nu-i așa?

În vocea ei se simțea neîncrederea.

– Ce să fac?

– Ai cerut vreodată un favor?

– Ce legătura are asta cu șahul?

Christian făcu o mutare stupidă care îi puse în pericol unul din cai. Blestemă în sinea lui.

Sarah ridică ochii de la tablă și îl privi.

– Este în regulă, să știi.

– Ce anume?

– Se ceri un favor. Oamenii fac asta tot timpul. Mi-ai făcut un favor permițându-mi să rămân aici.

– Dacă nu funcționează? întrebă el încet.

– Dacă nu funcționează ce anume?

– Zvonurile, reputația...

– E simplu, răspunse ea, îndreptându-și din nou atenția asupra tablei de șah și luându-i cu ușurință calul. Dacă zvonurile nu funcționează, pui ochii pe cea mai căutată lady din mulțime. Dacă ea te observă, te vor observa toate celelalte.

Christian clătină din cap, minunându-se de vorbele ei.

– Voi, doamnele, sunteți diabolice.

– Nu, suntem practice.

– Practic, rele.

– Câtuși de puțin.

– Prea bine. Ai vreo sugestie? Cui i-aș putea cere un astfel de favor?

Ea își încrucișă brațele la piept și îl privi sceptică.

– E adevărat!

– Ce anume e adevărat?

– Nu poți fi atât de greu de cap. Întâmplător, ai în fața ta o tânără populară și necăsătorită și care, apropo, îți datorează un favor.

Capitolul 12

– Mă vei ajuta? întrebă Christian, privind-o fără să-i vină a crede.

– De ce nu? De îndată ce mă voi întoarce la Londra împreună cu doamna Goatsocks și vom spune că am fost în vizită la niște prieteni din nord, sper că toate clevetirile se vor stinge în curând. Dacă te întorci la Londra imediat după începerea sezonului, sunt sigură că te voi putea ajuta înainte să devin eu însămi o femeie măritată.

Sarah îi zâmbi larg și își frecă mâinile, studiind tabla de șah.

Christian oftă și se gândi că avea să fie înfrânt.

– Hai, ia-mi regina ca să terminăm!

Sarah o făcu cu ușurință, din două mutări.

– Chiar ești bună la șah, recunoscu el.

– Iar tu ești foarte priceput la sculptat. Cercetă regina îndeaproape. Este absolut uimitor cât de bine sunt făcute piesele!

– O fac doar ca să treacă timpul.

– Dacă faci asta ca să treacă timpul, aș vrea să văd la ce te pricepi *cu adevărat*.

Afirmația pluti o vreme în aer, făcând-o pe Sarah să roșească, până când Christian râse înfundat și spuse:

– Evident, nu mă pricep să atrag doamnele. Strânse piesele pentru a le pune la loc în cutia de lemn pe care o sculptase pentru a le păstra în ea. Mai ai altceva să mă înveți? Despre sexul frumos, vreau să spun.

– Oh, da! Aproape că uitasem. Când mergi în vizită la acea lady pe care o alegi, nu îi duce trandafiri. Orice, dar nu trandafiri!

– De ce nu trandafiri?

Christian puse piesele cu grijă în cutia căptușită cu catifea.

Sarah își dădu ochii peste cap.

– Toată lumea aduce trandafiri. Asta arată că nu ai deloc imaginație.

El schiță un zâmbet.

– Nu ar trebui să te bucuri, pur și simplu, că primești flori?

– Desigur, dar, dacă vrei să ieși în evidență printre pretendenți, va trebui să găsești ceva mai mult decât trandafiri.

– Bine. Fără trandafiri. Am notat. Altceva?

– Spune-i că are părul frumos.

– Și dacă nu este așa?

Sarah își dădu din nou ochii peste cap.

– Spune-i oricum! Noi petrecem mult timp ocupându-ne de păr și ținem foarte mult la asta.

Sarah traversă încăperea și se ghemui pe canapea cu picioarele sub ea, înfășurându-se într-o cuvertură. Fergus al II-lea se ghemui și el pe covorul de la picioarele ei. Sarah întinse mâna după andrelele așezate pe masa de lângă canapea și începu să tricoteze a doua hăinuță pentru câine. Dacă nu se oprea ninsoarea, cățelușul urma să aibă o garderobă de invidiat.

Privi spre Christian, întrebându-se a zecea oară cum arăta fără barbă. De fapt, cu o seara înainte adormise cu gândul la asta.

– Ți-ai adus andrelele cu tine din Londra? întrebă el, întrerupându-i gândurile.

Ea ridică privirea.

– Nu, le-am găsit într-un sertar din dormitor. Nu-ți face griji, nu intenționez să le fur. Doar le împrumut, îl tachină ea.

Christian se încruntă.

– Erau andrele în sertar?

Ea se opri.

– Da. Nu știai?

– Nu.

El zâmbi, iar ea simți că îi tresaltă inima.

– S-ar putea să te surprindă, milady, dar nu tricotez.

Îi întoarse zâmbetul, apoi își îndreptă atenția asupra hăinuței.

– Poate că le-a lăsat aici verișoara ta. Sau mama ta?

Liniștea care se așternu era palpabilă. Sarah se foi stânjenită pe canapea, iar tăcerea se prelungea. Era clar că nu ar fi trebuit să pomenească de mama lui. Purtaseră o conversație plăcută până în clipa aceea. Trebuia să găsească ceva de spus, să schimbe subiectul și să îndrepte lucrurile.

Câteva momente mai târziu, el se ridică, se îndreptă spre ușă și își luă haina din cuier.

– Trebuie să mă ocup de cal.

Sarah încuviință din cap, dar el nu o văzu. Ieși pe ușă într-o clipită, iar vântul rece năvăli în încăpere când deschise și închise ușa cât de repede putu. Ea își mușcă buza și continuă să lucreze la hăinuță, dar mintea ei era în altă parte. De ce nu dorise Christian să spună nici o vorbă despre mama lui? Acesta trebuia să fie subiectul dureros. Până atunci, discutase cu seninătate despre verișoara lui.

Oftă și privi spre Fergus al II-lea. Lăsase în dormitor restul lânii pe care urma să o folosească. Se ridică să o ia. Fergus al II-lea sări de pe locul lui de lângă canapea și o urmă pe hol, apoi intră încet în dormitor. Era camera lui Christian. Ea o invadase. El nu spusese nimic, dar ea își dăduse seama cu două nopți în urmă, când deschisese sertarul noptierei de lângă pat și văzuse câteva din lucrurile lui personale. Un volum din *Al doilea tratat despre cârmuire* de John Locke. Câteva monede. Un mic briceag. Era frumos din partea lui că îi permitea să-i folosească dormitorul. Ea nu avusese curajul să pomenească despre asta. Se așeză pe marginea patului și deschise din nou sertarul. Era urât să scotocească printre lucrurile lui, dar deodată simți nevoia de a afla mai multe despre acest bărbat. De a-l înțelege.

Cartea încă era acolo, la fel monedele și briceagul. De data aceasta, observă un mic plic sub celelalte obiecte. Îl scoase și îl deschise. Conținea o buclă de păr blond-închis. Lângă ea, se afla un mic medalion aurit. Îl luă cu grijă și îl deschise. În interior văzu pictură care înfățișa o femeie frumoasă. O privi cu atenție. Femeia avea părul blond, ochii albaștri deschiși și purta o rochie din secolul trecut. Chiar și în miniatură, Sarah vedea asemănarea dintre ei. Era sigură. Trebuia să fie mama lui Christian.

– Ce ți s-a întâmplat? șopti ea spre medalion.

Exact atunci se auzi ușa de la intrare și, cuprinsă de vinovăție, Sarah puse medalionul la loc în plic, îl așeză în sertar și îl închise. Apoi luă lâna și se grăbi să se întoarcă în încăperea cea mare.

– Așadar, cum devin irezistibil? întrebă Christian cu zâmbetul pe chip de îndată ce o văzu.

Ea râse. Se părea că el se întorsese într-o dispoziție bună. Răsuflă ușurată.

– Evaziv, nu irezistibil, răspunse ea.

– Nu e același lucru?

Se vedea că o tachinează din nou.

– Bineînțeles că nu.

– De ce este important ca domnii să fie evazivi? întrebă el scoțându-și cizmele și îndreptându-se spre unul din scaunele de lângă canapea.

– Nu e neapărat necesar să fii evaziv, ci nu trebuie să pari prea disponibil.

Andrelele se atinseră și scoaseră un sunet ascuțit.

El se frecă pe ceafă.

– Dar, dacă nu sunt disponibil, de ce mi-aș căuta soție?

– Nu, *eligibil* înseamnă cu totul altceva decât *disponibil*. Toți gentlemenii după care leșină tinerele se poartă ca și cum ar veni și ar pleca de la orice petrecere din înalta societate de parcă ar fi ultima. Tocmai de aceea Almack nu este locul potrivit pentru tine.

Christian râse.

– În cazul acesta, nu este greu să mă prefac. Pot să vin și să plec de la oricare din petrecerile din înalta societate. Inclusiv de la Almack.

– Cum așa? întrebă ea cu adevărat interesată.

– Oricum, nu mi-au plăcut niciodată petrecerile. Nici să ies în societate. Prefer să stau acasă, să sculptez, să citesc sau...

Ea păru că scoase un icnet exasperat.

– Domnule Forester! Cum poți să spui astfel de blasfemii? În Londra, *societatea* este totul.

El râse de persiflarea ei vădită.

– Tocmai de aceea nu sunt tocmai popular în Londra. Păcat că nu mă pot căsători cu o lăptăreasă din Scoția.

– Nu vei găsi nici una pe ninsoarea asta.

Christian zâmbi larg.

– Sunt dispus să mă întorc în Londra în sezonul următor. Pentru ultima oară. Sunt hotărât să-mi găsesc, în sfârșit, nevastă.

– După părerea mea, complici puțin lucrurile. Pentru a fi considerat evaziv, trebuie doar să te porți ca și când nu ai fi interesat de nici o femeie anume. De fapt, este foarte simplu.

– Nu ai spus că femeile vor să se simtă unice și speciale?

– Bineînțeles. Dar asta numai *după* ce ți-au atras atenția. Vor să se simtă ca și când ar fi fost o mică provocare la început. Ca și cum s-ar putea să *nu* le inviți la dans.

El se frecă la ochi.

– Nu are nici o logică.

– Dimpotrivă. Eu cred că ceea ce e dobândit cu ușurință este deseori neglijat.

– Prea bine. Prin urmare, ar trebui să umblu pe la aceste evenimente din înalta societate pretinzând că nu-mi place nimeni anume. Apoi ce fac?

– Inviți câteva doamne la dans. Vorbești cu ele. Vezi care îți atrage atenția.

– Și după ce îmi dau seama că mă interesează cineva anume?

– Invit-o din nou la dans când o mai vezi.

Sarah puse ibricul pe foc pentru a face ceai. Devenise deja ritualul lor fiecare seară.

– Pare să fie o cale ocolită, spuse el.

Ea scoase din dulap cutia în care se aflau frunzele de ceai.

– Așa se face curte.

– Este ineficient.

– Nu știu altă cale. Nu pot să inviți la dans o lady pe care o admiri mai mult de o dată sau de două ori la un singur bal. Nu este cuviincios.

Christian veni lângă ea și scoase ceștile de ceai din dulap. Ea se minuna cât de relaxat părea să se simtă în preajma ei, la fel cum se simțea și ea în preajma lui. Nu se mai simțise niciodată astfel cu altcineva. Oare el se mai simțise așa? Nici măcar bucătăreasa nu îi îngăduia să se simtă atât de liberă acasă. Nu ar fi fost minunat să stea cu cineva care să nu-i amintească în permanență de aparențe, de decență și de bună-cuviință?

– Nu este cuviincios? întrebă el. Presupun că vestea bună este că nu am mai făcut-o până acum, iar toate doamnele pe care le-am invitat la dans a doua oară m-au refuzat.

Sarah își puse o mână în șold și îl privi pe deasupra cutiei de ceai.

– De ce?

– După cum spuneam, majoritatea doamnelor de care am fost interesat puseseră deja ochii pe alt bărbat.

Sarah luă ibricul de pe vatră, înfășurând o cârpă în jurul mânerului, și îl așeză pe tejghea.

– Trebuie să o faci să nu se mai gândească la celălalt bărbat.

– Ușor de spus, greu de făcut.

Christian luă ibricul și turnă apa peste frunze.

– Bineînțeles. Dar aș spune că o lady care nu este suficient de interesată de tine încât să se lase distrasă atunci când în preajmă se află alt bărbat probabil că nu este cea mai potrivită pereche.

El se gândi o clipă la vorbele ei.

– Hm. S-ar putea să ai dreptate, Lady Sarah.

– Sigur că am. Am învățat toate aceste detalii din copilărie. Oftă. Aș vrea să nu fi fost așa, dar nu prea știu mare lucru în afară de asta.

Christian împinse ceașca de ceai spre ea.

– Așadar, doar două dansuri?

Ea luă ceașca.

– Dacă o inviți a treia oară, așteaptă-te să fii refuzat.

– Dacă te-aș invita pe tine de trei ori, m-ai refuza?

– Bineînțeles.

Sarah îi făcu cu ochiul pe deasupra marginii cești.

– Dansez în mod adecvat? întrebă el.

– Da.

– Conversația mea este spirituală?

– Absolut, răspunse ea sorbind din ceai.

– Voi avea o ținută ireproșabilă după ce voi trece pe la magazinele pe care ai avut amabilitatea să mi le sugerezi.

– Nu ai cum să dai greș dacă mergi acolo.

– Și, din păcate, până când mă voi întoarce la Londra, voi scăpa de barbă.

– Nu aș fi prea tristă din pricina asta, murmură Sarah, sorbind din nou din ceai.

– Să menționez că locuiesc cu un câine bine îmbrăcat?

Ea fu cât pe ce să se înece cu ceaiul. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet amuzat.

– Nu strică. Te rog să nu spui nimănui cine i-a făcut hainele lui Fergus!

– Nu-ți face griji! Asta nu se va întâmpla.

Ea puse ceașca jos și se îndreptă spre canapea, luând hăinuța la care tricotase mai devreme.

– Apropo, vrei să vii să-l ții puțin cât îi fac o probă?

– O probă pentru un câine?

Christian păru cel puțin sceptic.

– Cum altfel să-mi dau seama dacă îl cuprinde la piept?

Christian clătină din cap, dar se ridică și se îndreptă spre canapea. Se așeză lângă ea și luă câinele de pe covor.

Fergus al II-lea părea încântat de atenția care i se acorda. Întoarse capul și îl linse pe Christian pe nas. Sarah zâmbi. Strecură hăinuța peste capul câinelui și aranjă bucata de lână pe care o croșetase deja pe umerii câinelui sau cum s-o fi numind acea parte a corpului animalului. Sarah atinse mâna lui Christian și tresări.

Ridică ochii spre el. El o privi.

Îi scăpă ghemul de lână, iar câinele sări de pe canapea. Christian se apropie, iar privirea lui fascinată nu se desprinse nici o clipă de a ei. Buzele lui pluteau deasupra buzelor ei.

Avea să o sărute. Iar ea voia ca el să o facă. Oh, cât de mult îl dorea! Se aplecă spre el. Așteptând. Așteptând.

– Am vrut să te întreb ceva, murmură ea lângă obrazul lui.

– Orice.

Ea îi simțea respirația fierbinte pe buze.

– Chiar aveai un pistol în prima seară?

– Da.

Exact înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, ușa de la intrare se dădu de perete și apăru domnul Fergus, cu tartanul acoperit de zăpadă.

Capitolul 13

Sarah se ridică de pe canapea și aleargă spre bărbatul a cărui haină era complet acoperită de zăpadă. Fergus al II-lea o zbughi și el spre stăpânul său, lătrând. Domnul Fergus era aproape înghețat. Înfofolit într-o haină imensă, cu mănuși și fular, avea fața congestionată, buzele vinețiii și tremura din toate încheieturile.

– Cum Dumnezeu ai reușit? întrebă Sarah îngrozită, închizând ușa de la intrare în spatele căreia șuiera vântul.

– Adu-l la foc! îi strigă Christian.

Sarah îl conduse. Domnul Fergus tremura și era singur, nu încăpea îndoială.

– Unde este doamna Goatsocks? întrebă Sarah cu voce tremurândă, temându-se de ce era mai rău.

– A trebuit să rămână acasă la doctor, reuși domnul Fergus să răspundă printre dinții care îi clănțăneau.

Răsuflând ușurată că nu primise o veste mai proastă, Sarah îl ajută să se așeze în fața focului. Apoi dădu fuga în dormitor și luă cuverturile de pat. Se întoarse repede, târându-le în urma ei, și îl înveli cu ele. Între timp, Christian scosese cărămizi din foc și le așezase lângă picioarele domnului Fergus. Sarah se străduia să-l facă pe bătrân să se simtă comod. Mai târziu, avea suficient timp să-l întrebe despre doamna Goatsocks.

După ce îl înfofoli bine, ea puse din nou ceainicul pe foc, în vreme ce Christian continuă să bage cărămizi în foc, trăgându-le apoi cu cleștele lângă picioarele bătrânului de îndată ce se încălzeau. Douăzeci de minute mai târziu, fața și buzele domnului Fergus începură să își recapete culoarea. Fergus al II-lea se cuibărise în poala lui, vădit încântat că stăpânul lui se întorsese.

– Mulțumesc frumos, îi spuse domnul Fergus lui Sarah, sorbind din ceaiul pe care i-l făcuse. Mulțumesc, stăpâne Christian!

El încuviință din cap.

– Mă bucur să te văd teafăr, Fergus.

– Cu mare plăcere, domnule Fergus, răspunse Sarah. Îmi poți spune, te rog, ce s-a întâmplat cu doamna Goatsocks?

– Femeia aceea este o pacoste, zise domnul Fergus. Clătină din cap, sprijinindu-se din nou de canapea și așezându-și câinele în poală. Dar nu doresc răul nimănui, mai ales în această perioadă a anului. Se pare că glezna ei nu era doar luxată. Și-a rupt-o.

Sarah icni.

– Nu!

Ea își duse mâna la gât. Christian tresări.

– Da, continuă domnul Fergus. Doctorul i-a bandajat-o strâns, apoi i-a spus că trebuie să stea în pat și să nu miște prea mult până când se vindecă. O lună sau chiar mai mult.

Uluită, Sarah se clătină pe picioare. Părea că rămăsese fără suflare.

– Nu se întoarce?

– Trebuie să vă spun că, după ce bunul doctor i-a dat această veste, doamna Goatsocks nu a mai tăcut din gură. Spunea că are de gând să se târască până aici la dumneata dacă e nevoie.

– Oh, Dumnezeule!

Sarah își duse mâna la gură. Recunoscu vorbele doamnei Goatsocks.

– A fost nevoie atât de doctor, cât și de soția acestuia pentru a o convinge să rămână. În cele din urmă, cred că a fost de acord doar pentru că a încercat să meargă, însă glezna aceea nenorocită nu i-a dat voie. Nu a reușit decât să înrăutățească lucrurile.

Sarah clătină cu tristețe din cap.

– Biata doamnă Goatsocks!

– A încercat să mă mituiască. M-a întrebat dacă aș putea face rost de o sanie ca să o *trag* până aici. Domnul Fergus râse înfundat. Nu am mai auzit o rugăminte atât de ciudată.

– Doamne! spuse Sarah. Ce i-ai răspuns?

– I-am spus că nu sunt destui bani în tot regatul pentru asta, și că va muri înghețată înainte să parcurgem jumătate de drum. În cele din urmă, am convins-o că mă voi întoarce să am grijă de dumneata. Că te voi duce la ea dacă vei dori.

– Oh, ce amabil din partea ta, domnule Fergus.

Sarah înghiți în sec și își împreună mâinile cu calm. Erau la ananghie, fără îndoială. Presupunea că avea să aștepte până când vremea nu mai punea în pericol sănătatea domnului Fergus, apoi avea

să accepte propunerea lui de a o conduce până acasă la doctor. Trebuia să stea cu doamna Goatsocks până când i se vindeca glezna. Lucru care urma să îi distrugă reputația, fără îndoială, dar ce putea să facă? Nu-și putea abandona prietena și servitoarea de nădejde.

Momentan însă, pur și simplu nu voia ca domnul Fergus să-și facă griji din pricina ei. Bietul om trecuse printr-o mulțime de greutăți din cauza ei.

– Găsim noi o soluție, spuse ea, bătându-l pe mână prin maldărul de pături.

Mai stătură de vorbă vreo jumătate de ceas. Christian îi adresă o grămadă de întrebări despre călătorie domnului Fergus. Curajoasă, Sarah încercă să nu se lase cuprinsă de panică în timp ce omul le povestea cum reușise să se întoarcă prin nămeți. Era, într-adevăr, o mare ispravă! Sarah îi oferi încă o ceașcă de ceai, turnând de data aceasta whisky din belșug. Puse câteva picături și în ceașca ei. Bărbatul îi zâmbi când ea se întoarse la canapea și îi întinse ceașca.

– Îți mulțumesc că ai înfruntat zăpada pentru a veni în ajutorul meu, domnule Fergus. Apreciez din tot sufletul!

Christian ridică privirea spre ea, cu o expresie de nepătruns pe chip. Îl surprindea din nou cu mulțumirile ei calde pe care i le adresa servitorului? Încercă să nu se gândească la faptul că fusese pe punctul de a-i îngădui să o sărute. Că aproape că îl sărutase la rândul ei!

– Știam că ești foarte îngrijorată, milady, răspunse domnul Fergus, închizând ochii pentru o clipă. Nu te puteam lăsa singură aici. A insistat să plec și să mă întorc imediat după dumneata.

– A fost foarte amabil din partea ta, dar nu ar fi trebuit să îți riști viața de dragul meu. În plus, îl aveam pe Fergus al II-lea aici, nu-i așa?

Domnul Fergus oftă și scoase o mână de sub teancul de pături. Așeză ceașca goală pe masa de lângă canapea.

– Da, așa e. Mulțumesc că ai îngrijit așa de bine cățelușul! Văd că are o haină nouă. Nu pot să zic că mi-a trecut vreodată prin cap ca ar avea nevoie de așa ceva până acum, dar presupun că este fericit că o are.

Sarah zâmbi sfioasă.

– Mă cam plictiseam aici singură.

Pe chipul acoperit de riduri al domnului Fergus se ivi un zâmbet.

– Îmi făceam griji pentru dumneata, m-am îngrijorat foarte tare. Dacă aș fi știut că a ajuns stăpânul Christian aici și că este cu dumneata, poate că nu m-aș fi frământat atât. Este un stăpân bun și un gentleman foarte respectat.

Sarah și Christian se priviră pe deasupra capului domnului Fergus. Nici unul nu îi povestise cum îl întâmpinase cu sabia scoasă când se cunoscuseră. Era o înțelegere tacită între ei. Era o poveste de spus cu altă ocazie.

În scurt timp, Fergus începu să sforăie, iar Christian ridică picioarele bătrânului pe canapea și îi așeză cu grijă o pernă sub cap. Sarah se feri pentru a-i face loc. Era frumos din partea lui Christian că își trata servitorul atât de bine. Pe Lord Branford nici măcar nu îl auzise pomenind de cei pe care îi avea în slujbă.

Christian își duse degetul la buze sugerându-i să rămână tăcută, apoi înclină din cap spre dormitoare. Sarah îl urmă pe coridor. Fergus al II-lea, alegându-și favoritul, rămase ghemuit pe canapea cu stăpânul său, sforăitul lui întrepătrunzându-se cu cel al omului.

Sarah și Christian se oprira între ușile dormitoarelor, vorbind în șoaptă.

– Cât rău i-am făcut doamnei Goatsocks aducând-o atât de departe pe ninsoarea asta, unde a căzut și și-a rupt glezna. Biata femeie! Totul s-a întâmplat din pricina mea și a deciziilor mele idioate. Mă simt absolut îngrozitor!

Christian privi spre sala cea mare pentru a se asigura că domnul Fergus dormea în continuare.

– Doamna Goatsocks este femeie în toată firea. A făcut propria alegere când a hotărât să vină cu tine.

– Știa că, dacă merg fără însoțitoare, nu voi mai fi primită în înalta societate.

– Da, însă nu trebuie să te învinovățești. Nu aveai de unde să știi că își va rupe glezna.

– L-ai auzit pe domnul Fergus. S-ar putea să fie nevoită să stea o lună sau mai mult. Ar trebui să-i scriu mamei și să-i spun adevărul. Să-i zic că nu mă întorc vreme îndelungată și... Oh, Dumnezeule! Nimeni va crede. Nimeni nu mă va crede. Reputația mea este complet distrusă și numai eu sunt de vină pentru asta!

Christian își încrucișă brațele la piept și privi spre ea.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am o idee?

Capitolul 14

– O idee? șopti Sarah, privind spre încăperea cea mare pentru a se asigura că nu vorbeau prea tare.

– Da, răspunse Christian.

– Ce Dumnezeu vrei să spui?

– Tu m-ai ajutat pe *mine*. Drept răsplată, voi face tot ce îmi stă în putere pentru a te ajuta să te întorci în înalta societate cu un scandal cât mai mic cu putință.

Sarah se sprijini de perete și lăsă capul în pământ. Încercă să nu-și aducă aminte că fusese cât pe ce să îl sărute mai devreme. Pe lângă celelalte păcate, acum era pe punctul de a deveni de-a dreptul necuviincioasă.

– Cum Dumnezeu crezi că ai putea reuși așa ceva?

Christian își trecu mâna prin păr.

– M-am gândit în ce fel te-ai putea întoarce în Londra fără să afle nimeni.

Ea ridică brusc capul, pe chip citindu-i-se speranța.

– Te-ai gândit la ceva?

– Nu. Christian râse înfundat. Nu sunt atât de inventiv. Dar știu pe cineva care are o anumită, să spunem, predilecție pentru asemenea lucruri. Nu le-ai cunoscut pe prietenele mele. Sunt doamne cu o reputație impecabilă, sunt inventive și totodată puțin trăsnite, adică exact combinația de care avem nevoie în momentul de față, dacă nu mă înșel. Dacă este nevoie de o tânără necăsătorită pentru a transforma un celibatar în partida sezonului, este nevoie de o doamnă respectabilă pentru a îndepărta un potențial scandal.

Sarah clipi.

– Predilecție? Cine are o predilecție pentru astfel de lucruri?

– Lucy.

Sarah făcu ochii mari.

– Prietena ta Lucy?

– Da.

– Nu știu. Ar trebui să fie teribil de isteață pentru a rezolva *asta*.

Își flutură mâna în aer, arătând spre cabană.

– Sunt sigur că va reuși, iar dacă îmi dai voie să-i scriu și să-i povestesc despre ce este vorba, sunt convins că va găsi soluția perfectă.

Sarah se gândi preț de o clipă.

– Se pricepe la astfel de lucruri?

Christian încuviință.

– De minune! Ai putea spune că se pricepe la intrigi mai bine decât la orice altceva. Este extraordinară, te asigur.

Pentru o clipă, Sarah simți o împunsătură de gelozie. Cine era acea lady pe care Christian o prețuia atât de mult? Pe care chiar încercase să o curteze cândva, chiar dacă nu avusese succes?

– Presupun că nu am de ales. Trebuie să mă las pe mâinile prietenei tale, răspunse ea încuviințând hotărâtă din cap. Și îți mulțumesc foarte mult.

– Nu-ți face griji! De îndată ce voi putea, voi pleca să duc scrisoarea la poștă. Dacă se oprește ninsoarea, nu ar trebui să dureze mai mult de câteva zile până când va ajunge în mâinile lui Lucy. Ne vom întâlni cu ea în Anglia.

Sarah făcu ochii mari de frică.

– Nu o pot părăsi pe doamna Goatsocks!

– Ne vom gândi la ceva. După ce se oprește ninsoarea, voi merge să vorbesc cu ea.

– Ai spus că ne vom întâlni cu Lucy în Anglia. Doar nu ai vrut să spui în Londra?

– Nu. Nu în Londra, o liniști el. Nu te îngrijora. Lasă detaliile în seama mea!

Ea ridică bărbia și îl privi în ochi.

– Mulțumesc pentru bunătatea pe care mi-o arăți, Christian. Ești într-adevăr un prieten foarte bun!

„Prieten." Cuvântul pluti în aerul dintre ei. Dar Christian știa la fel de bine ca ea că își aminteau amândoi că fuseseră pe punctul de a se săruta.

– Noapte bună!

Sarah intră în dormitor și închise ușa în urma ei. Se bagă în pat, trase cuvertura peste cap și adormi imaginându-și cum arăta Christian fără barbă.

Capitolul 15

A doua zi de dimineață, ninsoarea încetă, însă troienele continuau să se înalțe în soarele strălucitor. Christian străbătu curajos munții de zăpadă, îndreptându-se spre poștă pentru a-i trimite scrisoarea lui Lucy Hunt. Se străduise din răsputeri să o convingă pe Sarah să nu vină cu el. Dorea cu disperare să își vadă însoțitoarea, dar, după ce îi demonstrase că unul din troienele de zăpadă de lângă cabană îi ajungea aproape până la mijloc – iar el era mult mai înalt decât ea –, în cele din urmă Sarah cedase.

Christian îl lăsă pe Oberon în grajd. Nu voia să își pună calul în primejdie ori să rişte şi să se împotmolească în troiene. Își puse peste cizme încălțămintea de mers prin zăpadă și coborî dealul spre oraș. Călătoria fu lungă și obositoare și tot drumul încercă să uite că aproape toată noaptea se foise, gândindu-se la sărutul pe care fusese cât pe să îl împartă cu Sarah. Nu era tocmai o acțiune *prietenească*, nu-i așa? Dar, după cum își putea da seama deja, relația lui cu ea avea să se sfârșească la fel ca toate relațiile lui cu femeile. Se oferise să o ajute să intre din nou în înalta societate, să se întoarcă la *logodnicul* ei. Nu trebuia să uite că tânăra era promisă cuiva. Și trebuia să o ducă teafără și sănătoasă în Londra înainte de a face un lucru pe care l-ar regreta amândoi. Da. Se transforma în *prietenul* ei, nimic altceva. Și exact așa trebuia să fie.

După ce expedie scrisoarea către Lucy, trecu pe la doctor pentru a-i face o vizită doamnei Goatsocks.

În dimineața aceea, încercase din răsputeri să o convingă pe Sarah că era în interesul ei să o lase pe doamna Goatsocks cu doctorul și să călătorească în Anglia cu el pentru a se întâlni cu prietenele lui. Îi promisese că urma să se asigure că doamna Goatsocks urma să călătorească așa cum se cuvine înapoi spre Londra, de îndată ce putea să o facă. Sarah fusese de acord cu o condiție: ca el să primească binecuvântarea acesteia. Intenționa să o obțină îndată ce avea să ajungă la casa doctorului.

Doctorul MacTavish îl conduse pe Christian în salon, unde pacienta stătea pe o canapea, sprijinită de un maldăr de perne. Era îmbrăcată din cap până în picioare într-o ținută cuviincioasă – rochie și ciorapi închiși la culoare și guler alb. Ba chiar purta un pantof în piciorul sănătos. Stătea cu spatele drept neclintit și avea bărbia ridicată. La puțin peste 50 de ani, avea părul castaniu cărunt, o constituție robustă și gura încadrată de riduri adânci. Îl privi atât de pătrunzător cu ochii ei negri și sfredelitori, încât se întrebă dacă avea să primească binecuvântarea ei după ce urma să o informeze ce plan avea.

– Cine sunteți? întrebă ea de îndată ce intră în încăpere cu pălăria în mână.

– Este vicontele, doamnă, explică doctorul MacTavish.

Bărbatul slab și cu chelie era foarte agitat. Privea neliniștit de jur împrejur și părea că transpira în mod exagerat. Christian bănuia că până atunci nu mai intrase nici un viconte englez în salonul său.

– Care viconte? întrebă doamna Goatsocks.

Christian avu impresia clară că ar fi scos o lupă pentru a-l studia, dacă ar fi avut una la îndemână.

– Vicontele de Berkeley, explică doctorul. Are o cabană de vânătoare în apropiere.

– Stăpânul Christian, adăugă tânărul.

Văzu că ochii însoțitoarei începură să scânteieze.

– Aș vrea să vorbesc cu vicontele între patru ochi, dacă nu te deranjează, îi spuse doamna Goatsocks doctorului.

MacTavish încuviință din cap și se înclină, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Ieși grăbit din cameră, încântat, fără îndoială, că nu era nevoit să stea și să joace rolul de gazdă în fața unui viconte și a unei adevărate doamne din Anglia.

După ce rămaseră singuri, doamna Goatsocks îl scrută cu privirea pe Christian.

– Sunt sigură că vei și înțelege că doctorul nu știe nimic despre prezența lui Lady Sarah în această zonă, iar din motive lesne de înțeles, intenționez ca lucrurile să rămână astfel. Domnul Fergus mi-a arătat toată solicitudinea sa din punctul acesta de vedere și sper că la fel veți face și dumneavoastră.

Era limpede că nu îl ruga. Îi poruncea.

Christian nu era obișnuit să accepte ordine de la servitori, dar, de dragul lui Sarah, avea să suporte nepolitețea acelei femei.

– Este suficient să spunem că avem interese comune, și anume tot ce este mai bine pentru Lady Sarah, răspunse Christian, înclinându-se în fața femeii.

Colțurile ochilor ei se relaxară puțin. Îl măsură din cap până în picioare.

– Așadar, Berkeley? Domnul Fergus a uitat să menționeze că sunteți *viconte*. Se opri și privi spre tavan, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte ceva. Berkeley. Moșie în Northumbria. Venit generos. O reputație bună, chiar dacă neimpresionantă. Mai chipeș decât mă așteptam, dar barba este îndoielnică.

– Se vede că ești la curent cu informațiile din *Debrett's*, spuse el înclinând din cap și apropiindu-se de ea.

Femeia își așeză mâinile împreunate în poală.

– E datoria mea să le cunosc.

Christian se opri la câtva pași de canapea.

– Ai fi surprinsă să afli că Lady Sarah nu știe cine sunt?

Doamna Goatsocks clipi o singură dată.

– Lady Sarah este tânără și nu acordă o atenție prea mare unor lucruri precum titlurile. O interesează mai degrabă dacă are de-a face cu o persoană amabilă și bună, nu titlul pe care îl deține.

– Da. Am aflat asta despre ea.

– Este datoria *mea* să îmi fac griji cu privire la titluri, continuă însoțitoarea.

– Precum cel al marchizului Branford?

– Întocmai, zise ea și ridică bărbia cu un aer de superioritate.

– Și ce crezi despre marchiz în calitate de pretendent al lui Lady Sarah?

– Cred ce sunt plătită să cred, și anume că marchizul este exact soțul pe care părinții lui Lady Sarah au sperat că și-l va găsi.

Christian o măsură din cap până în picioare. Ca orice servitoare fidelă, nu avea de gând să bârfească despre tânăra care era în grija ei sau despre familia pe care o slujea. Femeia nu se clinti deloc. Singurul indiciu că era într-adevăr vie era faptul că din când în când clipea. Christian înțelegea de ce spunea Sarah că nu încălcase niciodată vreo regulă. Fiind în grija acestei aprige matroane, nu era de mirare că devenise atât de cuviincioasă. Ceea ce făcea ca lucrurile să fie și mai

interesante când se gândea că fugise de acasă, iar venerabila însoțitoare o urmase.

– Sarah este bine? întrebă doamna Goatsocks.

Christian își ținu pălăria lângă șold.

– Da, și îți transmite că regretă că te-ai accidentat.

– Nu este vina ei, replică ea cu o voce plată, lipsită de emoție.

– Se învinovățește pentru asta, adăugă Christian.

– Deoarece este o fată bună. În glasul ei se strecurase o urmă de emoție. Era limpede că însoțitoarea o admira pe tânăra pe care o avea în grijă. Însă nu ați venit doar să-mi spuneți că Lady Sarah este sănătoasă, nu-i așa?

– Nu. Christian își dăduse deja seama că era mai bine să-i spună adevărul unei femei atât de directe precum doamna Goatsocks. Am venit să îți spun că intenționez să o ajut pe Lady Sarah să se întoarcă la Londra stârnind cât mai puține incidente posibil. Cred că este în interesul ei să plece cât mai curând, fără să așteptăm să ți se vindece glezna.

Ridurile din jurul gurii doamnei Goatsocks se adânciră, însă vocea îi rămase calmă și clar. Era limpede că nu obișnuia să joace teatru.

– Ce impresie va face dacă se va întoarce în Londra neînsoțită?

– Intenționez să le rog pe prietenele mele Lucy și Cassandra să ne ajute. Plecăm mâine spre Bath să ne întâlnim cu ele.

Doamna Goatsocks își arcui sprâncenele.

– Lucy și Cassandra? Vreți să spuneți ducesa de Claringdon și contesa de Swifdon?

Christian zâmbi. Avusese dreptate în privința ei. Femeia cunoștea, într-adevăr, informațiile din *Debrett's*.

– Da, sunt prietenele mele. Ne vor ajuta și vor fi discrete, te asigur.

– Aveți niște prietene ilustre, domnule viconte.

Christian se înclină spre ea. Era limpede că doamna Goatsocks îi cunoștea pe membrii înaltei societăți londoneze. Totodată, ea era cea care nu-i îngăduise tinerei de 18 ani să fugă singură de acasă și își riscase, în schimb, propria siguranță și confortul pentru a o însoți. Dar el avea o întrebare pentru ea.

– De ce nu ai convins-o să renunțe?

Chipul doamnei Goatsocks rămase complet impenetrabil.

– Ce să o conving?

– Să o convingi pe Lady Sarah să nu plece din Londra.

În privirea ei se văzu o ușoară tresărire. Fu singura fisură în armura ei altfel impenetrabilă.

– De unde știți că nu am încercat să o conving să renunțe?

– Am impresia clară că poți fi foarte încăpățânată dacă îți propui ceva și mă îndoiesc că nu ai putea face față îndărătniciei lui Lady Sarah.

Însoțitoarea își ținguie buzele.

– Vă dați seama de acest lucru după ce ați petrecut mai puțin de un sfert de ceas în prezența mea?

Christian înclină din cap din nou.

– Mă înșel?

Trecură câteva secunde înainte ca doamna Goatsocks să răspundă pe un ton plat:

– Nu vă înșelați.

Christian își îngădui să schițeze un zâmbet. Îi plăcea de această doamnă Goatsocks. Îi plăcea foarte mult.

– Atunci voi întreba din nou. De ce nu ai convins-o să renunțe?

Doamna Goatsocks își îndepărtă o scamă imaginară de pe rochia de culoarea prunei.

– Sunteți pătrunzător, milord, trebuie să recunosc. Să spunem că am fost de acord cu motivele ei de a pleca. Dar sunt în slujba contelui de Highfield ca însoțitoare și ar fi însemnat că nu îmi fac datoria dacă i-aș fi îngăduit unicei sale fiice să fugă de acasă în Scoția singură și nesupravegheată.

– Lady Sarah are o părere foarte bună despre dumneata.

– Și eu despre ea. Este o tânără specială.

– Am venit să îți cer permisiunea de a o duce pe Lady Sarah în Northumbria pentru a o cunoaște pe ducesa de Claringdon. Mi-o dai?

Doamna Goatsocks ridică bărbia puțin mai sus.

– Ceva îmi spune că o veți duce acolo indiferent dacă vă dau binecuvântarea sau nu.

Christian se scărpină la ceafă.

– Lady Sarah pune mare preț pe aprobarea dumitale. M-a rugat să o primesc. Nu vrea să te părăsească aici.

Doamna Goatsocks își îndreptă umerii deja drepți. Privi prin încăpere, spre șemineu.

– Nu sunt încântată că nu mă mai pot ocupa de tânăra aflată în grija mea. Dar m-am rănit și nu-mi mai pot îndeplini cum se cuvine îndatoririle. Reputația lui Lady Sarah este extrem de importantă pentru mine. Faptul că va călători singură cu un gentleman mă îngrijorează, dar, dacă spuneți că vă veți întâlni cu prietenele dumneavoastră, iar ele o vor supraveghea după ce veți ajunge la destinație, m-aș putea lăsa convinsă...

– Ai cuvântul meu, spuse Christian.

– Prea bine. Nu am de ales. Presupun că nu trebuie să vă rog să fiți discret în această chestiune.

– Lady Sarah mi-a făcut un favor. Îi datorez încrederea mea.

Însoțitoarea nu făcu decât să ridice din sprâncene când îl auzi.

– Prea bine atunci. Aveți binecuvântarea mea. O puteți informa pe Lady Sarah în acest sens. Dar mai întâi dați-mi voie să vă spun cât de tare veți regreta dacă veți face vreun lucru necuviincios sau indecent în prezența Excelenței Sale. Îmi veți da socoteală direct *mie*. Este limpede?

Christian se înclină, ascunzându-și zâmbetul. Fără îndoială, acea femeie îi făcuse pe mulți tineri pretendenți să tremure de frică.

– Ai cuvântul meu de gentleman și în această privință. Va fi tratată cu tot respectul și admirația de care sunt capabil.

– Așa să fie, spuse doamna Goatsocks apăsat.

Însă efectul fu oarecum diminuat de faptul că femeia tresări când își mișcă glezna pe canapea.

– În funcție de ceea ce va decide Lucy Hunt că este mai bine, s-ar putea să intervenim asupra planurilor de călătorie mai târziu, dar pentru moment vei rămâne aici. Îți vom scrie de îndată ce luăm o hotărâre.

– Așadar, ducesa se va ocupa de acest plan?

– O cunoști? întrebă Christian.

– Nu personal, desigur, dar îndrăznesc să spun că toată lumea a auzit *de ea*.

Christian și ascunse zâmbetul în spatele pumnului, ducându-și dosul mâinii la gură.

– Crede-mă când îți spun că se pricepe la asemenea lucruri. Dacă o poate face cineva, aceea este Lucy. Ea va găsi cea mai bună cale de a o ajuta pe Sarah să se întoarcă la Londra, pe cât posibil fără scandal și clevetiri.

Chipul însoțitoarei era impenetrabil. Christian nu își dădu seama ce simțea femeia până ce nu zise:

– Am încredere în dumneavoastră, domnule viconte. Nu mă dezamăgiți!

– Nu o voi face.

Christian se întoarse să plece, dar vocea femeii îl opri.

– Ce fac domnul Fergus și câinele acela al său?

Christian se întoarse.

– Fergus al II-lea este acum fericitul deținător a două hăinuțe de lână și al unei noi jucării pe care i le-a făcut Lady Sarah.

– Serios?

Doamna Goatsocks ridică din sprâncene. Dacă nu ar fi știut, ar fi fost tentat să creadă că femeia *zâmbea*.

– Da.

– Și *domnul* Fergus?

– S-a întors teafăr și sănătos. Era foarte îngrijorat pentru Lady Sarah.

– Așa trebuia să fie. Mă bucur să aud că este sănătos.

Christian se întoarse din nou să plece.

– Cum a fost tocana?

Se răsuci spre ea, pe chip citindu-i-se confuzia.

– Tocana?

– V-ați întors la timp pentru a gusta din tocana pe care a făcut-o Lady Sarah?

Christian își puse pălăria pe cap și atinse borul cu mâna.

– Da. Chiar a fost delicioasă.

Pe buzele doamnei Goatsocks se ivi un mic zâmbet.

– Vă rog să-i spuneți lui Lady Sarah că îi urez... noroc.

Christian se înclină din nou și plecă. Îi plăti doctorului o sumă frumușică pentru deranj, rugându-l să-i trimită toate facturile pentru îngrijirea doamnei Goatsocks și îi spuse să îl anunțe când aceasta avea să fie pregătită pentru întoarcerea la Londra.

– Rămâneți la prânz, milord? întrebă doctorul MacTavish, iar buza de sus i se acoperise deja de broboane de sudoare de când revenise în prezența lui Christian.

– Nu. Mulțumesc. Nu pot rămâne. Trebuie să mă întorc. Plec spre Northumbria imediat.

Capitolul 16

Sarah încercă să nu o facă, dar nu se putu abține să nu privească pe fereastră nerăbdătoare, așteptând să-l vadă pe Christian întorcându-se. Ajunsese în siguranță în oraș? Reușise să expedieze scrisoarea? O găsise pe doamna Goatsocks? Se simțea bine? Era supărată pe ea? Îi dăduse acordul pentru călătoria înapoi spre Anglia?

Se plimba de colo-colo prin fața ușii, cu Fergus al II-lea urmele ei. Christian îi spusese câte ceva despre scrisoarea pe care o trimisese. Se pare că le rugase pe prietenele lui să se întâlnească într-un loc pe care nu îl dezvălui din Northumbria. Sarah habar nu avea ce sau cine era în Northumbria, dar se lăsase deja pe mâinile acestui bărbat blând și ale prietenelor lui, căci nu avea alte opțiuni. Christian era foarte încrezător că prietenele lui aveau să dea curs rugăminții lui și o informă că urmau să pornească în călătorie cât mai curând posibil. Aveau să se întâlnească la destinație cu Lucy și Cass.

Își petrecuse o bună parte din dimineață – când nu umbla de colo-colo sau nu se uita pe fereastră după el – scriindu-i, la rândul ei, o scrisoare doamnei Goatsocks. Avea nevoie de mai mult timp pentru a-i scrie, așa că nu încercase să o expedieze prin Christian în dimineața aceea. În scrisoare, își informa însoțitoarea că era în siguranță și că avea să plece cu domnul Christian Forester spre Northumbria pentru a se întâlni cu prietenele acestuia, care puteau avea o soluție pentru necazurile ei, adăugând că urma să îi scrie cât de curând putea. Regreta că trebuia să o lase pe biata femeie în Scoția și îi trimitea bani suficienți, astfel încât doamna Goatsocks să se întoarcă liniștită la Londra.

Christian ajunse acasă după-amiază, iar Sarah răsuflă ușurată. Dădu fuga la ușă și o deschise. El stătea în prag cu un pachet la subraț, puternic și chipeș în haina lui de lână, cu cizme și pălărie.

– Ce face? nu se putu abține ea să nu-l întrebe imediat.

– Răbdare, spuse el intrând în casă, închizând ușa în urma lui și dându-i pachetul.

El își scoase haina, în vreme ce ea puse pachetul pe masă și îl deschise.

– Vai... frișcă... și zahăr! exclamă ea fericită, ridicând sticluța de frișcă într-o mână și punguța cu cuburi de zahăr în cealaltă.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să bei niște ceai cum se cuvine, spuse el râzând.

– Oh, cu siguranță! Se răsuci pe călcâie de fericire, iar Fergus al II-lea lătră la picioarele ei. Îți mulțumesc foarte mult!

Christian își scoase cizmele și se duse lângă foc să-și încălzească mâinile în timp ce Sarah făcu ceaiul. Îi povesti despre vizita pe care i-o făcuse doamnei Goatsocks în vreme ce ea savurase cel mai delicios ceai pe care îl băuse de zile întregi.

– Este de acord? întrebă ea în cele din urmă după ce el încheie povestea.

– Nu știu dacă aș spune asta, dar ne-a dat, într-adevăr, binecuvântarea ei. Îți dorește tot binele din lume.

Sarah se strădui să își înăbușe lacrimile care amenințau să se reverse pe obraji.

– Știu că așa este. Și îmi doresc doar să fiu demnă de prietenia ei.

El se întinse peste masă și îi strânse mâna. Sarah simți căldura urcându-i de-a lungul brațului.

– Nu-ți face griji! spuse el. Vei fi bine, Lady Sarah Highgate.

Îl privi și reuși să zâmbească.

– Sunt norocoasă să am un prieten ca tine.

Din fericire, a doua zi de dimineață, zăpada începu să se topească. Deși colinele încă erau acoperite de troiene, Christian spusese că aveau să coboare în oraș și să tocmească o trăsură care să-i ducă în Anglia. Înainte să plece, Sarah se duse în șopron să-i dea scrisoarea domnului Fergus. Bătrânul o luă cu o expresie întrebătoare în ochi.

– I-o dai, te rog, doamnei Goatsocks data viitoare când mergi în oraș? Te rog să nu faci un drum special pentru asta.

Domnul Fergus își desfăcu haina și strecură scrisoarea în buzunar.

– Da, milady. Promit.

– Mulțumesc. Închise ochii și răsuflă ușurată. Îți mulțumesc pentru tot, domnule Fergus! Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu ne-ai fi primit în noaptea aceea.

– Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, fetițo.

– Bineînțeles că am. Ai fi putut refuza să ne adăpostești în prima noapte. Ne-ai fi putut arunca în zăpadă, lăsându-ne pradă lupilor.

– Oh, nu le-aș fi făcut așa ceva lupilor! Doamna Goatsocks nu pare prea gustoasă.

Sarah râse când îl auzi.

– Sper că nu ți-a făcut prea multe necazuri.

– E aspră și puțin nebună, dar m-am descurcat. Dar este limpede că ți-e loială, fetițo, dacă mi dai voie să spun.

– Știu, domnule Fergus. Este o bună prietenă.

– O să-mi lipsești, fetițo. Îndrăznesc să spun că și lui Fergus.

El se uită spre câinele care stătea la picioarele lui. Fergus al II-lea, îmbrăcat cu hăinuța lui roșie, se învârtea pe lângă Sarah și schelălăia.

– Sunt sigură că te vei descurca fără mine, îi spuse ea câinelui. Ești îmbrăcat bine și ai o jucărie.

– Da, răspunse domnul Fergus. Mulțumită ție, am cel mai frumos câine din Scoția. Sigur ceilalți câini îi vor admira hainele!

Sarah se aplecă și scărpină câinele sub bot.

– Așa sper.

– Pleci spre Northumbria, nu-i așa? întrebă domnul Fergus.

– Da. Acolo mergem, după spusele domnului Forester. Nu sunt tocmai sigură de ce.

Domnul Fergus se întoarse la stiva de lemne pe care le tăia.

– Acolo este moșia stăpânului Christian. Nu am nici o îndoială că acolo mergeți, spuse el peste umăr.

Sarah îngheță.

– Moșie?

– Da, conacul Berkeley.

– Conacul Berkeley?

Sarah nu putu decât să clipească.

Bătrânul așeză următorul butuc de lemn și se pregăti să-l despice.

– Aparține familiei de generații întregi. E un loc frumos, deși am fost doar o singură dată acolo.

În mintea ei se amestecau zeci de gânduri. Nu se putea concentra asupra unuia singur. În cele din urmă, mormăi:

– Conacul Berkeley? Vrei să spui al *vicontelui* de Berkeley?

– Da, răspunse domnul Fergus, ridicând toporul deasupra capului, gata să lovească lemnul. Bineînțeles. La urma urmelor, stăpânul Christian este vicontele.

Capitolul 17

Călătoria până în Northumbria dură două zile, iar trăsura pe care o închirie Christian pentru Sarah nu era prea comodă. El știa că trăsura o zgâlțâia fără milă, pe lângă faptul că mirosea a mucegai și a încă ceva la care Christian nu voia să se gândească prea bine, dar Sarah nu se plânse nici măcar o dată.

– Scuzele mele, dar asta fost tot ce am putut face având în vedere împrejurările, spuse el arătând spre vehiculul șubred care se odihnea în fața unui han unde se opriseră să ia prânzul.

Vizitiul nu arăta nici el mai bine decât trăsura. Era un bărbat pe jumătate beat, care vorbea cu dificultate, înfășurat în nenumărate pături ce miroseau îngrozitor a cal.

– Poate fi un lucru bun, îi explică el când Sarah îl văzu pentru întâia oară pe vizitiul neîngrijit. Poate că nu ne va ține minte.

Spuseseră că erau proaspăt căsătoriți și călătoreau împreună. Christian mergea călare pe calul său pe lângă trăsură în majoritatea timpului, dar, când se opriră să ia masa la amiază, avură pentru prima dată ocazia de a sta de vorbă.

Sarah înmuie o bucată de pâine în supa de vită pe care i-o adusese hangiul.

– Când aveai de gând să-mi spui că ești viconte? întrebă ea suav.

Christian se înecă brusc cu o bucată de morcov. Se bătu în piept cu pumnul pentru a-și reveni.

– Ce anume?

– M-ai auzit.

– Ți-a spus Fergus?

– Da, el mi-a spus. Mi-a spus că mergem la *moșia* din Northumbria. Am presupus că locul de întâlnire este casa în care locuiește una din prietenele tale.

Christian o privi în ochi.

– Este vorba doar de o casă cu un petic de pământ.

– Nu înțeleg de ce nu ai vrut să-mi spui.

El ridică din umeri.

– Nu părea important.

– Am discutat despre eligibilitatea ta pe îndelete.

Privi peste umăr în timp ce îi șopti aceste vorbe, pentru a se asigura că vizitiul – care chiar în acea clipă bea în colțul hanului – nu o auzea. Însă acesta părea mai interesat de berea și de prânzul său decât de orice ar fi putut discuta Christian și Sarah.

– Ce legătură are faptul că sunt viconte cu eligibilitatea mea? întrebă Christian.

Sarah înmuie încă o bucățică de pâine în supă.

– Doar nu vorbești serios!

– Nu vreau o soție care mă dorește pentru titlul meu, șopti el.

– Bineînțeles că nu, dar îndrăznesc să spun că vei putea să alegi dintr-un număr mai mare de domnișoare dat fiind că întâmplător *ai* un titlu.

El luă o lingură de supă și sorbi.

– Doamna Goatsocks mi-a spus că nu te preocupă titlurile. Se înșală?

Nu se putu abține să nu simtă o mică împunsătură din pricina cuvintelor ei. Era evident că, deși își dădea seama cât de eligibil era, pentru ea rămânea un *prieten*. Dar se mustră în sinea lui pentru că îi trecuse prin minte așa ceva. Era logodită cu un marchiz, titlul ce era deasupra celui de viconte.

Sarah făcu ochii mari și păru de-a dreptul ofensată.

– Preocupată de ele, nu. Dar trăim într-o societate în care acestea contează.

Luă încă o lingură de supă.

– Voiam să mă ajuți, fie că sunt viconte sau nu.

Ea se încruntă.

– Mă încercai?

El vorbi mai încet:

– Când fluturai sabia spre mine, păreai foarte mândră de faptul că ești fiică de conte. Cred că ai putea să înțelegi de ce nu m-am grăbit să mă laud cu titlul meu.

Sarah ridică tonul ușor, vizibil tulburată.

– Este de înțeles, presupun. Dar după aceea, când îți dădeam lecții, când te ajutam, nu ți s-a părut potrivit să pomenești despre asta?

– Atunci părea pur și simplu... lipsit de delicatețe, zise el și își sprijini cotul pe masă.

– Și ce dacă? Aveai de gând să mă lași să aflu la moșie, când aveam să aud servitorii spunându-ți „milord"?

Christian se frecă pe ceafă. Acum, când ea îi atrăsese atenția asupra acestui aspect, părea oarecum absurd.

– Ceva de genul acesta.

– Și spui că *femeile* sunt de neînțeles.

Sarah îl privi pe deasupra paharului de bere.

Christian fu silit să zâmbească la auzul replicii ei.

– Presupun că suntem chit.

Ea clătină din cap spre el și își îndreptă atenția asupra pâinii și a supei.

– Mai există vreun lucru pe care nu mi l-ai spus, *milord?*

A doua zi de dimineață, Sarah văzu pentru prima oară „casa și peticul de pământ" de la conacul Berkeley. Intrară pe niște porți gigantice în spatele cărora se aflau pământuri întinse, acoperite cu un strat subțire de zăpadă. Copacii își lepădaseră frunzele, dar Sarah își închipuia cât de frumos arăta moșia vara. Drumul de la porțile principale până la casă dură douăzeci de minute. Înainte de a ajunge la moșie, trecură pe lângă un lac înghețat, alți copaci desfrunziți și o serie de anexe.

Casa era retrasă, adăpostită de copaci, cu două aripi mari de fiecare parte a secțiunii principale, cu ferestre gotice înalte, pilaștri și o alee largă și curbată.

Vizitiul se opri în fața conacului masiv, iar când Christian deschise portiera și îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare, ea îi zâmbi larg.

– Doar o casă și un petic de pământ?

El ridică din umeri.

– Vino să o cunoști pe doamna Hamilton!

Doamna Hamilton, avea să afle Sarah în curând, era menajera, o femeie scundă și rotofeie, de vârstă mijlocie, pe al cărei chip se ivi un zâmbet imens în momentul în care stăpânul ei o conduse pe Sarah peste pragul casei.

– O, stăpâne Christian! În sfârșit, ați reușit! Ați adus o soție acasă! N-am văzut niciodată o femeie mai frumoasă. Deși îndrăznesc

să spun că ar trebui să-i oferim unei vicontese niște haine mai bune decât cele pe care le poartă acum.

Sarah se înroși până în vârful urechilor, în vreme ce Christian o întrerupsese pe femeie.

– Doamnă Hamilton, vino, te rog, în salon și îți voi explica.

Majordomul, domnul Oswald, un bărbat înalt și impunător, de vârstă mijlocie, cu tâmplele încărunțite, îi urmă.

– Aceasta este Lady Sarah Highgate, le explică Christian iute. Și trebuie să vă rog pe amândoi să fiți discreți. Lady Sarah s-a rătăcit în Scoția, iar eu nu fac decât să o conduc înapoi în Anglia. Prietenele mele vor veni să o ducă la Londra, deci nu suntem căsătoriți. Acum știu că pot conta pe voi că veți păstra secretul și vă veți asigura că toți ceilalți servitori nu vor spune vorbe pe seama musafirei noastre.

Ambii servitori încuviințară solemn, deși doamna Hamilton părea atât de dezamăgită, încât ai fi crezut că era pe cale să izbucnească în lacrimi.

– Nu-ți face griji! îi spuse Christian. Lady Sarah mi-a dat niște sfaturi ca să îmi pot găsi o soție. A fost frumoasa sezonului anul trecut.

Doamna Hamilton încercă să zâmbească auzindu-l, dar era limpede că nu o făcea din inimă.

– Puteți conta pe mine, milord, rosti domnul Oswald, înclinându-se cu gravitate.

– În regulă. Aș vrea ca prezența lui Lady Sarah să treacă pe cât posibil neobservată. Te rog să îi trimiți cea mai discretă slujnică.

– Mă voi ocupa chiar eu de domnia sa, milord, zise doamna Hamilton, vârând legătura de chei în cingătoarea de la mijloc.

– Mulțumesc, poate că așa este cel mai bine, fu de acord Christian.

Sarah îi zâmbi menajerei.

– Mulțumesc foarte mult, doamnă Hamilton.

Christian îi aruncă menajerei o privire, avertizând-o:

– Nimeni altcineva nu trebuie să afle că este aici!

Capitolul 18

– Vrei să-mi vezi casa? întrebă Christian după ce Sarah i se alătură în salonul de la etaj în după-amiaza aceea.

Dormise puțin și se îmbrăcase cu hainele curate pe care i le dăduse doamna Hamilton – o rochie împrumutată de la una din slujnicele de la conac. Era moale, curată și albă, și Sarah se simțea împrospătată după lunga călătorie obositoare cu trăsura.

– Le-am dat celor mai mulți servitori liber în această după-amiază, explică el. Așa că ar trebui să ne bucurăm de puțină intimitate cât timp te însoțesc în turul casei.

Sarah îi zâmbi și îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Mi-ar plăcea foarte mult să-ți văd casa.

Se ridică și îl luă de braț, iar el o conduse pe coridor.

– Am putea să începem de la acest etaj dacă tot suntem aici. Sunt 27 de dormitoare în total, iar cele mai multe camere de oaspeți se află la acest etaj.

– 27 de dormitoare? O casă și un petic de pământ, într-adevăr.

– Sper că îți place camera pe care ți-am ales-o.

– Tu ai ales-o? Pentru mine?

Aproape că rămase fără glas. Își amintea de sărutul pe care nu apucaseră să îl împărtășească. Gândul acela o făcu să simtă un nod în gât.

– Da, spuse el încet.

– Și crinii de pe noptieră?

– M-am gândit că îți vor plăcea dacă ai un parfum la fel.

Observase cum îi mirosea parfumul? Nodul din gât se făcu și mai mare.

O conduse pe scara cea mare după ce traversară holul imens cu pardoseală de marmură și pătrunseră într-un coridor încadrat de zeci de portrete ale familiei Berkeley atârnate pe pereți.

– Știi, mă simt prost când îmi amintesc că m-ai întrebat dacă recunosc numele de viconte de Berkeley.

– Ce ai spune dacă ți-aș zice că doamna Goatsocks mi-a recunoscut numele imediat?

– Aș spune că nu sunt deloc surprinsă. Doamna Goatsocks a memorat *Debrett's*. Nu înțeleg cum de nu ne-am întâlnit până acum.

– Probabil eram la Almack, iar tu te aflai într-un loc mult mai la modă, spuse el strecurându-și mâinile în buzunare.

De ce își dorea Sarah ca ei doi să se fi întâlnit? De ce era atât de important pentru ea? Asta nu însemna că nu s-ar fi logodit cu Lord Branford... Era inutil să se gândească la ce ar fi fost. Dacă s-ar fi întâlnit, probabil că el nu i-ar fi vorbit niciodată de teamă să nu se bâlbâie și... Oh, acum nu mai conta!

– Ce urmează? întrebă ea, gesticulând spre următoarea cameră și încercând să-și alunge lacrimile care îi umplură brusc ochii.

Christian se pricepea de minune să-i prezinte turul casei. Își petrecu după-amiaza arătându-i conacul. O conduse nu într-una, ci în două săli de bal, într-o bibliotecă imensă și în multe alte încăperi pline de portrete ale familiei Berkeley.

Când ajunseră în superba seră, Sarah rămase fără suflare.

– Nu am mai văzut niciodată un loc atât de frumos, spuse ea răsucindu-se pe călcâie în încăperea luxuriantă, plină de flori. Ai o casă minunată, Lord Berkeley.

El se îndreptă spre locul în care Sarah mirosea un liliac.

– Mulțumesc, milady. Dar sper că vei continua să îmi spui Christian când suntem doar noi doi. Îi făcu cu ochiul.

– Desigur.

Se îndreptă și se întoarse brusc, aproape lovindu-se de el.

O prinse de cot, echilibrând-o. Nu-i dădu drumul după ce își reveni. Ea îl privi în ochi. Din zeci de motive, nu se cuvenea, dar Sarah voia ca el să o sărute. Acolo, în sera umedă, cu parfumuri îmbătătoare.

– Sarah, șopti el.

Ea închise ochii. El se aplecă și îi atinse urechea cu buzele. Apoi îi strecură după ureche o violetă pe care culesese.

– Vreau să te sărut. Nu știi cât de mult vreau să te sărut, dar... Se îndreptă și făcu un pas înapoi. Ești logodită cu alt bărbat.

– Știu. Aproape că oftă. Știu. Își ridică fustele și ieși în goană din încăpere.

În seara aceea, Sarah stătu în dormitorul superb în care o condusese doamna Hamilton la scurt timp după ce sosiseră. Încăperea pe care se pare că o alesese Christian special pentru ea. Era decorată în nuanțe pale de albastru și argintiu. Crinii proaspeți – fără îndoială, din sera vicontelui – erau așezați într-o vază de cristal pe biroul alb delicat și pe noptieră. Patul cu baldachin era frumos, din lemn de cireș, iar așternuturile erau moi, proaspete și curate. Sarah nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise acest lux cât stătuse ascunsă în Scoția. Asta nu însemna că nu ar fi avut un anumit farmec cuverturile din petice, dar dormitorul acela era de-a dreptul splendid. Acum se ascundea în Northumbria, se gândi ea cu un zâmbet amar, însă mobilierul era de departe mult mai bun.

Stătea pe un scaun tapițat în fața măsuței de toaletă, scoțându-și cu grija agrafele din părul negru și gândindu-se la toate lucrurile care se întâmplaseră în ultimele zile. De ce Dumnezeu hotărâse Christian să păstreze secretul în privința titlului său în tot acest timp? Chiar credea că era preocupată de astfel de lucruri? Nu hotărâse ea să se căsătorească cu Lord Branford pentru titlul său. Părinții ei puseseră totul la cale. Însă păruse, într-adevăr, arogantă când îl informase pe Christian pe un ton princiar că era fiică de conte. Dar, în momentul acela, era convinsă că nu era exclus ca el să o violeze ori să o ucidă. Nu. Nu îl învinovățea că nu îi spusese de la început, dar apoi... Apoi, după ce vorbiseră, râseseră, dansaseră și jucaseră șah, de ce nu îi spusese? Oftă. Presupunea că nu mai conta. Acum știa și, cu siguranță, acest lucru avea să îl facă mai interesant pe piața căsătoriilor, ceea ce făcea parte din înțelegerea lor. Să-l ajute să-și găsească o soție. Însă nu se putea abține să nu se întrebe pentru a suta oară de ce Christian încă era necăsătorit, dat fiind că era atât de chipeș, avea relații atât de bune și era atât de bun și de inteligent. În plus, avea titlul de viconte. Asta nu însemna că părinții *ei* ar fi acceptat un titlu atât de mărunt precum cel de viconte. Nu. Fiica *lor* trebuia să se căsătorească și să intre într-o familie *importantă*. Însă multe tinere în căutarea unui soț ar fi fost fericite să îl aibă. Așadar, de ce era încă necăsătorit? Oare lucrurile stăteau astfel deoarece devenea *prietenul* tuturor doamnelor? Ce simțea pentru el nu era câtuși de puțin un sentiment de prietenie. De fapt, nu era întru totul adevărat. El *era* prietenul ei. Dar era firesc să dorești să îți săruți prietenul cu *pasiune*? Se îndoia sincer.

Purtarea ei din seară fusese uşuratică şi şocantă. Aproape că îl implorase să o sărute. Iar el ştia asta. Ştia destul de bine pentru a-i spune de ce nu putea să o facă. Şi, blestemată să fie, îşi dorise să o facă şi după ce el îi explicase de ce nu putea. Era un bărbat absolut onorabil. Refuzase să o sărute pe logodnica altcuiva. Nu ar fi trebuit ca ea să îşi dorească să o facă. De aceea plecase. De fapt, fugise. Ca o laşă. Ca şi când nu ar mai fi suportat să rămână nici măcar o clipă în prezenţa lui şi să nu se lase ispitită de el. Ceruse să i se aducă cina în cameră. Şi se ascunsese acolo de el. Avea nevoie de timp şi spaţiu. Urma să-l înfrunte a doua zi, când aveau să vină prietenele lui. Spera că acestea aveau să facă un plan pentru a o ajuta să se întoarcă la Londra, unde îi era locul.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, şi inima îi sări din piept. Era puţin probabil să fie Christian, desigur, dar recunoscu în sinea ei că, de fapt, asta îşi dorea.

– Intră, spuse ea fără vlagă şi cu gâtul uscat.

Uşa se deschise, şi apăru doamna Hamilton. Menajera închise repede uşa în urma ei.

Sarah răsufla uşurată. Ofta de uşurare sau de dezamăgire?

– Bună seara, doamnă Hamilton, spuse ea, zâmbind spre femeie în oglindă.

– Bună seara, milady, răspunse doamna Hamilton, apropiindu-se de ea. Am venit să vă ajut să vă pregătiţi de culcare.

– Mulţumesc foarte mult.

Doamna Hamilton traversă covorul de pluş, aşezându-se în spatele ei. Mai întâi o ajută să îşi scoată ultimele agrafe din păr, apoi luă o perie cu coadă de argint de pe masa de toaletă şi începu să o pieptene.

– Cum vi se pare conacul Berkeley, milady? întrebă doamna Hamilton privind-o radioasă în oglindă.

– Este absolut superb, răspunse Sarah. Are un mobilier extraordinar şi este perfect întreţinut.

Lord Berkeley era un bărbat interesant. Chipeş, amabil şi prietenos. Trăia acolo singur şi nu dorea nimic altceva decât să împartă acel loc cu cineva. I se strânse inima gândindu-se la el.

– Este superb, nu-i aşa? spuse menajera vădit mândră. Aparţine familiei de nouă generaţii. Familia mea este în slujba neamului Berkeley de patru generaţii.

– Impresionant, rosti Sarah.

– Aveți un păr frumos, milady, dacă îmi dați voie să vă spun, murmură doamna Hamilton, continuând să o pieptene.

– Îmi pare rău că te necăjesc, răspunse Sarah. Slujnica mea este... a fost... indispusă.

– Nu vă faceți griji în privința asta.

– Și... îmi lipsește garderoba mea obișnuită.

Sarah roși.

– Nu vă îngrijorați nici în privința asta. Dacă Excelența Sa spune că trebuie să păstrăm tăcerea, nu voi spune nimănui și nu voi repeta nimic din ce știu despre toate acestea, puteți fi sigură.

– Mulțumesc. Sarah se întoarse și își așeză palma pe mâna menajerei. Te cunosc doar de o zi, doamnă Hamilton, dar cumva simt că pot avea încredere în tine.

Doamna Hamilton zâmbi.

– Îl cunosc pe stăpân de când era copil. Nu există bărbat mai bun. Dacă spune că aveți necazuri și aveți nevoie de ajutorul lui, nu pun întrebări. Vreau doar să ajut.

– Ești foarte amabilă. Sarah se întoarse și zâmbi spre reflexia din oglindă a femeii vârstnice. Cum era stăpânul Christian când era copil? Pur și simplu nu mi-l pot închipui la vârsta aceea.

Chipul menajerei se lumină de bucurie.

– Oh, era cel mai drăgălaș copil pe care l-ai putea vedea vreodată. Un băiețaș tare bun. Întotdeauna îi ajuta pe ceilalți. Puțin timid, dar tare bun și grijuliu. Nu făcea niciodată pe stăpânul și nu era arogant, cum au obiceiul să fie odraslele de nobili. Să nu vă supărați pe mine, milady!

– Deloc, răspunse Sarah râzând. Îl recunosc în vorbele tale.

– Era foarte dulce și fericit. El și verișoara lui, Harriet, erau nedespărțiți. Acum ea locuiește în Bath. S-a căsătorit.

– Mi-a povestit despre ea. Spunea că a fost cât pe ce să își ardă casa de păpuși, iar el i-a reconstruit-o.

– Da, așa e. Și-a petrecut aproape toată vacanța de vară de la Eton reconstruind lucrul acela. Harriet tare l-a mai îndrăgit pentru asta!

Sarah privi spre masa de toaletă.

– Nu are frați sau surori?

– Nu.

Sarah ridică privirea din nou și se uită la menajeră în oglindă.

– Cum erau părinții lui? Ezită un moment înainte de a întreba: Mama lui mai trăiește?

Chipul doamnei Hamilton fu cuprins de mâhnire, nu încăpea îndoială.

– Nu. Nici unul nu mai trăiește. Bătrânul lord a murit cu aproape zece ani în urmă. Era un om rău. Iar doamna, vai, a murit când conașul Christian era mic.

Sarah icni.

– Oh, nu! Ce îngrozitor!

– A fost o perioadă foarte tristă aici, milady.

Sarah își drese glasul.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Doamna Hamilton clătină din nou din cap.

– Friguri. A fost un an îngrozitor. S-a îmbolnăvit și Excelența Sa, dar s-a vindecat. L-am dus pe stăpânul Christian departe de aici ca să nu se îmbolnăvească și el. Nu a apucat să-și ia rămas-bun de la mama lui. Nici măcar în ultimele clipe de viață, când știam că nu va supraviețui, ea nu a vrut să fie adus înapoi ca să-și poată lua rămas-bun de la el. Nu voia să riște să se îmbolnăvească și el. Probabil că i-a salvat viața. Dar bietul copil nu a înțeles unde a dispărut. Alerga prin toată casa căutând-o și strigând-o.

Sarah simți că îi dau lacrimile și se chinui să își înghită nodul din gât.

– Îngrozitor... Iar tatăl lui? L-ai cunoscut?

– Da. Doamna Hamilton clătină din cap. Mama mi-a spus să nu vorbesc niciodată de rău despre morți. Așa că asta e tot ce am de spus despre omul acela. Nu îl slăbea deloc pe conașul Christian. Îi cerea tare multe! Prea multe dacă mă întrebi pe mine. Dar nu o să spun mai multe despre asta.

– Înțeleg.

Sarah era pe punctul de a încălca promisiunea făcută lui Christian spunându-i femeii că auzise câte ceva despre cât de îngrozitor fusese tatăl lui, dar cuvintele doamnei Hamilton îi confirmară impresia despre fostul viconte.

Doamna Hamilton oftă adânc.

– Acum, că s-a făcut bărbat, stăpânul e plin de umor și întotdeauna gata să râdă. Dar nu vă lăsați păcălită! A trecut prin multe greutăți. Aș vrea să-și găsească o tânără și să se așeze la casa lui. De aceea,

când v-am văzut aseară... Ei bine, știți că am crezut... Nu, am sperat că veți fi noua doamnă a casei.

Sarah îi evită privirea.

– Adevărul este că sunt... logodită și urmează să mă căsătoresc cu altcineva.

Doamna Hamilton oftă din nou.

– Păcat, milady, păcat. Dar trebuie să spun că tânărul care vă va lua, oricine ar fi el, este tare norocos.

Sarah încuviință încet din cap.

– Mulțumesc. Sunt sigură că Lord Berkeley va găsi pe cineva pe măsura lui.

– *Dacă* se duce în oraș în sezonul următor. Spunea că se gândește să stea aici la anul, adăugă doamna Hamilton clătinând cu mâhnire din cap.

Sarah se însenină și îi zâmbi.

– Mi-a spus că intenționează să vină la Londra. I-am dat niște sfaturi.

– Mă bucur să aud asta, milady. Mă temeam că e pe cale să se dea bătut.

Doamna Hamilton termină cu pieptănatul, iar Sarah se ridică și se îndreptă spre pat.

– Nu-ți face griji. Am mari speranțe pentru el în sezonul următor. Și voi fi acolo să-l ajut.

Menajera oftă din nou din adâncul sufletului.

– Sper că va funcționa, milady. De-abia aștept să văd copilașii alergând din nou prin casa asta.

– Mă voi strădui să-l ajut, răspunse Sarah, înghițindu-și cu greu nodul neașteptat din gât. Pentru că sunt prietena lui.

Capitolul 19

A doua zi la amiază, sosi o trăsură mare și impresionantă, specială pentru călătorii. Din ea coborâră două doamne superbe – una cu părul negru și alta blondă. Bruneta purta o rochie din mătase de culoarea smaraldului. Sarah văzu tivul ivindu-se de sub mantie. Doamna blondă era îmbrăcată cu o rochie de culoarea lavandei, iar pe deasupra purta o frumoasă mantie argintie. Sarah privi fascinată de la fereastra de la etaj spre Lord Berkeley, care traversa aleea acoperită cu pietriș înghețat, ieșindu-le în întâmpinare, în bătaia vântului înțepător. Doamnele și cuferele lor fură conduse în camerele pe care urmau să le ocupe, apoi coborâră în salon pentru a se întâlni cu Christian. Sarah se strecură tăcută în urma lor. Ascultă la ușa salonului din partea din față a casei, în timp ce Lord Berkeley stătea de vorbă cu ele.

– Dumnezeule, Berkeley, când te-ai bărbierit ultima oară?

Sarah tresări. Era limpede că Lucy – dacă ea vorbea într-adevăr – nu era prea subtilă.

– Am fost puțin preocupat în ultima vreme, răspunse Christian. Iar valetul meu este plecat în vizită la prieteni în York. Nu se aștepta să mă întorc.

– Da, ei bine, în ceea ce privește „preocuparea" ta, tot ce ai spus în scrisoare a fost că ai nevoie de ajutorul meu pentru a recăpăta reputația unei tinere aflate în grija ta, rosti aceeași voce feminină.

– Așa este, Lucy, se auzi vocea lui Christian

– Cam puține informații, comentă Lucy. Nu ai fi putut dezvolta puțin? În plus, era să mor de nerăbdare. Cine este?

– Am trimis un bilet, răspunse Christian. Doamna Hamilton ar trebui să o aducă aici dintr-o clipă în alta.

Sarah tresări. Era clar că venise timpul să nu mai asculte pe la uși și să își facă apariția. Exact atunci veni doamna Hamilton.

– Intrați, o îndemnă menajera. Nu trebuie să o faceți pe Excelența Sa să aștepte.

Sarah trase aer în piept și făcu ochii mari.

– Excelența Sa?

– Da, Lucy Hunt, ducesa de Claringdon.

– Vrei să spui că ducesa de Claringdon este în încăperea aceea?

Ducesa de Claringdon era etalonul stilului și al grației în înalta societate. Tânără, frumoasă, elegantă. Cu un soț erou de război și cu prieteni aleși, era preferata aristocraților. *Ea* era Lucy, prietena lui Christian. Lui Sarah îi venea să-l strângă de gât pentru că nu îi spusese asta până atunci.

– Da, cu contesa de Swifdon.

Ah, da! Prenumele contesei era Cassandra. Se spunea că ea și ducesa erau prietene la cataramă. Totul se lega.

Prea bine. Nu avea rost să zăbovească la ușă ca un șoricel speriat. Dacă aceste mari doamne bătuseră atâta drum ca să o ajute, doamna Hamilton avea dreptate, nu trebuia să le facă să aștepte. Sarah împinse ușa încet și intră în încăpere.

– Excelența Voastră, spuse ea încet, privind-o pe ducesă. Milady, adăugă, îndreptându-și atenția spre contesă.

Cele două doamne frumoase, în ținutele lor impunătoare, se întoarseră imediat și o măsurară din cap până în picioare. Nu se mai simțise niciodată atât de stingheră în haine de servitoare. Își dădu imediat seama că o recunoscuseră.

Contesa icni.

Ducesa ridică din sprâncene.

– Berkeley, vrei să spui că în tot acest timp Lady Sarah Highgate, subiectul unora dintre cele mai înflăcărate bârfe din câte au fost auzite vreodată în Londra, a fost cu tine?

Sarah își mușcă buza.

„Oh, nu! Deja se bârfește! Planul acesta e lipsit de speranță."

– Nu, răspunse Christian. Nu în tot acest timp.

Ducesa încuviință din cap spre Sarah.

– Ne-am cunoscut, dar nu am stat prea mult de vorbă. Mă bucur să te revăd, Lady Sarah. Abia aștept să aud această poveste.

– Da, spuse contesa, în timp ce Oswald le aducea ceaiul. Contesa se îndreptă spre Sarah și îi strânse mâna, liniștind-o. Probabil că ești speriată de moarte, draga de tine. Te rog să ne povestești totul.

– Mulțumesc, Lady Cassandra. Mă bucur să vă revăd pe amândouă, răspunse ea șovăielnic. Regret că ne reîntâlnim în astfel de împrejurări nepotrivite.

– Nu contează, dragă. Vino! Stai jos. Suntem aici să te ajutăm.

Lucy bătu cu palma pe locul de lângă ea, pe canapea. Sarah se apropie repede și se așeză. Simți că încordarea din umeri se atenuează. O cuprinse o alinare stranie știind că acele două doamne plecaseră din Londra și călătoriseră până acolo special pentru a o ajuta. De fapt, se aflau acolo pentru a-l ajuta pe Christian, dar, și pe ea datorită lui, și era recunoscătoare pentru asta. Se așeză pe canapea.

Ducesa era o femeie superbă, cu păr negru, ondulat și cu ochii de culori diferite, unul albastru și altul verde. Contesa era, poate, și mai frumoasă, cu părul de culoarea mierii și ochi strălucitori de un albastru-deschis. Amândouă o priveau cu bunătate și interes când începu să vorbească.

O jumătate de oră mai târziu, după ce povestea fusese relatată pe îndelete și după ce răspunsese la toate întrebările, Christian spuse:

– Așadar, după cum puteți vedea, biata Lady Sarah este la ananghie. Avem nevoie de intrigile tale, Lucy, pentru a o scoate basma curată.

– Nu vreau să aud cuvântul *intrigi*, răspunse ducesa, dar zâmbi.

– Este un cuvânt pe care l-ar spune Jane, adăugă contesa.

– Într-adevăr, nu-i așa? replică ducesa.

– Cine este Jane, dacă îmi permiteți să întreb, Excelența Voastră? se încumetă Sarah.

Ducesa clipi spre ea.

– Ei bine, în primul rând, dacă vom fi prietene, trebuie să-mi spui Lucy, nu Excelența Voastră. Și, desigur, vom fi prietene, căci orice prieten de-al lui Berkeley este prietenul meu.

– Același lucru este valabil în ceea ce mă privește, adăugă contesa. Te rog să-mi spui Cass!

Sarah încuviință din cap șovăielnic.

– Iar eu vă rog să-mi spuneți Sarah.

– Încântate, răspunseră ambele doamne în același timp, zâmbind larg.

Lucy și Cass erau, fără îndoială, prietenoase. Sarah înțelese imediat de ce Lord Berkeley le considera prietene atât de bune. Nu era greu să le placi.

– Ca să îți răspund la întrebare, continuă Lucy, Jane este prietena noastră dragă, care de obicei ia parte împreună cu noi la plănuirea așa-ziselor intrigi, deși nu e la fel de entuziasmată de ele ca noi. Probabil că o cunoști sub numele de doamna Garrett Upton. Domnul Upton este, desigur, vărul meu primar și moștenitorul titlului de conte al tatălui meu.

– Ah, da, îmi amintesc numele, spuse Sarah.

– Va veni și Jane aici, spuse Lucy, dar s-a stabilit în Bath pe perioada iernii pentru a citi.

– Cine merge la Bath să citească? întrebă Christian.

– Exact asta voiam și eu să spun, continuă Lucy. Dar spune că iarna primește mai puțini vizitatori acolo decât în Londra și preferă acest lucru.

Christian râse. Sarah își drese glasul.

– Lord Berkeley spune că te pricepi la... intrigi.

– Este extraordinară, interveni Cass, bătând-o pe Lucy pe mână cu o expresie de mândrie pe chip.

– Sper, căci, dat fiind că doamna Goatsocks este țintuită la pat, nu are cine să mă supravegheze. Vorbeați de bârfe. Spuneți-mi adevărul. Mă tem că sunt distrusă. Este adevărat, nu-i așa?

– Prostii! răspunse Lucy. Nimic nu este imposibil. Chiar și cele mai teribile bârfe pot fi făcute să pară niște prostii și niște nimicuri dacă ai un plan potrivit. Se ridică și se îndreptă spre șemineu, cu ochi scânteietori. Reputația ta nu este câtuși de puțin distrusă.

Sarah răsuflă ușurată.

– Nu?

– Nu. Era limpede că Lucy începea să fie pasionată de subiect. Bineînțeles că nu. Pentru că te-a supravegheat altcineva în toată această perioadă.

Sarah se încruntă.

– Da?

– Da? repetă Cass.

– Da? întrebă și Lord Berkeley.

– Da, răspunse Lucy. Până de curând, persoana care te-a supravegheat a trăit retrasă în nord. Este extrem de cuviincioasă și nu ar îngădui niciodată ca o tânără aflată în grija ei să facă ceva nelalocul

său. De asemenea, are referințe excelente. A revenit în societate, iar de atunci tu ești prima tânără de care se ocupă.

– Prima? repetă Sarah și își țuguie buzele, complet năucită.

Lucy flutură mâna în aer și le zâmbi celor trei.

– Numele ei este doamna Bunbury.

Capitolul 20

– Strălucit! declară Christian.

Atât el, cât și Cass știau că doamna Bunbury era rodul imaginației. Însă era o însoțitoare imaginară, așa că revenirea în societate după ce se retrăsese pentru a o supraveghea pe Sarah era oarecum logică.

– Oh, Lucy, *este* un plan strălucit! spuse Cass, bătând din palme. E absolut perfect.

– Nu înțeleg, zise Sarah clătinând din cap. Cine este doamna Bunbury?

Christian își drese glasul.

– Doamna Bunbury este o însoțitoare inexistentă, pe care Lucy inventat-o și a angajat-o pentru Jane Upton.

Sarah se uită la toți trei ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

– Acum chiar că nu mai înțeleg nimic.

Cass își netezi fustele de mătase de culoarea lavandei.

– Când Jane a venit la nunta mea la țară, a vrut să scape de mama ei, așa că ea și Lucy au inventat o însoțitoare pe care au numit-o doamna Bunbury. Femeia nu a reușit să se afle în aceeași încăpere cu mama lui Jane, desigur. Mereu ieșea cu câteva clipe înainte.

Sarah își mușcă buza.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar sună absolut ridicol.

– Bineînțeles că este ridicol, replică Lucy zâmbind. Așa cum sunt multe din intrigile mele.

Christian își dădu seama că Sarah își pierdea rapid încrederea în salvatoarele ei.

– Poate că mi-ai putea explica mai în amănunt la ce te gândești, Lucy.

– Cu plăcere. Lucy se plimbă de colo-colo prin fața șemineului, cu aceeași privire scânteietoare. Iată la ce m-am gândit: Jane a stat în Bath toată această perioadă și rareori participă la evenimente sociale pentru că preferă să citească. Totodată, se știe că doamna Bunbury

a fost în slujba ei. Mă voi întoarce imediat la Londra și voi lansa zvonul că Sarah este în Bath cu Jane de când a plecat din Londra. Nu ai spus nimănui nimic care ar putea contrazice această poveste, nu-i așa, Sarah?

Ea clătină din cap.

– Singurul lucru pe care l-am scris în scrisoarea pe care i-am lăsat-o mamei a fost că trebuia să plec.

– Atunci este perfect, continuă Lucy încuviințând din cap, iar una din buclele ei negre se desprinse din coafură și îi căzu pe frunte. Voi spune că tocmai m-am întors din Bath, unde am vizitat-o pe Jane, și acolo te-am descoperit pe tine, Sarah. Îi făcu semn din cap lui Christian. Tu și Sarah veți călători spre Bath pe ruta vestică și i-o vei încredința pe Sarah lui Janie. Îi voi informa pe părinții lui Lady Sarah despre această poveste și nimeni nu va afla nimic.

– Nu sunt sigură de asta, spuse tânăra, frângându-și mâinile în poală.

– De ce nu?

– Mama va pune o mulțime de întrebări. Va dori să cunoască toate detaliile.

Lucy își aranjă coafura.

– Nu-ți face griji în această privință. Lasă totul în seama mea! O voi vizita pe mama ta, îți voi lua hainele și îi voi explica totul. Crede-mă, dacă mama ta dorește să evite scandalul, mă va ajuta.

– Unde va crede lumea că este doamna Goatsocks? întrebă Sarah.

– Oh, da, ai pomenit de ea, nu-i așa? i se adresă Lucy lui Christian. Biata femeie, sper că glezna i se vindecă așa cum trebuie.

– Concentrează-te, Lucy! o îndemnă Cass.

– Da, bineînțeles, răspunse ducesa. Doamna Goatsocks este în Scoția, în vizită la sora ei.

– Dar nu are..., începu Sarah.

– Crede-mă când spun că nimeni nu va ști și nu-i va păsa nimănui de un asemenea detaliu. Ei bine, am inventat o întreagă ramură a arborelui genealogic al doamnei Bunbury și nimeni nu a pus nici măcar o singură întrebare în această privință.

Sarah își mușcă buza.

– Ești sigură...

Christian înclină din cap spre ea, liniștind-o.

– Lucy se va ocupa de tot. Trebuie să ai încredere în ea.

Sarah încuviință la rândul ei.

– Prea bine.

– Între timp, ți-am adus niște haine de-ale mele pe care le poți purta în călătoria spre Bath, continuă Lucy. Berkeley mi-a spus că ești îmbrăcată ca o slujnică. S-ar putea ca hainele mele să nu-ți vină perfect, dar cred că sunt destul de potrivite.

Sarah înclină din cap din nou.

– Mulțumesc, Excelență!

Christian o privi cu atenție pe Sarah. Își dădea seama că era îngrijorată. Începea să intre în panică? El cunoștea prea bine acel sentiment. Trebuia să o ajute să se liniștească și să înțeleagă că era singura soluție.

Lucy continuă să le explice:

– După ce voi vorbi cu Lady Highfield, Sarah va sosi în Londra câteva zile mai târziu. Ne vom preface cu toții că nu a fost decât o neînțelegere stupidă.

– O neînțelegere? întrebă Sarah strâmbând din nas. Chiar crezi că va funcționa?

– O, draga mea, spuse Cass, bătând-o din nou pe Sarah pe mână. Se vede că nu o cunoști pe Lucy a noastră.

Capitolul 21

Câteva minute mai târziu, Sarah se retrase în dormitor să se odihnească. Christian se ridică și o privi ieșind din încăpere, sperând că nu era prea descumpănită de discuția cu Lucy și Cass. Fără îndoială, biata de ea avea nevoie să se întindă și să se gândească la toate lucrurile stranii pe care tocmai le auzise. Imediat după plecarea ei, se întoarse spre prietenele lui.

– Voi două sunteți prea mult pentru oricine la început. Voiam ca ea să știe că am încredere în voi.

– Nu-ți face griji în nici o privință, Berkeley, răspunse Lucy, știi că planurile mele funcționează întotdeauna până la urmă.

El se așeză din nou pe scaun.

– Da. De-asta te-am chemat. Mulțumesc că ați venit!

– Orice pentru tine, prietene, spuse Lucy de pe canapea, zâmbind cu sinceritate.

– Acum, spune-ne cum Dumnezeu te-ai trezit în această poveste? întrebă Cass, așezându-și fustele de culoarea lavandei în jurul ei.

– Sarah v-a spus. A confundat cabana mea de vânătoare cu a tatălui ei, apoi...

– Am auzit toată povestea, răspunse Lucy. Însă în nici un caz nu erai obligat să o însoțești înapoi în Anglia și să îți convoci prietenele să o ajute. Cum s-a întâmplat *asta*?

Christian își trecu mâna prin păr.

– Mi-a fost milă de ea.

Lucy arcui o sprânceană.

– Milă de ea? Chiar așa? Nu aveam cum să nu observ că este foarte frumoasă. *Asta* are vreo legătură?

Christian se duse la bufet și își turnă ceva de băut.

– Iar acum bei? întrebă Lucy. Nu cred că te-am văzut vreodată bând mai mult de un deget de whisky sau un pahar de șampanie de când te cunosc.

El își turnă brandy într-un pahar.

– Voi vreți? întrebă el.

Refuzară amândouă.

El se întoarse cu paharul la scaunul pe care îl ocupase și sorbi încet din băutură.

Lucy își netezi o sprânceană neagră cu vârful degetului.

– Nu-mi răspunzi, viconte. Frumusețea lui Lady Sarah are vreo legătură cu interesul tău subit față de ea?

Christian își sprijini capul de spătarul scaunului.

– Mă cunoști, Excelență. Sunt întotdeauna prietenul loial al tuturor domnișoarelor aflate la ananghie.

– Da, ce ai făcut pentru Alexandra și Owen a fost extrem de amabil din partea ta, spuse Cass, referindu-se la fratele ei. Sunt logodiți acum. Mulțumesc!

Christian ridică paharul.

– Mă bucur să aud asta. Întotdeauna este o plăcere să ajut o lady frumoasă să îl găsească pe bărbatul visurilor ei. Dar, cel puțin în acest caz, m-a ajutat și Sarah pe mine.

Lucy rămase cu gura căscată.

– Poftim?

– Da, câtă vreme am fost înzăpeziți împreună, mi-a dat niște sfaturi cu privire la găsirea unei soții, răspunse el.

– Înzăpeziți împreună? Pentru moment, nu voi zăbovi asupra acestui lucru. Lucy își puse mâinile în șolduri. Dar, Berkeley, dacă voiai ajutor să găsești o soție, de ce nu m-ai rugat pe *mine*?

Christian râse și sorbi din nou din brandy.

– Poate pentru că noi doi nu am rămas niciodată înzăpeziți. E amuzant ce mărturisiri faci când rămâi singur zile în șir cu cineva. Apropo, contez pe discreția voastră în privința acestei informații legate de înzăpezire. Nu știe nimeni despre asta în afară de Fergus, doamna Goatsocks și un câine.

– Absolut, se oferi Cass loială.

Lucy pufni.

– Tot nu înțeleg de ce nu m-ai rugat pe mine.

Christian sorbi din nou din brandy.

– Se pare că Sarah a fost frumoasa sezonului trecut. Este logodită cu cel mai eligibil celibatar. M-am gândit că știe câte ceva despre doamnele aflate în momentul de față pe piața căsătoriilor.

– Este adevărat, Lucy, spuse Cass. E mai tânără decât noi. Îndrăznesc să spun că știe câte ceva.

– În plus, continuă Christian, Sarah spune că, pentru a stârni interesul tinerelor necăsătorite, trebuie să atragi atenția celei mai populare fete nemăritate. Matroanele nu sunt de folos.

Lucy izbucni în râs când îl auzi.

– Ei bine, nu pot să spun că se înșală în această privință. Și *a fost* frumoasa sezonului. A stârnit un *mare* scandal când a plecat. Bineînțeles, dacă aș fi știut că va ajunge la tine, aș fi tăcut din gură, dar mă tem că am participat și eu la bârfă în toată această poveste.

Cass oftă.

– Păcat că drăgălașa Lady Sarah trebuie să se căsătorească cu Lord Branford dacă nu-l iubește. Poate că părinții se vor dovedi a fi înțelegători după ce le va spune de ce a plecat în grabă.

– Să luăm lucrurile pe rând, replică Lucy. Trebuie să o ducem înapoi în Londra și să convingem pe toată lumea că nu s-a întâmplat absolut nimic scandalos.

– Presupun că ai dreptate, fu de acord prietena ei.

Christian învârtea lichidul arămiu în pahar.

– Există o singură problemă cu planul actual.

– Care? întrebă Lucy.

– I-am promis doamnei Goatsocks că, în momentul în care veți sosi, o veți supraveghea în mod oficial pe Lady Sarah.

– Oh! exclamă Cass.

– Mă îndoiesc că doamna Goatsocks[1] – îmi place numele acesta, apropo – se va supăra dacă va mai rămâne o vreme în compania ta, Berkeley. I-ai promis lui Sarah că vei face tot ce vei putea pentru a o readuce în sânul familiei în Londra, provocând cât mai puține bârfe, nu-i așa?

– Da, fu el de acord.

– Dacă ar fi aici acum, doamna Goatsocks ar înțelege logica acestui plan și ar fi de acord cu mine.

– Oh, Lucy, întotdeauna ești atât de încrezătoare! rosti prietena ei.

– Nu avem timp să îi scriem femeii, continuă Lucy. Dar, crede-mă când îți spun, ar fi de acord cu mine. În plus, Sarah se află în mod

[1] În traducere literală, „șosete de capră"

oficial în grija doamnei Bunbury, în Bath, cel puțin în momentul acesta. Nu este nesupravegheată.

Cass își strânse jacheta în jurul trupului.

– Oh, Lucy, ador felul în care gândești!

Christian clătină din cap.

– Lucy, odată ce îți propui să demonstrezi ceva, nimeni nu te-ar putea contrazice, nici măcar prințul regent.

Cass își mușcă buza.

– O neînțelegere? Chiar crezi că va funcționa dacă le vei spune tuturor, Lucy?

Ducesa își încrucișă brațele la piept.

– Vorbiți cu aceeași persoană care s-a ascuns în tufișuri și mi-a imitat vocea astfel încât viitorul meu soț să creadă că vorbesc pentru tine, Cass.

– De asemenea, vorbiți cu aceeași persoană care a inventat o persoană fictivă, apoi a pus la cale o petrecere în onoarea acesteia și a convins jumătate din înalta societate să participe, adăugă Christian.

– Cum aș putea să uit? răspunse Cass. Dat fiind că *eu* am fost cea care s-a dat drept persoana fictivă.

– Eu, unul, am încredere totală în tine, îi spuse Christian lui Lucy.

Ducesa întinse mâna și îl bătu pe braț.

– De aceea îmi placi atât de mult, Berkeley. Întotdeauna ai avut încredere în mine.

Christian ridică paharul din nou.

– Intrigile tale tind să funcționeze. Există dovezi. Desigur, dacă aceasta va funcționa, Sarah se va întoarce în Londra și va rămâne logodită cu Lord Branford.

Lucy zâmbi, iar ochii ei de culori diferite scânteiară.

– Ce-ar fi să te las pe *tine* să rezolvi această mică problemă, Berkeley?

Capitolul 22

Nu era timp de pierdut. A doua zi de dimineață, două trăsuri de călătorie porniră în direcții diferite de la conacul Berkeley. Cea în care se aflau Sarah, plină de emoții, și Lord Berkeley, care încă nu se bărbierise, o apucă pe drumul dinspre vest spre Bath. Cealaltă, în care se aflau încrezătoarea Lucy și Cass cea plină de speranță, călătorea pe drumul dinspre sud înspre Londra. Fiecare avea o misiune clară de îndeplinit.

Lucy îi scrisese o scrisoare lui Jane pe care i-o înmânase lui Sarah exact înainte de plecare.

– Ai grijă ca Jane să o primească de îndată ce ajungeți! În scrisoare îi explic totul.

Sarah se abținu cu greu să nu o citească. Nu o făcu, desigur, ci o puse sigilată în buzunar. Hainele lui Lucy o strângeau și erau puțin scurte, dar erau mai bune decât rochia de slujnică. Nu voia să sosească la locuința lui Jane Upton în veșminte sărăcăcioase, cu sau fără scrisoare. Îi dăduse hainele de servitoare spălate și călcate lui Lucy pentru a i le înapoia bietei slujnice de la casa părinților ei din Londra.

Lucy îi spusese lui Sarah să nu-și facă griji în nici o privință, iar Cass îi dăduse o îmbrățișare caldă, prietenească și încurajatoare.

Doamna Hamilton oferise fiecărei perechi de pasageri câte un coș cu mâncare, pături și cărămizi fierbinți pentru a-și încălzi picioarele până la primul popas. Aveau să primească noi cărămizi la fiecare han de pe drum. Trăsura închiriată din Scoția fusese bine plătită și trimisă înapoi în nord, astfel că de data aceasta Sarah și Lord Berkeley călătoriră într-una din trăsurile vicontelui.

– Aveți grijă, milady, îi șoptise doamna Hamilton lui Sarah când urcă în trăsura bine pusă la punct.

Brusc, Sarah simți un nod în gât. O cuprinse o mare tristețe la gândul că nu avea să o mai vadă niciodată pe doamna Hamilton.

– Mulțumesc pentru tot, răspunsese ea, strângând mâna femeii.

Drumul fu accidentat, lung și friguros. Se opriră doar ca să schimbe caii, să mănânce și să meargă la toaletă. Lucy subliniase că, cu atât o duceau mai repede pe Sarah în Londra din Bath, cu atât vor înceta mai iute bârfele despre ea. Lucy și Cass nu aveau să se oprească nici ele peste noapte.

Christian stătea în fața lui Sarah, cu o barbă din ce în ce mai mare de la o zi la alta. Aţipeau și se trezeau în vreme ce trăsura înainta. Ea se ghemuise pe bancheta așezată în direcția de mers, își strânsese picioarele sub ea și încerca să se odihnească, în ciuda zgâlțâielilor aproape constante ale trăsurii. Christian se simțea și mai incomod, dat fiind că se chinuia să-și înghesuie picioarele lungi într-un spațiu atât de mic. Se sprijinea de peretele trăsurii și încerca să aţipească, dar se îndoia că avea să reușească judecând după cearcănele din ce în ce mai mari care i se iveau sub ochi.

Sarah simțise pe tot parcursul călătoriei nodul care i se pusese în gât când își luase rămas-bun de la doamna Hamilton. Era foarte amabil din partea lui Lord Berkeley și a celor două prietene ale lui să o ajute, dat fiind că abia o cunoșteau și nu aveau nici un motiv să o facă. În timpul zilei, câtă vreme erau treji, Christian încercă să o facă să râdă și să o distreze cu povești despre excursia lui pe continent după ce terminase facultatea și despre isprăvile lui și ale prietenilor săi.

– Apoi eu și Garrett Upton era cât pe ce să fim exmatriculați de la Eton, spuse el când urcară din nou în trăsură după ce luaseră masa la un han.

– Nu-mi vine să cred așa ceva, răspunse ea râzând. Tu? Aproape să fii exmatriculat?

– Nu am făcut mereu ce trebuia, răspunse el.

Sarah își feri privirea. Se gândea la momentul în care el făcuse ce trebuia în seră, când nu o sărutase. Probabil că și el se gândea la același lucru.

Se întoarse spre el. Trebuia să-i spună ceva.

– Nu te voi putea răsplăti niciodată, știi...

Se opri, nemaiputând să vorbească.

Ochii lui albaștri precum cristalul îi susținură privirea.

– Nu trebuie să o faci.

Sarah simțise că îi dădeau lacrimile. „La naiba!"

– Nu am cunoscut niciodată pe nimeni atât de bun.

El se frecă pe frunte.

– Nu am pomenit că am reputația de a ajuta domnișoarele aflate la ananghie?

– Îmi pare rău, Lord Berkeley, șopti ea, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi.

Pe buzele lui strâns închise flutură un zâmbet.

– Credeam că am trecut de multă vreme de momentul în care îmi spuneai Lord Berkeley.

– Da. Desigur. Trebuia să schimbe subiectul, ca să alunge lacrimile nedorite. Se opri asupra primului lucru care îi veni minte. Însă, că a venit vorba de titluri, tot nu înțeleg de ce nu ai considerat necesar să-mi spui că prietena ta Lucy este ducesă, iar Cass e contesă.

– Nu știai că sunt viconte. M-am gândit că te vei întreba cum de cunosc asemenea persoane.

– M-aș fi întrebat, dar nu asta este ideea. Ar fi trebuit să-mi spui că ești viconte.

– Nu ți-am spus pentru că, atunci când te-am întâlnit prima dată, încercai să îmi arăți cum s-ar comporta un *gentleman* în Londra.

Ea tresări.

– Am fost îngrozitoare, nu-i așa?

– Nu știu. Trebuie să recunosc că am fost puțin impresionat de curajul tău. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca o doamnă să mă amenințe cu sabia.

Sarah râse.

– Nu am fost deloc curajoasă. Eram moartă de frică. Habar nu aveam că erai stăpânul Christian. De fapt, îmi spuneam că s-a întâmplat să ajungi și tu accidental la cabană.

– Ai crezut că va trebui să te lupți cu mine pentru adăpost?

Ea râse din nou.

– Am crezut că era posibil să fii bandit.

– Sunt impresionat de vitejia ta. Erai gata să te aperi fără teamă. Altă tânără s-ar fi ascuns ori ar fi început să plângă.

– Cred că nu sunt o plângăcioasă.

El zâmbi larg.

– Între timp, habar nu aveam cine dormea în patul meu.

– Îmi pare rău că te-am speriat la rândul meu.

– Nu-ți face griji. Eram mai degrabă iritat că cineva se simțea ca la el acasă în locuința mea.

– După aceea, de ce nu mi-ai spus că ești viconte?

Christian ridică din umeri.

– Nu părea relevant.

– Doamna Hamilton este încântătoare, adăugă ea, dorind să schimbe subiectul din nou.

Oare de ce deschisese iarăși discuția despre titlul lui?

– Da, uneori mă tratează de parcă ar fi mama.

Sarah simți din nou un nod în gât.

– Mi-a spus că mama ta a murit când erai copil. Îmi pare foarte rău.

El clătină din cap și se întoarse să privească pe fereastră. Miji ochii, uitându-se în depărtare.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Dar, fără îndoială, încă este dureros pentru tine...

– Ar trebui să te odihnești puțin. Vom ajunge în Bath până la lăsarea întunericului.

Sarah încuviință, încă luptându-se să înghită nodul din gât. Era limpede că el nu voia să vorbească despre mama lui. Își trase păturile până sub bărbie și se sprijini de peretele trăsurii. Închise ochii, sperând că nu îi trezise amintiri dureroase acestui bărbat care fusese atât de bun cu ea.

Aținpi, iar în visele ei apărură o mulțime de portrete ale familiei Berkeley și chipul mamei lui Christian, care o privea fix din medalion.

Într-adevăr, ajunseră la Bath la lăsarea serii. Soarele tocmai apusese când intrară pe străzile pietruite ale orașului de pe colină. Sarah era recunoscătoare că își făceau apariția la adăpostul întunericului. Astfel, aveau să o vadă mai puțini oameni. Deja hotărâseră să se oprească la intrarea din spate a casei domnului Upton. Sarah îi dăduse vizitiului scrisoarea de la Lucy și îl rugase să i-o înmâneze lui Jane Upton însăși. De îndată ce trăsura opri în spatele locuinței, vizitiul coborî, dădu fuga la ușa din spate și bătu de trei ori.

Ușa se deschise în curând, iar după câteva schimburi de replici între vizitiu și servitorul care deschisese ușa, urmară câteva clipe de așteptare, timp în care scrisoarea îi fu înmânată lui Jane.

Sarah stătea dreaptă în trăsură, cu genunchii tresăltând și tremurând din tot corpul. Urma să o accepte Jane Upton sau avea

să creadă că prietena ei Lucy i-a trimis o uşuratică la uşă? Existau şanse ca planul scandalos al lui Lucy să funcţioneze?

– Nu trebuie să-ţi faci griji deloc, spuse Christian. Jane va avea mare grijă de tine. E foarte amabilă.

– Nu am nici o îndoială, răspunse ea, încă tremurându-i picioarele. Dar nu mă pot linişti.

– Înţeleg, răspunse el.

Întinse mâna şi îi strânse palma liniştitor, oprindu-i mişcarea genunchilor. Sarah nu îl privi. În schimb, se concentră să-şi regleze respiraţia, dar nu îşi trase mâna dintr-a lui. Era atât de caldă! Atât de caldă, de puternică şi de plăcută! Atât de liniştitoare! Până atunci, nimeni nu o mai făcuse să se simtă în siguranţă. În nici un caz părinţii ei. Ei nu făcuseră decât să-i intensifice anxietatea.

Câteva minute mai târziu, vizitiul se întoarse şi bătu la portiera trăsurii. Christian deschise geamul şi înăuntru pătrunse un val de aer rece, făcând-o pe Sarah să se cutremure. El îi strânse mâna şi mai tare.

– Doamna spune să intraţi, milady, declară vizitiul, ridicându-şi gulerul hainei de lână.

Sarah trase aer în piept şi încuviinţă din cap. Asta era. Uşa trăsurii se deschise, iar după ce fusese lăsată scăriţa, vizitiul o ajută să coboare. Doi dintre lacheii lui Jane Upton îi descărcau deja cufărul – plin cu hainele lui Lucy şi câteva dintre lucrurile lui Sarah – din spatele trăsurii. Se întoarse spre Christian, care rămase în trăsură.

– Nu vii?

El clătină din cap, iar lui Sarah i se strânse stomacul.

– Nu, răspunse el. Aici trebuie să te părăsesc. Nu se cade să fim văzuţi împreună. De acum înainte, vei fi mult mai în siguranţă doar în compania doamnelor.

Ea încuviinţă şi înghiţi cu greu. Desigur. Era logic. De ce nu îşi dăduse seama că aşa aveau să stea lucrurile? Ar fi spus mai multe, i-ar fi mulţumit încă o dată. Dar acum nu mai avea timp.

– Mulţumesc, spuse repede. Mulţumesc pentru tot, milord!

Întinse mâna, iar el i-o luă şi o sărută, făcând-o să simtă un val de căldură inundându-i braţul.

– Mult noroc, Lady Sarah!

Ea îi cercetă chipul umbrit.

– Când vei veni la Londra în timpul sezonului, voi fi acolo. Te voi ajuta.

Avea să revadă zâmbetul lui strălucitor în vis.

– Ah, da. Mă vei preface într-o *legendă*. Nu acesta este planul?

Ea nu putu decât să încuviințeze din cap.

– Mă tem că voi avea nevoie de tot ajutorul posibil.

Christian gesticulă spre vizitiu, arătând că era gata de plecare.

Pe buzele ei pluteau cuvinte precum „nu te voi uita niciodată", dar nu găsi curajul de a le rosti. „Într-o zi, o doamnă va fi, într-adevăr, o soție foarte norocoasă." Dar nu putu spune nici asta. În schimb, se dădu înapoi și rămase pe alee, uitându-se la vizitiu cum ridică scărița, închise portiera și își reluă locul pe capră. Apoi trăsura lui Lord Christian Berkeley ieși de pe alee, dispărând noapte.

Capitolul 23

După câteva zile, Christian se întoarse în Northumbria. Decisese să nu revină în Scoția din motive care nu îi erau foarte clare și nu dorea să se gândească prea mult la asta. Avea să-și petreacă restul iernii la moșie. Întotdeauna erau o mulțime de treburi de care trebuia să se ocupe, iar de data asta se refugie în muncă, cu un avânt care nu putea fi decât rezultatul unei încercări de a șterge amintirea unui lucru sau a unei persoane.

Bineînțeles, doamna Hamilton îl asalta cu întrebări despre Sarah când rămâneau singuri, dar el reușea să le evite și să își vadă de treabă. Fu o iarnă grea, însă și-o petrecu supraveghind pământurile, întâlnindu-se cu administratorul moșiei și stând de vorbă cu diverși arendași. Seara, când se întorcea la conacul Berkeley, citea sau sculpta o pipă la care începuse să lucreze. Trebuia să fie un cadou de nuntă pentru fratele lui Cass, Owen. Nesăbuitul făcuse ce trebuia și o cerușe în căsătorie pe încântătoarea Lady Alex.

Le scrisese câteva scrisori prietenilor și se străduia din răsputeri să o uite pe Sarah Highgate. Ea nu era de nasul lui. Ea era o persoană care se simțea ca peștele în apă în înalta societate, îi plăcea să danseze și să meargă la petreceri și la baluri. Se simțea în largul ei în societatea londoneză. Era absurd faptul că fusese atras de ea de la bun început. Trebuia să și-o scoată din minte. Încerca mai ales să nu își imagineze ce se întâmpla cu ea și cu reputația ei în Londra. Nu conta, nu-i așa? Făcuse tot ce putuse pentru ea. Acum era în mâinile lui Lucy. În mâinile mai mult decât capabile ale prietenei sale.

Prima scrisoare de la Lucy sosi la câteva săptămâni după întoarcerea lui în Northumbria. Prima dată când încercă să o deschidă, Christian o scăpă din mână de emoție. O ridică de pe covorul din birou și rupse sigiliul cu un cuțit de alamă de desfăcut corespondența.

Dragă Berkeley,

Sper ca această scrisoare să te găsească bine sănătos și instalat confortabil în așteptarea iernii. Sunt încântată să îți comunic că draga noastră Lady Sarah a reintrat în grațiile ușuraticei aristocrații. Îndrăznesc să spun că, până la urmă, câteva zvonuri bine plasate de oamenii potriviți sunt tot ce trebuie pentru a face orașul să-și schimbe părerea. Este de-a dreptul ridicol.

Te informez cu regret că nunta lui Sarah cu Lord Branford se va desfășura conform planului. Tânăra pare să fi acceptat resemnată, dar mă îndoiesc că este fericită. Mama ei s-a dovedit a fi extrem de rezonabilă când i-am transmis planul meu de a-i reda fiicei sale locul în înalta societate, însă nu a fost câtuși de puțin înțelegătoare când i-am spus de ce a fugit odrasla ei de acasă. Se pare că ea și contele sunt hotărâți să încheie căsătoria. Uneori, părinții sunt tare nesăbuiți! Te rog să îmi amintești acest lucru când eu și Derek vom avea un copil care va ajunge la vârsta căsătoriei. Dar nu îi spune lui Jane că am zis așa ceva. Nu mă îndoiesc că se va folosi de spusele mele, întorcându-le împotriva mea într-o zi.

În orice caz, am stat de vorbă cu Sarah de câteva ori și declară că nu are nici o dorință de a-și sfida din nou părinții. S-a resemnat, acceptându-și soarta. Așadar, poți considera că ai mai adăugat un trofeu la șirul de domnișoare aflate la ananghie, milord! Ai o reputație ireproșabilă. Nunta lui Alex cu Owen este planificată la primăvară, la fel ca nunta lui Daphne cu Rafe. Sper că te vei întoarce în oraș pe durata sezonului, măcar pentru a participa la nunți.

Cu drag și toate celelalte,

Lucy

P.S. Îndrăznesc să spun că ar trebui să distrugi această misivă pentru a înlătura orice indiciu că am avut vreo legătură cu reintroducerea lui Sarah în înalta societate. Ca să nu mai spunem că pare extrem de clandestină și demnă de un spion. Doar știi că mi-am dorit întotdeauna să fiu spioană. Din păcate, Rafe Cavendish nu a fost niciodată de acord să mă instruiască așa cum se cuvine. Poate că îl voi putea convinge pe fratele său, Cade, despre care se poate spune fără ezitare că este un bărbat cu secrete.

Christian răsuflă ușurat. Citi scrisoarea încă o dată înainte de a o împături, traversă covorul gros Aubusson, îndreptându-se spre șemineu, și o aruncă în foc. Așadar, totul se terminase. Sarah reintrase în grațiile înaltei societăți și era în continuare logodită cu marchizul. Trebuia să fie fericit pentru ea. Era bucuros că putuse să o ajute. La urma urmelor, acesta era punctul lui forte.

La fel ca neobișnuita abilitate a lui Lucy de a ticlui intrigi fantastice. Așadar, de ce nu era fericit pentru Sarah? De ce se simțea ca și cum ar fi primit un pumn în stomac după ce citise că nunta ei avea să se desfășoare conform planului?

Își trecu mâna peste față și își pipăi fără tragere de inimă barba neîngrijită, pe care dintr-un motiv sau altul încă nu găsea puterea de a o da jos. Sarah nu-l văzuse niciodată fără ea. Se blestemă imediat pentru acest gând. Ce conta? Se sprijini de polița șemineului. *Avea să se întoarcă* la Londra la primăvară. Ar fi fost nepoliticos din partea lui să rateze nunțile prietenilor. Însă nunta lui Sarah urma să fie cu totul altceva. Nu era sigur că putea participa la acel eveniment. Ceea ce era posibil să fie un gând inutil, căci nu se aștepta să fie invitat. Dar urma să meargă la Londra în aprilie. Pentru prima dată în viața lui, nu avea liniște la țară. Era aproape... plictisit. Nimic nu mai avea sens. Își petrecuse întreaga viață dorindu-și să poată sta acolo sau în Scoția la nesfârșit. Sigura treabă pe care o avea în Londra era legată de parlament, de încercările nereușite de a-și găsi o soție și de vizitele ocazionale pe care le făcea prietenilor. Nu tânjise niciodată să se afle în sânul înaltei societăți. Ba dimpotrivă.

Dar avea să se ducă la Londra în aprilie, nu doar pentru nunți, ci și pentru că urma să înceapă sezonul și trebuia să fie pregătit să pună în aplicare ce îl învățase Sarah. Cu ajutorul ei, dacă ea mai dorea. Se săturase să fie prietenul tuturor doamnelor. Era timpul să-și găsească o soție. La urma urmelor, avea să fie legendar.

Capitolul 24

Sarah se uită pe furiș după draperia dormitorului ei de la etaj, oftând ușurată când văzu că trăsura lui Lord Branford pleacă din fața casei tatălui ei.

– Mă îndoiesc că va mai crede că ești bolnavă dacă o ții tot așa, Sarah, spuse Meg, care stătea pe fotoliul de catifea verde, așezat lângă fereastră.

– Nici mama, mormăi Sarah, dar astăzi au părut a fi convinși amândoi, iar asta e tot ce contează.

Se întorsese în Londra de multe săptămâni. După ce Lucy Hunt îi răspândise povestea, superficiala aristocrație părea să o creadă fără să stea pe gânduri. Lord Branford se număra printre cei care o primiseră cu brațele deschise. Râsese, spunând că întreaga tărășenie fusese o neînțelegere stupidă și că i-ar plăcea să o cunoască pe venerabila doamnă Bunbury, care avea o reputație impecabilă în multe dintre cele mai bune familii din înalta societate.

Sarah se convinsese cu multă vreme în urmă că Lucy Hunt era un adevărat geniu. Cum reușise aceasta să convingă întreaga societate londoneză că o femeie care nici măcar nu exista era una dintre cele mai bune însoțitoare din Regat era o ispravă pe care nu o putea pricepe. Se bucura că ingeniozitatea lui Lucy funcționase în favoarea, nu împotriva ei.

Însă mai era o problemă. De când se întorsese, Lord Branford o presase insistent să aleagă data nunții lor. Sarah încercase. Chiar o făcuse. Cumva, cât timp fusese plecată, se convinsese că poate felul în care și-l amintea pe marchiz era exagerat. Poate că nu era nici pe jumătate atât de îngrozitor cum și-l închipuia. Dar, la scurt timp după ce începu să vorbească din nou despre propria persoană, spunând cât de minunat era el, Sarah își aminti cu exactitate motivul pentru care nu se entuziasmase la gândul că avea să devină soția lui. Nu aștepta deloc cu nerăbdare momentul cu pricina. Dar avea să își

facă datoria așa cum o făcuseră nenumărate generații de femei din familie înaintea sa, după cum îi plăcea mamei ei să sublinieze.

„Fă ce ți se spune, Sarah!" Cuvintele îi răsunau în minte în fiecare zi, dacă nu în fiecare ceas. *Avea să facă* tot ce i se spusese. Dar, de fiecare dată când se gândea la data nunții, pereții încăperii în care se afla începeau să se strângă în jurul ei și începea să transpire.

Astfel că, în loc să stabilească data nunții, se prefăcea că era indispusă, ca o mică lașă îngrozitoare.

La acestea, se adăugau amintirile legate de Christian. Momentele liniștite petrecute împreună în cabană, fără a fi nevoiți să își spună vreo vorbă. Felul natural în care începuseră ritualul din fiecare seară, spălând vasele și făcând ceai. Partidele de șah. Cum îl îngrijeau împreună pe Fergus al II-lea. Și expresia de pe chipul lui ultima dată când îl văzuse, când îi zâmbise atât de frumos.

– Cred că ar trebui să anulezi nunta, spuse Meg loială, scuturând din buclele ei aurii.

– Știi că nu pot face asta, răspunse Sarah, lăsând draperia să cadă și îndreptându-se spre pat.

– Știu că nu *vrei*. Îți faci griji în privința reputației tale. Înțeleg, chiar înțeleg. Cât timp ai lipsit, am insistat în fața tuturor celor care au fost dispuși să mă asculte că în nici un caz nu ai fugit de acasă. Aș face orice pentru tine, Sarah. Și voi continua să te protejez dacă asta dorești cu adevărat, dar ascultă pe cineva care și-a pierdut reputația aproape complet! Nu e atât de rău precum crezi.

Meg îi zâmbi larg. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la prietena ei. Nu se lăsa copleșită de împrejurările neprielnice. În schimb, refuza să le ia în serios. Le accepta fără să se plângă.

– Crezi că a venit în Londra? întrebă Sarah oftând.

– Cine?

– Lord Berkeley, răspunse Sarah și trase absentă de mânecile rochiei.

Meg făcu ochii mari.

– Oh, acum vorbim despre Lord Berkeley în loc să vorbim despre Lord Branford?

Sarah continuă să tragă de mâneci, plimbându-se de colo-colo prin fața patului.

– Dacă s-a răzgândit? Dacă a hotărât să nu se întoarcă în Londra pe durata sezonului?

– Nu trebuia să-l transformi într-o legendă? întrebă Meg, ridicându-se și netezindu-și fustele roz, apoi trase perdeaua și privi la strada de jos.

– Acesta era planul, așa am discutat. Desigur, vreau în continuare să îmi țin promisiunea, dar dacă...

– Dar dacă ce? întrebă Meg, lăsând perdeaua să cadă la loc.

– Dacă nu reușesc să-mi țin promisiunea? Dacă hotărăște că nu mai dorește să îl ajut?

– De ce contează pentru *tine?* întrebă Meg, încrucișându-și brațele la piept și privindu-și prietena.

– M-aș simți vinovată dacă nu mi-aș ține promisiunea. Foarte vinovată, Meg.

– Dacă hotărăște că nu dorește să fie cel mai eligibil celibatar al sezonului, cred că nu poți face mare lucru pentru a-l convinge să-și schimbe părerea.

– Da, dar...

– Este oare posibil ca adevăratul motiv care nu-ți dă pace să nu fie vinovăția, ci dorința de a-l *revedea?*

Sarah se opri și trase aer adânc în piept. Nu-i putea ascunde nimic lui Meg. Nu putuse să o facă niciodată. *Voia* să îl revadă pe Christian. Dorea cu disperare să îl vadă. Oriunde se ducea, își întindea gâtul și cerceta locul, căutându-l mereu cu privirea. Dar trecuseră săptămâni întregi și încă nu îl văzuse. Începuse să se teamă că nu avea să vină.

– La urma urmelor, poate că a hotărât să nu pună în aplicare sfaturile mele. Poate că a decis să rămână în nord și să ducă o viață liniștită și simplă de celibatar.

Meg o cercetă cu atenție, legănându-și șoldurile dintr-o parte în alta.

– Poate că așa este.

Sarah își apăsă pleoapele cu degetele.

– Ce se întâmplă cu mine, Meg? Îmi tot spun că mă simt așa din pricină că vreau să-l ajut. Am petrecut mult timp străduindu-mă să îi dau sfaturi. Îi datoram acest lucru.

– Ai fi satisfăcută să vezi că ți-a urmat sfaturile, devenind cel mai râvnit gentleman din aristocrație pe durata acestui sezon?

– Cred că da, murmură Sarah.

Dar, în adâncul sufletului, știa că voia să îl revadă pentru că... îi era dor de el. Îi era dor de compania lui. Îi era dor să râdă cu el. De zâmbetul lui. De glumele lui amuzante. De bunătatea lui.

– Luna viitoare, este balul familiei Hollister, spuse Meg. Dacă vine în oraș pe durata sezonului, sigur va fi acolo.

– Presupun.

Sarah se opri și își sprijini mâna de unul din stâlpii patului.

– Întrebarea este dacă îl mai poți amâna pe Lord Branford, rosti Meg.

– Știu că nu ar trebui să o fac, dar...

Sarah își mușcă buza din nou.

Meg clătină din cap.

– Abia aștept să-l cunosc pe acest Lord Berkeley.

Se auzi o bătaie în ușa dormitorului, iar Sarah se grăbi să deschidă. Era Hart. Fratele ei intră. Purta pantaloni de un ciocolatiu-închis, o cămașă albă, redingotă verde și cizme scumpe de piele. Își consultă ceasul de aur de buzunar și nici măcar nu se osteni să ridice privirea. După ce Sarah închise ușa în urma lui, ridică privirea spre ea.

– Ah, deci nu ești în pat, spuse el râzând, aplecându-se să o sărute pe frunte.

– Să nu îndrăznești să-i spui mamei! îl avertiză ea.

– Nici măcar nu-mi trece prin cap. Hart înaintă. Domnișoară Timmons, i se adresă el absent lui Meg.

Se cunoșteau de ani întregi. Meg murmură un salut grăbit și se așeză în tăcere în fotoliu. Hart se întoarse spre Sarah.

– I-am promis mamei că voi veni să văd cum te simți.

– Spune-i că sunt palidă, că am frisoane și tușesc. Nu uita să-i spui de tuse! îl rugă Sarah, străduindu-se să imite un acces de tuse.

Hart zâmbi și clătină din cap.

– Nu te poți ascunde de logodnicul tău pentru totdeauna, știi, nu-i așa?

– Cine vorbește! Sarah își puse mâinile în șolduri. Mama și tata așteaptă să îți alegi mireasa de o grămadă de timp și refuzi încontinuu să o faci.

– Nu-mi aduce aminte! Tata mi-a ținut o nouă prelegere săptămâna asta cu privire la refuzul meu de a-mi face datoria.

– Cum reușești să scapi de el? întrebă sora lui.

– Îi amintesc că, atât timp cât este în viață, există deja un moștenitor absolut valid. Nu cred că îi place să se gândească la propria sa dispariție.

– Nu va funcționa la nesfârșit, știi asta, răspunse Sarah.

– Nu. Și nici tu nu poți să te prefaci bolnavă întruna, zise Hart și își puse mâinile în șolduri imitând-o.

Sarah îi zâmbi.

– Ce pereche suntem, nu-i așa, dragă frate?

– Da, acum ai face bine să te bagi la loc în pat și să te străduiești să tușești mai convingător. S-ar putea ca mama să vină ea însăși să te vadă. E hotărâtă să te facă bine înainte de începerea sezonului. Am auzit-o spunându-i bucătăresei să facă niște supă de pui.

Sarah oftă.

– Vai de mine!

– Trebuie să plec, anunță Hart. Mai târziu, mă duc la club și sper să plec binedispus. Îi aruncă surorii sale un zâmbet năstrușnic. Consultându-și ceasul din nou, se îndreptă spre ușă. Domnișoară Timmons, spuse el fără să o privească nici de data aceasta.

Meg murmură un salut.

Exact când Hart se pregătea să deschidă ușa, Sarah strigă:

– Hart? Cunoști un... Lord Berkeley?

Hart se opri. Își vârî ceasul înapoi în buzunar și mijì ochii.

– Berkeley? Da, e băiat de treabă. Viconte, nu-i așa? Mi-am făcut un favor cândva la școală. Deși este mult prea respectabil ca să își pună mintea cu unul ca mine. Fratele ei îi făcu cu ochiul. Ce-i cu el?

– O, nimic. Mă întrebam dacă... ai auzit de el.

– Mi se pare că e prieten la cataramă cu Claringdon, Swifdon și grupul lor. Singurul dintre ei cu care mă mai văd este Owen Monroe. Deși acum, că se așază la casa lui, a devenit și el plictisitor. Hart deschise ușa. Fă-te bine, soră dragă! adăugă el, apoi dispăru pe coridor.

Meg oftă adânc.

– Cred că ar trebui să rupi pe loc logodna cu Lord Branford.

Sarah se răsuci spre ea.

– De ce?

– De când te-ai întors din Scoția, singurul nume de bărbat pe care l-am auzit din gura ta a fost Christian Berkeley.

Capitolul 25

Londra, aprilie 1817

Londra era un oraș cu totul diferit primăvara. Iarba din parc creștea, puii de păsări ieșeau din găoace în cuiburile din copaci și, deși ploaia săpa șanțuri pe drumurile desfundate, orașul se umplea de o energie proaspătă, care lipsea în zilele călduroase de vară sau în iernile friguroase, când aerul era sufocat de fumul de cărbune.

Christian se instalase în casa lui din oraș de pe Upper Brook Street și se apucă să stabilească întâlniri cu toți comercianții pe care îi pomenise Sarah. Mai întâi, îi permise valetului său frustrat, Matthews, să-l bărbierească și să îi taie părul. Omul păruse mai mult decât încântat auzind dorința bruscă a stăpânului său de a redeveni un gentleman îngrijit. Ba chiar îi îngădui să îl tundă foarte scurt, mult mai scurt decât purta părul de obicei. Cât mai scurt: așa spusese Sarah că era la modă în Londra.

– Da, milord, imediat, răspunse valetul cu ochi scânteietori, bucurându-se în mod vădit de sarcina pe care o primise.

După ce fu proaspăt tuns, Christian plecă la cumpărături. Se duse la Hoby's să-și ia cizme și pantofi noi, la Weston's după haine, la Martin's după cămăși și lavaliere și la Yardley's să caute pălării. Unul câte unul, bifă lucrurile de pe lista pe care i-o pregătise Sarah, asigurându-se că era cel mai bine îmbrăcat bărbat din înalta societate. Sau cel puțin unul dintre ei.

Ba chiar se întâlni cu Owen Monroe la magazine o dată sau de două ori, unde stilatul tânăr îi sugeră ce să comande, arătându-i cum să își facă nu doar nodul perfect, preferatul lui Sarah, ci și nodul oriental, precum și așa-numitul nod de poștaș. După ce încheie acele comisioane plicticoase, așteptă să sosească achizițiile.

Între timp, Lucy trecu pe la el aproape în fiecare zi pentru a-l delecta cu povești despre ultimele isprăvi din înalta societate. Refuză cu încăpățânare să îi pună întrebări despre Sarah.

– Vii la nunta lui Daphne și a lui Rafe săptămâna viitoare, nu-i așa? Va avea loc la țară, la moșia părinților lui Cass și ai lui Owen.

– Desigur, răspunse Christian, citind ultimele știri politice de pe prima pagină a ziarului *The Times*, în timp ce Lucy sorbea ceaiul în salonul său. Am primit invitația acum câteva săptămâni. Nu aș rata-o.

– Și la nunta Alexandrei și a lui Owen, luna viitoare? îl descusu ea.

– Da, bineînțeles. Am avut un cuvânt greu de spus în cazul lor. Râse înfundat, întorcând pagina ziarului. De-abia aștept.

– Dar la nunta lui Sarah? întrebă Lucy pe un ton insinuant.

Mâna lui Christian se opri la jumătatea drumului spre ceașca de ceai pe care se pregătea să o ridice.

– Vei participa la nunta aceea? întrebă ducesa.

Încerca să păstreze un ton nonșalant, dar Christian știa că Lucy îl cerceta îndeaproape.

– Nu am fost invitat, răspunse el pe un ton egal, ridicând ziarul în dreptul feței.

– Pentru că încă nu a fost programată. Gura lumii spune că mireasa nu se grăbește să stabilească data, îl vesti Lucy.

– Serios? întrebă el din spatele ziarului.

Lucy continuă pe același ton cu subînțeles:

– Știi că Sarah va fi prezentă la evenimentele din acest sezon.

Christian continuă să se prefacă interesat de ziar, dar, evident, nu mai citea.

– Ce legătură am eu cu asta?

Lucy își trecu degetul pe buza ceștii de ceai.

– Vei participa și tu. Mă gândeam că poate vei dori să încerci s-o curtezi pe Sarah chiar tu. Să o faci să se răzgândească în privința căsătoriei cu Branford.

Christian împături ziarul grăbit și îl trânti pe masă.

– E ridicol!

– Nu-i atât de ridicol, răspunse Lucy, punându-și încă două cuburi de zahăr în ceai.

Christian se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Este logodită și urmează să se căsătorească. Contractul a fost semnat. Știi la fel de bine ca mine că aceste lucruri nu se anulează așa de ușor.

Oare Lucy își pierduse mințile? Își amesteca ceaiul în tăcere, ținând doar capătul linguriței de argint.

– Dar nu cred că Sarah este fericită cu el. A fugit o dată de el, pentru Dumnezeu!

– Femeile se căsătoresc mereu cu bărbați cu care nu sunt tocmai fericite. Nu este nimic obișnuit. Doar știi asta, spuse el, continuând să se plimbe de colo-colo.

Ce naiba punea la cale Lucy spunând asemenea lucruri deplasate?

– Da, dar o *cunoaștem* pe Sarah. Este prietena noastră.

Vocea ei era calmă. Mult mai calmă decât de obicei. Ceea ce îl îngrijora.

– Asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Este limpede că a decis să meargă până la capăt.

– Dar s-ar putea să se lase convinsă să se răzgândească, răspunse Lucy. Cred că...

Christian strânse din dinți.

– Ce Dumnezeu te face să crezi că m-ar alege pe *mine*, renunțând la un marchiz? A fost frumoasa sezonului anul trecut. Eu sunt bărbatul care poate fi uitat cel mai ușor din întregul regat.

– Nu ești!

– Oh, chiar așa? Să îți amintesc cât de bine s-au încheiat celelalte tentative de a curta doamnele?

– Asta doar pentru că încă nu ai întâlnit o lady potrivită.

Christian se opri și se sprijini cu o mână de perete.

– Și crezi că Sarah este femeia potrivită?

Lucy amestecă din nou în ceai.

– Cred că s-ar putea să fie.

– O femeie logodită? De data asta, chiar sari calul, Lucy!

– Dar ai spus-o chiar tu. Te simți în largul tău în preajma ei. Nu te bâlbâi în fața ei. Îi plac câinii și are un umor sec. Ba chiar și-a numit calul exact cum l-ai numit tu pe-al tău, pentru Dumnezeu! Și nu este un nume tocmai *obișnuit*. Ce alte dovezi mai vrei?

Sună clopoțelul de la ușă, întrerupându-le cearta; Christian regreta că i se confesase lui Lucy în ultimele săptămâni și de-a lungul iernii în corespondența lor. De fapt, nu-și amintea că-i spusese toate acele lucruri.

Majordomul intră în salon.

– Unde ați vrea să pun aceste cutii, milord?

Lucy se uită peste buza ceștii de ceai.

– Cutii?

– Au fost expediate de la magazinele Yardley's, Hoby's, Weston's și Martin's, explică majordomul.

– Du-le pe toate în dormitorul meu. Se va ocupa Matthews de ele, răspunse Christian.

– Haine noi? întrebă Lucy, după ce majordomul ieși din încăpere pentru a se ocupa de pachetele primite.

– Da. O garderobă complet nouă.

Lucy zâmbi.

– Văd ca te-ai bărbierit. Ești foarte chipeș, Christian. Cele mai încântătoare fete din acest sezon te vor remarca fără doar și poate.

Christian se frecă pe bărbie.

– Mă bucur să aud asta. Pentru voi merge la balul familiei Hollister, care va deschide sezonul mâine-seară și intenționez să-mi găsesc o soție. Una care *nu* este deja logodită.

Capitolul 26

„La naiba! La naiba! La naiba!" Sarah *nu* se distra deloc. Meg își vărsase ciocolată pe rochie și dăduse fuga la toaletă să o curețe. Sarah rămase lângă masa cu răcoritoare la balul familiei Hollister, ascultând-o pe Lavinia Hobbs, fiica cea mai mare a ducelui de Huntley, criticând-o.

– Bineînțeles, cu toții ne-am gândit la ce era mai rău când ai dispărut atât de subit, spuse Lavinia. Închipuie-ți surpriza noastră când s-a dovedit că erai la țară în Bath, tocmai cu doamna Upton, dintre toți oamenii!

Sarah sorbea dintr-un pahar de crușon călduț, pe care îl ținuse în mâna toată seara. Hotărâse, cu multă vreme în urmă, că era cel mai bine să spună cât mai puține. Lavinia Hobbs era unul dintre puținii oameni care se părea că nu credeau povestea inventată de Lucy. De obicei, Lavinia era nesuferită, însă chiar și compania ei îngrozitoare era mai bună decât a altora. Mai exact, a logodnicului lui Sarah.

Momentan, Lord Branford nu era nici el încântat de compania Laviniei Hobbs, astfel că Sarah era sigură că el avea să stea departe de ea dacă rămânea alături de Lavinia. Prefera comentariile răutăcioase în locul atacurilor de panică.

Sarah se pregătea să îi sugereze Laviniei să își umple paharul cu băutură și să se ofere să o facă ea însăși, când agitația de la intrarea în sala de bal îi atrase atenția.

– Cine este acolo? întrebă Sarah, întinzându-și gâtul să vadă pe deasupra mulțimii.

Lavinia flutură mâna a lehamite în aer.

– Fără îndoială, vreo tânără populară care tocmai și-a făcut debutul în societate. În fiecare sezon apare cineva care stârnește valuri. Am auzit că în acest sezon privirile vor fi ațintite asupra lui Lady Claire Marchfield. Lady Lavinia miji ochii, care se preschimbară în niște fante albastre. Nu fi prea *dezamăgită* că nu mai ești frumoasa

sezonului, Sarah! Acest titlu este întotdeauna trecător, încheie ea zâmbind afectată.

– Oh, nu sunt dezamăgită, răspunse Sarah.

Dumnezeule, probabil că Lavinia nu putea să nu fie nepoliticoasă nici dacă încerca!

– De ce ai fi? întrebă Lavinia disprețuitor. La urma urmelor, îl ai pe Lord Branford.

– Da, norocoasa de mine, spuse Sarah ca pentru sine.

Lavinia își duse mâna la ureche.

– Ce ai spus?

– Nimic, nimic.

Sarah se ridică pe vârfuri încercând să vadă cine era persoana care stârnea o asemenea agitație în preajma intrării.

– Vicontele Berkeley, intonă majordomul familie Hollister, iar Sarah icni și se lăsă pe călcâie.

– Vicontele Berkeley? repetă Lavinia, ridicând bărbia. Vicontele *Berkeley* nu are cum să fie cel care a făcut asemenea valuri.

Chiar atunci, vicontele Berkeley începu să coboare lunga scară care ducea spre sala de bal. Sarah privi spre el și trase aer adânc în piept, de data aceasta dintr-un motiv cu totul diferit.

Era Christian, într-adevăr. Se afla acolo, în carne și oase. Dar se bărbierise, avea părul tuns scurt și, Dumnezeule, arăta de-a dreptul divin! Purta o uluitoare ținută de seară neagră, cu o cămașă de un alb imaculat, o lavalieră perfect apretată, care fusese legată cu pricepere într-un nod perfect, cu o tușă oarecum nonșalantă, și pantofi noi, în care te puteai oglindi. Avea părul blond dat pe spate. Ochii albaștri precum cristalul îi străluceau în lumina lumânărilor așezate în candelabre și râdea de vorbele spuse de cineva care îl însoțea, dezvăluind dinții albi, strălucitori și perfect drepți, cu un zâmbet care o făcuse să i strângă inima când își aminti de el.

Sarah își apăsă o mână pe stomac. Nu-l văzuse niciodată arătând în felul acela. Era odihnit, curat și... *excesiv* de chipeș. Reușise. Chiar reușise să facă tot ce îi sugerase. Era limpede că fusese la magazinele pe care i le enumerase, căci era îmbrăcat cu cele mai alese haine pe care le puteai găsi în Londra. Și le purta *foarte* bine. Fără îndoială, mirosea a lemn de foc. Gândul acela îi înmuie genunchii.

Stătea cu Lady Alexandra Hobbs, sora mai mică și mult mai drăguță a Laviniei, și cu logodnicul acesteia, Lord Owen Monroe, fratele

mai mare al Cassandrei Swift, cunoscut în oraș pentru eleganța lui. La urma urmei, erau prietenii lui, așa că nu avea de ce să fie timid cu ei. Nu avea motive să se bâlbâie în prezența lor.

– Dumnezeule, ce naiba s-a întâmplat cu Lord Berkeley? îi șopti Lavinia la ureche.

Sarah nu răspunde. I se uscase gâtul, și buzele refuzau să articuleze cuvintele.

Era limpede că își schimbase înfățișarea enorm, dar ea știa că era nevoie de mai mult decât atât pentru a-l transforma în celibatarul sezonului. Faptul că era chipeș și purta haine elegante era un început, dar avea nevoie de întăriri. Imediat.

O văzu pe Meg întorcându-se agale de la toaletă. Sarah o părăsi pe Lady Lavina, scuzându-se, și dădu fuga la prietena sa.

Meg purta o rochie care fusese cândva albă, dar, după atâtea purtări, fusese forțată să o vopsească roz pentru a ascunde câteva pete. În seara aceea, o picătură de ciocolată îi căzuse exact pe decolteu și părea că eforturile ei de a o îndepărta nu făcuseră decât să o întindă și mai tare.

– Sunt incorigibilă, spuse Meg, iar ochii ei verzi ca jadul scânteiară și buclele blonde îi săltară când privi în jos spre decolteu.

Însă Meg ridică repede privirea, cu un zâmbet larg pe față. Era un lucru pe care Sarah îl îndrăgea foarte mult la prietena ei. Meg era mereu fericită, chiar dacă avea atâtea motive să nu fie.

– Cine este cel care tocmai a intrat? întrebă ea. Văd că a stârnit o mare agitație.

– Este Lord Berkeley, răspunse Sarah, făcând semn din cap spre Christian și prietenii acestuia.

Meg făcu ochii mari ca niște farfurioare.

– Lord Berkeley *al tău?*

– Ei bine, nu este tocmai al meu. Dar, dacă te referi la bărbatul despre care ți-am vorbit, atunci da, este *acel* Lord Berkeley.

Meg se întoarse și se ridică pe vârfuri pentru a se uita mai bine.

– Vai, Sarah Highgate! Nu mi-ai spus întregul adevăr. Mi-ai zis că este chipeș, dar, Dumnezeule, nu ai pomenit că arată chiar *așa!*

– Nu l-am văzut niciodată proaspăt bărbierit, răspunse Sarah fără noimă.

Meg se legănă pe vârfuri.

– Aș putea jura că l-am mai întâlnit. Numele îmi era cunoscut, dar cred că mi-aș fi amintit de *el*.

– Se pare că mi-a urmat sfaturile.

– Hoby's? Martin's? Yardley's?

– Și Weston's, adăugă Sarah.

– Prea bine. Meg își îndreptă umerii. Ce putem face pentru a-l ajuta pe bietul băiat? Sunt dispusă să mă sacrific.

Sarah râse de gluma prietenei sale. Știau amândouă că Meg era îndrăgostită nebunește de Hart, dar asta nu o împiedica să glumească pe seama altor domni chipeși. Așa cum Sarah era menită să se căsătorească cu Branford, Hart trebuia să încheie o partidă bună. Iar fiica săracă a unui baron, al cărei tată era întâmplător dușmanul declarat al tatălui lor, nu era tocmai potrivită pentru titlul de viitoare contesă. Oricât de mult își îndrăgea Sarah prietena, știa că părinții ei nu ar aproba niciodată căsătoria. Iar Hart părea că nici măcar nu o observă pe biata fată.

– Arată foarte bine, spuse Sarah, privind din nou spre Christian. Dar știu că va avea nevoie de ajutorul nostru. Îi făcu semn prietenei sale să vină mai aproape. Iată ce vreau să faci...

Capitolul 27

Când o femeie minionă cu ochi verzi strălucitori și un păr blond ondulat veni spre el, Christian nu o bagă prea mult în seamă. Se concentra să respire relaxat, cu atâtea perechi de ochi ațintiți asupra lui. Habar nu avea ce schimbări puteau produce o tunsoare și niște haine noi, dar, pentru Dumnezeu, până atunci, ce îi spusese Sarah se împlinise întru totul. În seara aceea, era negreșit prima dată când întreaga sală de bal plină de oameni se întorsese să-l privească. Deși Lucy promisese că avea să-i rămână alături, el știa că, la un moment dat, trebuia să înfrunte mulțimea, invitându-le pe câteva dintre acele domnișoare la dans pentru a vorbi cu ele fără să se bâlbâie, spera el. La naiba! Totul păruse mult mai ușor cu Sarah în Scoția.

Când tânăra minionă îmbrăcată în roz îl bătu pe umăr, se întoarse spre ea încruntat. O cunoștea? Era drăguță, dar nu, nu o cunoștea.

– Da? întrebă el clipind nedumerit spre ea.

Dintr-un motiv sau altul, nici ea nu îl neliniștea. Poate că pata de ciocolată întinsă pe decolteu era cea care îl făcea să se simtă în largul lui în prezența ei. Era prea mică și drăguță pentru a-l neliniști. O asemuia cu o pisică.

– Sunt Meg Timmons, îl informă ea. M-a trimis Lady Sarah.

O trimisese Sarah? Nu era de mirare că nu îl neliniștea. Privi prin sala de bal, dar nu o văzu pe Sarah. Unde era?

Lucy, care îl supraveghea îndeaproape, se aplecă spre ei.

– Oh, domnișoară Timmons! Mă bucur să te văd. Îl cunoști pe prietenul meu, Lord Berkeley?

– Nu, răspunse Meg, vădit ușurată că Lucy îi făcuse prezentările cuvenite.

– Sunt sigură că Meg ar dori să danseze nu-i așa, domnișoară Timmons? continuă Lucy.

– Într-adevăr, răspunse Meg, făcând o reverență.

Christian își drese glasul. Evident, domnișoara Timmons fusese trimisă de Sarah să îl ajute să-și facă intrarea la bal. Fără îndoială,

ea asistase la agitația pe care o provocase intrarea lui. Zâmbi în sinea lui. Într-adevăr, Sarah era hotărâtă să își țină promisiunea după ce trecuseră atâtea luni.

– Aș fi onorat dacă mi-ai acorda acest dans, spuse el, fără a se bâlbâi absolut deloc. Dacă îți face plăcere, domnișoară Timmons.

– Aș fi încântată, răspunse ea.

Avea un zâmbet strălucitor și molipsitor. Nu-și putea închipui cum s-ar putea bâlbâi un bărbat în fața ei. Sarah trimisese prietena perfectă pentru a-l ajuta. Dar își amintea că îi spusese totodată că Meg era îndrăgostită nebunește de alt bărbat. Venise doar în calitate de emisar. Nu era o femeie căreia să îi poată face curte.

O conduse pe ringul de dans și o învârti în ritmul muzicii.

– Ce mai face prietena ta, Lady Sarah? întrebă el după ce dădură ocol ringului de dans.

– Foarte bine, milord. De fapt, are un mesaj pentru tine.

– Da?

– Da, spune să îți amintești de dansul din Scoția și să îți imaginezi că ești aici cu ea.

Christian simți că i se strânse inima. Sarah ținuse minte că avea să fie neliniștit și că bâlbâielile urmau să revină în sala de bal plină de doamne. Mai ales doamne pe care trebuia să le curteze – tocmai de aceea considera că ideea de a o trimite pe Meg să-l abordeze fusese alegerea perfectă.

– Vrea, de asemenea, să o observi pe tânăra care stă în grupul de lângă masa cu răcoritoare.

Christian se uită după grupul menționat și văzu o mică femeie blondă stând în mijlocul a vreo zece pretendenți. Era drăguță, zâmbea și râdea, răspunzând în mod vădit complimentelor.

– Aceea este Lady Claire Marchfield, spuse Meg, înclinând din cap spre tânără.

– De ce ar trebui să o observ? întrebă Christian.

– Pentru că ea este frumoasa sezonului până acum, îi explică Meg. Pe ea trebuie s-o impresionezi dacă vrei să devii cel mai râvnit celibatar anul acesta.

– Deci ea este? întrebă el și începură să-i transpire mâinile la gândul că trebuia să o abordeze pe frumoasa sezonului.

– Da, are rochii frumoase, trebuie să recunosc, spuse Meg oftând. Sunt convinsă că nu face lucruri idioate cum ar fi să verse ciocolată pe ele.

Lui Christian i se strânse inima amintindu-și că Sarah îi explicase că Meg avea haine vechi și demodate. Simțea o afinitate față de Meg. Se părea că erau amândoi proscriși. Sau fuseseră în trecut.

– De ce nu a venit a venit Lady Sarah să-mi spună toate acestea ea însăși?

Nu se putu abține să nu întrebe. Totodată, nu voia să recunoască faptul că își dorea să o vadă. Să știe unde era.

Meg zâmbi cu tot chipul.

– Pentru că e ocupată să răspândească zvonul că ești cel mai râvnit celibatar al sezonului, bineînțeles.

Capitolul 28

Când Sarah traversa sala de bal pentru a-l găsi pe Christian, două ore mai târziu, se întâmplaseră două lucruri. În primul rând, zvonul că Lord Berkeley era celibatarul sezonului se răspândise ca o flacără, fapt datorat, fără îndoială, în mare măsură înfățișării lui uluitoare și hainelor elegante. În al doilea rând, Lady Claire auzise zvonul – de fapt, fusese informată de Sarah însăși și se așezase în mulțimea din preajma lui Christian. Grupul ei de admiratori o urmase, ca toate celelalte tinere și mamele acestora, care tânjeau să arunce o privire asupra eligibilului viconte. Când Sarah abordă grupul, dădu peste o adevărată mulțime de oameni.

Își ridică fustele bleu și își făcu loc în mulțime, căutându-l din priviri pe Christian. Era încadrat de Lucy și de Lady Claire. Fata avea părul blond, ochii albaștri și un chip rotund și palid extrem de frumos. Sarah simți o împunsătură de gelozie în pântec – lucru absolut neașteptat –, dar era și plină de mândrie. Mândrie pentru Christian.

Reușea. Făcea exact așa cum îl învățase. Reușise oarecum să discute cu Lady Claire, noua frumusețe a sezonului, și să fie imediat văzut cu ea. Învăța repede, fără îndoială.

Sarah dorea cu disperare să vorbească cu el. Nu știa ce avea să îi spună când urma să ajungă la el, dar se simțea atrasă de Christian ca un fluture de o flacără.

Stătu la marginea micului grup și privi spre zecile de tinere care se întreceau să-i fie prezentate. Lady Claire plutea lângă brațul lui ca o mică pasăre timidă.

În cele din urmă, Lady Alexandra o văzu pe Sarah și o trase mai aproape de Christian.

– Lady Sarah, iată-te! Mă bucur să te văd!

Era doar în imaginația ei sau spatele lui Christian înțepeni când îi auzi numele? Stătea în unghi drept față de ea, vorbind cu una dintre numeroasele domnișoare care se perindau prin fața lui ca niște fluturi adorabili. Nu părea să se bâlbâie deloc. Sarah zâmbi.

– Și eu mă bucur să te revăd, Lady Alexandra. Felicitări pentru apropiata nuntă. Tocmai vorbeam cu sora ta despre asta, răspunse Sarah.

Frumoșii ochi căprui ai lui Lady Alexandra se umbriră.

– Oh, îmi pare rău să aud ca a trebuit sa suporți compania Laviniei. Dar apoi se înseninâ și adăugă: Îți mulțumesc pentru cuvintele amabile. Felicitări și ție pentru apropiata ceremonie nupțială!

Fu rândul lui Sarah să înțepenească. Încercă să zâmbească, dar buzele păreau să nu o asculte.

– Mulțumesc.

Chiar atunci Christian se întoarse, iar zâmbetul lui o ului. Acum, când era atât de aproape de ea, era și mai chipeș decât de la depărtare. Nu mirosea a lemn de foc. În schimb, părea că se dăduse cu o apă de colonie pătrunzătoare, care îi îmbăta simțurile.

– Lady Sarah, l-ai cunoscut pe prietenul meu Lord Berkeley? întrebă Lady Alexandra pe un ton suav.

Sarah clătină din cap. Lucy îi spusese că ea și Christian conveniseră că ar trebui să pretindă că nu se întâlniseră dacă se vedeau în Londra pe durata sezonului. Când ducesa îi explicase motivul, Sarah nu făcuse decât să încuviințeze din cap și să nu o privească în ochi. Nu și-l putuse scoate din minte pe Christian în toate acele luni. „De ce? De ce?"

Își spusese în mod repetat că, dacă ar fi fost logodită cu un bărbat pe care l-ar fi admirat și l-ar fi respectat, nu și-ar fi petrecut timpul gândindu-se la altcineva. Era rușinos și greșit. Dumnezeu știa că petrecuse suficiente nopți zvârcolindu-se în pat fără să închidă un ochi, încercând să se gândească în ce fel ar fi putut să și-l alunge pe Christian Forester din minte, dar nimic nu părea să funcționeze. În ultima vreme, se frământase atât de mult din pricina faptului că trebuia să aleagă data nunții, încât gândurile la Christian nu mai fuseseră atât de vii ca atunci când o lăsase în Bath. Însă, văzându-l în clipa aceea acolo, amintirile reveniră și erau mai intense ca niciodată.

– Încântat, Lady Sarah, spuse Christian, luându-i mâna și înclinându-se ușor asupra ei.

O salvase de nevoia de a spune minciuna chiar ea. Oh, și mănușile lui erau fine. Probabil că își făcuse o pereche nouă.

M m-milord, intonă ea în schimb, făcând o reverență, de îndată ce el se îndreptă.

Apoi se înroși până în vârful urechilor pentru că se bâlbâise.

– Îmi acorzi plăcerea unui dans? întrebă el politicos, surprinzând-o cu întrebarea.

– Mulțumesc.

Întinse mâna și observă că Lady Claire se bosumflase ușor când îl văzu luând-o pe Sarah de braț și conducând-o pe ringul de dans.

Începu un vals, iar Christian o răsuci în brațe.

– Mi s-a părut că te-ai bâlbâit când m-ai salutat, spuse el cu un zâmbet amuzat.

– Mă declar vinovată, recunoscu ea. Trebuie să spun că arăți foarte... foarte diferit față de ultima oară când te-am văzut.

El zâmbi larg.

– Sper că da. Dacă îmi aduc aminte bine, ultima dată când m-ai văzut, aveam o barbă de câteva zile și purtam pantaloni aspri de lână.

Ea îl măsură din cap până în picioare.

– Ai fost la Martin's, nu-i așa?

– Și la Hoby's, Weston's și Yardley's.

– Mi-am dat seama.

– Ce crezi?

Continuară să se învârtă pe ritmul primului dans. Christian era un dansator extrem de grațios. Exact cum își imaginase că avea să fie.

– Ți-am spus că te pot transforma într-o legendă, spuse Sarah și simți din nou nodul în gât.

– Nu știu dacă aș merge *atât* de departe.

– Pari a fi foarte popular. Am văzut câte tinere stăteau la coadă, sperând să îți fie prezentate în seara asta. Inclusiv Lady Claire.

– Da, Meg mi-a transmis mesajul tău despre Lady Claire, spunându-mi că este frumoasa sezonului.

– Ei bine, lumea se *așteaptă* să fie frumoasa sezonului. Pare, într-adevăr, să fie populară. La fel ca tine.

– Dacă sunt popular, totul ți se datorează ție. Și trebuie să îți mulțumesc, desigur.

– Prostii! răspunse ea. Glumeam doar.

– Presupun că trebuie să fiu recunoscător pentru zvonurile pe care le-ai răspândit pentru marea și brusca mea popularitate.

– Nu ai de ce. Nu am făcut decât să lansez câteva comentarii bine plasate în fața persoanelor potrivite.

– Nu m-am mai bucurat niciodată de atâta atenție.

– Nu te-am auzit bâlbâindu-te nici măcar o dată.

– Și pentru asta trebuie să-ți mulțumesc, rosti Christian. Faptul că mi-ai amintit de dansul nostru în Scoția mi-a fost de mare folos.

Sarah își mușcă interiorul obrazului.

– Sunt bucuroasă că te-am putut ajuta. Tu m-ai ajutat atât de mult iarna trecută!

– Ce mai face doamna Goatsocks? întrebă el.

Sarah vorbi în șoaptă, privind în jur:

– Glezna i s-a vindecat complet, draga de ea, dar i-am spus mamei că a plecat să-și viziteze sora în Scoția. A stat acolo toată iarna. Mi-a spus în scrisori că l-a vizitat de mai multe ori pe domnul Fergus.

Christian fluieră.

– Chiar așa? Fergus nu mi-a pomenit nimic despre asta în scrisorile pe care mi le-a trimis.

– Este neîndoielnic stânjenit. Am senzația că doamna Goatsocks îl îndrăgește.

– Îndrăznesc să spun că domnul Fergus se descurcă.

Christian și Sarah se învârtiră din nou.

– Cum te descurci fără însoțitoare?

– Ei bine, doamna Bunbury a trebuit să rămână în Bath, desigur, spuse ea cu un zâmbet insinuant, așa că mama a preluat chiar ea această sarcină pentru moment. Spune că nu ar fi trebuit să o cedeze altcuiva.

– Stă cu ochii pe tine, nu-i așa?

Sarah încuviință, privind țintă spre lavaliera lui. De ce trebuia să miroasă atât de bine?

– Tu ce mai faci, Sarah? întrebă el cu o voce tandră, care o făcu să i se strângă inima.

Simți că i se umplură ochii de lacrimi.

– Sunt... b-bine.

– Nu pari să fii.

Ea clătină din cap și ridică bărbia, chinuindu-se să afișeze un zâmbet.

– Sunt foarte bine.

El îi strânse mâinile.

– Logodna ta?

– Merge conform planului.

La naiba! Sesiză și ea tonul de regret din propria voce.

– Îmi pare rău să aud asta. De dragul tău, se grăbi el să adauge.

– Trebuie să fac ce spun ei. Nu am de ales. Ce pot face? spuse ea, chinuindu-se să râdă.

– Sunt sigur că Fergus al II-lea îți duce dorul, spuse el.

De data aceasta, simți că aveau să îi dea lacrimile. „La naiba! La naiba! La naiba!"

– Am primit o șansă pe care puține tinere o au. A doua șansă. Să o iau de la capăt. Cu reputația intactă. Știu cât de important este acest lucru.

– Ai avut o mulțime de motive. Dar ești fericită?

Nu îl putu privi. Se forță să rostească vorbele cu buzele uscate:

– Sunt mulțumită.

– Bine.

Privi în depărtare pe deasupra capului ei, uitându-se în mulțime, ca și cum și-ar fi dat seama că nu mai vorbeau cu sinceritate.

Dansul se încheie în curând, iar Christian o conduse la grupul cu care stătuse. Lady Claire se apropie de el, sperând în mod vădit că avea să o invite la dans.

– Te las cu noii tăi prieteni, spuse Sarah, ridicându-și fustele și întorcându-se.

El încă o ținea de braț. Îi șopti la ureche astfel încât ceilalți să nu audă:

– Întotdeauna mi-au fost de folos prietenii, murmură el. Asta suntem, Sarah, nu-i așa? Prieteni?

– Da, șopti ea, mușcându-și obrazul pentru a nu izbucni în lacrimi. Suntem prieteni, Christian. Doar prieteni.

În noaptea aceea, când se băga în pat, Sarah simți că se strâng pereții în jurul ei.

Capitolul 29

A doua zi de dimineață, Christian sosi acasă la contele de Marchland îmbrăcat într-o nouă ținută, cu cizme elegante, părul proaspăt tuns din nou, surâzător și cu un buchet de flori pentru Lady Claire. Fata părea încântătoare și suavă, însă avea tendința de a chicoti prea mult, iar Christian începea să creadă că s-ar putea să fie puțin prostuță. La ce se aștepta? Avea 18 ani. Dar apoi se gândi la Sarah și la faptul că ea avea doar 19 ani. Îi împlinise în primăvară aceea, după spusele lui Lucy. Nu i se păruse nici o clipă prostuță.

Sarah.

Întâlnirea lor cu o seară înainte fusese mai bună și totodată mai rea decât se așteptase. Mai bună pentru că era limpede că reușise să o facă pe frumoasa sezonului să îi arate un oarecare interes. Era mândru să îi demonstreze lui Sarah că folosise tot ce îl învățase ea cu atâta generozitate. Ba chiar reușise să ceară un favor. Deși fusese extrem de incomod pentru el să o facă. O rugase pe Lady Alexandra să-l ajute. Aceasta fusese imediat de acord și, în scurt timp, o nouă voce răspândea vești despre el spunând că era *partida* sezonului.

Lucy avea dreptate. Societatea era ciudată și superficială. Zvonul potrivit la momentul potrivit, șoptit de o persoană influentă, putea fi extrem de convingător, însă faptul că o revăzuse pe Sarah – chiar și acum, când era mult mai popular – îl făcuse să se simtă de parcă se uitase prea mult direct la soare. Era mult mai frumoasă decât își amintea, cu părul negru ridicat în creștetul capului și cu câteva șuvițe desprinse, care îi atingeau umerii. Purtase o rochie bleu cu corsaj strâns, mirosind și de data aceasta a crini. Îl făcea să saliveze. Și, cel mai rău lucru dintre toate, ea era logodită cu marchizul. Christian o privise după ce dansaseră – nu când se uita și ea la el, bineînțeles, dar nu se putuse abține – și observase că nu dansase nici măcar

o dată cu viitorul soț. Branford se întreținea în capătul îndepărtat al încăperii cu un grup de doamne și gentlemeni care îi sorbeau fiecare cuvânt. Fără îndoială, era exact ce își dorea marchizul.

Sarah își petrecuse cea mai mare parte a serii vorbind cu Meg Timmons în apropierea mesei de răcoritoare. Îi plăcea să o vadă râzând. Păruse supărată când o întrebase în timpul dansului cum o ducea. Dar era limpede că îi plăcea să se afle în societate, fiindcă lua parte la petreceri și începuse să se simtă în largul ei, dansând cu câțiva tineri și râzând cu prietena ei. Christian o invitase pe Lady Claire la dans a doua oară, așa cum îl sfătuise Sarah. Lady Claire de-abia aștepta, iar succesul lui la acest capitol îi înlesni vizita acasă la tânără, cu un buchet de violete.

Tânăra părea fericită să-l vadă și îl surprinse ignorând alți cinci pretendenți care sosiseră înaintea lui – majoritatea cu trandafiri, remarcă el oarecum ironic – și îl rugă pe Christian să o ducă la plimbare în parc. Christian se gândi o clipă la rugămintea ei și hotărî că singurul lucru mai nepoliticos decât să zădărnicească toată atențiile îndreptate asupra ei era să o *refuze*, mai ales că tânăra îl rugase atât de frumos. În plus, era exact ce își dorea, nu-i așa? Atenția unei tinere care să se potrivească perfect, să nu aibă nici o obligație și care își căuta un soț? Ce naiba aștepta?

De-abia sosiră pe Rotten Row în noua și eleganta lui cabrioletă, că ajunse să regrete amarnic decizia luată. Se părea că Lord Branford și Sarah hotărâseră și ei să iasă la plimbare în parc.

Christian observă mai întâi caleașca ale cărei ornamente îți luau ochii, cu blazonul aurit al marchizului clar vizibil pe una din laterale. Apoi privirea lui se îndreptă spre cei doi pasageri, care stăteau pe capra înaltă. Marchizul arăta ca un păun, desfătându-se cu admirația închipuită a tuturor celor care treceau prin parc. Însă Sarah părea... plictisită. Avea chipul încordat, privea în gol și nu părea să asculte absolut nici o vorbă din ce spunea marchizul. Când cabrioleta lui Christian se apropie de a lor, Lady Claire exclamă:

– O, iată-i pe marchizul de Branford și pe Lady Sarah Highgate. În sezonul trecut, au fost cel mai aclamat *cuplu*.

– Nu mai spune, răspunse Christian exact când caleașca marchizului se opri în dreptul cabrioletei sale.

– Iată-te, Berkeley! A trecut multă vreme de când nu te-am văzut, rosti Branford, apoi scoase puțin tutun din mâneca brodată și îl priză.

Christian își lăsă privirea să îl măsoare pe marchiz. Nu îi mai acordase atenție până atunci, dar în acea clipă încercă să îl vadă cu ochii unei femei. Al unei femei logodite cu el. Avea un păr blond care se rărea. Un nas acvilin pronunțat. Buze subțiri și pieptul scos înainte, deși nu-și dădea seama dacă era așa din pricina constituției sau a posturii. Marchizul purta o redingotă cu broderii bogate, o lavalieră exagerat de elegantă și o haină albastră de catifea. Era albastră ca penele de păun. Exact ce trebuia.

Totodată, avea un număr excesiv de mare de accesorii, printre care jobenul, un baston cu vârful de alamă, lornion și, bineînțeles, tabachera, pe care o folosea adesea. Pe scurt, era un dandy, după cum îi explicase Monroe într-una din zilele când își alegea cămășile la Martin's. Însă cizmele lui Branford păreau să fie într-adevăr făcute de Hoby, maestrul cizmar.

Am fost la țară toată iarna, răspunse Christian și se strădui să nu-l mai scruteze pe marchiz.

Privirea lui întâlni ochii lui Sarah și văzu un licăr în ei. Amuzament? Interes? Ambele?

– Eh, nu are nici un farmec, nu-i așa? Să te ascunzi la țară, răspunse marchizul. În Londra găsești o mulțime de distracții, după cum bine știi.

– Așa am auzit, răspunse Christian.

– Sunt de acord, *într-adevăr,* interveni Lady Claire de lângă el.

Christian se întoarse spre ea, apoi din nou spre marchiz.

– O cunoști pe Lady Claire Marchfield? întrebă și făcu semn cu mâna spre însoțitoarea lui.

– Nu o cunosc. Ne-am întâlnit? o chestionă Branford pe Lady Claire, care se fâstâci.

Tânăra începu să se bâlbâie.

– Eu... Ei bine, n-nu, milord. Nu *cred* că ne-am mai întâlnit.

Marchizul ridică din sprâncene spre ea.

– Atunci nu ne-am întâlnit, insistă el. Căci îndrăznesc să spun că ți-ai fi amintit dacă ne-am fi cunoscut.

– Da, desigur, răspunse Lady Claire. *Într-adevăr.*

Christian ar fi putut jura că Sarah își dădea ochii peste cap când o auzea pe Lady Claire. Îi aruncă o privire cu înțeles. Ea își ascunse zâmbetul în spatele mâinii înmănușate.

– Vă cunoașteți? o întrebă el pe Sarah, arătând din nou spre Lady Claire.

– Oh, da, ne-am întâlnit. *Într-adevăr.* Lady Sarah a luat parte la ceremonia de deschidere și a fost foarte drăguță să ne ofere câteva sfaturi anul acesta.

– Foarte amabil din partea ta, draga mea, spuse marchizul. Face cinste numelui Branford, îndrăznesc să spun.

– Nu suntem căsătoriți încă, murmură Sarah.

Branford se arată dezamăgit, dar schimbă rapid subiectul.

– Ai cunoscut-o pe viitoarea marchiză? îl întrebă el pe Christian.

– Da, noi... ne-a făcut cunoștință Lady Alexandra Hobbs aseară.

De data aceasta, Sarah fu cea care îi aruncă o privire cu înțeles. El o ignoră.

– Și, dat fiind că urmează să devină marchiză, cred că se cuvine să vă felicit, spuse Christian, îndreptându-și din nou atenția asupra marchizului. Pentru nuntă.

– Oh, da, spuse Lady Claire cu o voce subțire, bătând din palme. *Într-adevăr.* Urmează să vă căsătoriți în curând, nu-i așa?

– Nu îndeajuns de curând, replică marchizul pe un ton dezamăgit.

Sarah roși imediat.

– Lady Sarah nu a stabilit încă data, continuă el.

– Dar nu este nici o grabă, interveni ea.

Sarah rămase cu privirea ațintită spre mâinile pe care și le încrucișase cuminte în poală.

– Aș vrea să ne căsătorim înainte de venirea zăpezii.

Marchizul râse sonor de propria lui glumă.

– Oh, *într-adevăr.* Cu siguranță, veți fi căsătoriți până atunci, exclamă Lady Claire, clipind confuză spre Sarah.

– Sunt multe lucruri de avut în vedere, răspunse Sarah vag, privind din nou spre ei, în timp ce marchizul se încruntă.

– Eu, una, de-abia aștept, *într-adevăr,* ziua nunții *mele!*

Lady Claire roși cu delicatețe, privind spre Christian pe sub genele lungi.

Christian îi prinse privirea lui Sarah și de data asta ea își arcui sprâncenele spre el.

Însă nu mai fu nevoie să răspundă replicii lui Lady Claire, căci se auzi un țipăt ce răsună în tot parcul. Întoarseră capul toți patru pentru a vedea ce se întâmplase. Țipătul fu urmat imediat de un pleoscăit. Un cal își aruncase stăpâna în Serpentine.

Christian trecu la acțiune, aruncându-i frâiele lui Lady Claire, și sări din trăsură, alergând spre nefericita tânără care se zbătea neajutorată în apă, trasă la fund de fustele galbene înfoiate în jurul ei. Își aruncă pălăria și haina pe mal și plonjă în apă îmbrăcat. Înotă grăbit și o prinse ferm pe tânăra care se zbătea în apă.

– Cuprinde-mă cu brațele de gât! îi spuse el cu fermitate.

Din fericire, femeia se supuse, iar el înotă cu ea ținându-l de gât și cu nasul lipit de umărul lui. Când ajunseră la mal, se adunase o mulțime considerabilă, printre care se aflau Lady Sarah și marchizul. După o scurtă privire, își dădu seama că Lady Claire rămăsese în cabrioletă și își lungea gâtul să vadă ce se întâmplase.

Christian se asigură că tânăra pe care o salvase ajunsese în siguranță la mama sa. Femeia plânse și îi mulțumi de nenumărate ori.

– Nu este nevoie să-mi mulțumiți, spuse el. Mă bucur că am putut să fiu de ajutor.

– Da, da, se auzi vocea tunătoare a marchizului. Aș fi salvat-o eu însumi, dar habar nu aveți cât de costisitoare sunt aceste cizme. Ca să nu mai spun de haine! Își mângâie afectuos haina de catifea albastră.

Toată lumea privi spre veșmintele vădit costisitoare ale lui Christian care acum erau distruse.

– A fost foarte amabil din partea ta, spuse Sarah privind spre el, apoi își feri privirea.

Christian lăsă ochii în jos și văzu că avea cămașa lipită de pieptul ud. Trase de ea, încercând să și-o desprindă de trup.

– Da, spuse Branford, ignorând reacția lui Sarah la vederea pieptului musculos al lui Christian. Ai fost într-adevăr amabil. Berkeley, trebuie să-mi faci o vizită în seara asta, căci dau o petrecere. Este limpede că, după ce se va duce vestea cu privire la eroismul de care ai dat dovadă astăzi, vei fi cel mai râvnit oaspete în casele aristocraților londonezi, și mă mândresc că la petrecerile mele iau parte cei mai aleși musafiri.

Christian își trecu degetele prin părul ud.

– Nu cred...

– Prostii! îl întrerupse marchizul. Bineînțeles că vei veni. Ia-o pe încântătoarea Lady Claire cu tine. La ora 22. Pe curând!

Sarah îi aduse pălăria și haina de pe mal. El nu observase că ea le ținea în mână. Făcu un pas înainte și i le dădu.

– Pe diseară, șopti ea.

Capitolul 30

– Ai auzit că vine Lord *Berkeley* astă-seară?

Sarah zâmbi în sinea ei. Probabil că auzise aceeași întrebare la toate femeile care se plimbau prin salonul lordului Branford, așteptând cina. Toată lumea nu vorbea decât despre Lord Christian Berkeley. Și nu ca urmare a faptei sale eroice din parc din acea după-amiază. Fapta respectivă nu făcea decât să-i *sporească* farmecul. Vicontele Berkeley, se pare, fusese neglijat în mod inexplicabil în ultimii ani, dar acum revenise în Londra, afișând o garderobă și cizme complet noi, o tunsoare proaspătă, o cabrioletă impecabilă și o înfățișare absolut remarcabilă. Și cu câtă pricepere își înnodase lavaliera! Ei bine, vicontele fusese întotdeauna bogat și chipeș, dar acum arăta și *mai* bogat, și *mai* chipeș decât până atunci. Se zvonea că era cel mai râvnit *celibatar* al sezonului.

Reușiseră. Ei doi. Christian era cât se poate de popular. Sarah își ținuse promisiunea și era peste măsură de încântată. Dar succesul lor avea un efect secundar neașteptat. Fusese teribil de dureros să îl vadă în acea zi în parc, stând alături de Lady Claire în cabrioleta lui. Simțise ghearele geloziei. Gelozia nedorită și nesuferită. Cum o putea alunga? Habar nu avea. Se așteptase ca el să sară în lac și să ajute o femeie aflată la ananghie. Nu o ajutase deloc să-l vadă ieșind din apă cu cămașa lipită de piept. Îi amintise cât de... *musculos* era. Îi văzuse pieptul o clipă în Scoția, dar acum nu se mai putea gândi la altceva. Idiotul de Branford spusese că nu încercase să o salveze pe biata tânără din pricina prețului cizmelor sale. Ferească Dumnezeu să strice o pereche de încălțări costisitoare pentru a salva viața cuiva!

Sarah se îmbrăcase pentru petrecerea din acea seară cu mare grijă. Cu o săptămână în urmă, nu-i păsa nici cât negru sub unghie de petrecerea lui Branford, dar, de îndată ce află că avea să fie prezent Christian, își rugase camerista să îi aranjeze părul într-un mod aparte. Alese să poarte rochia ei preferată, de un alb-argintiu strălucitor,

cu o fundă roșie mare și pantofi argintii asortați. Ținuta era completată de un colier de rubine. I se păru că era foarte elegantă când se privi în oglindă înainte de a pleca la petrecere.

Acum stătea alături de marchiz, pregătindu-se să fie condusă la cină, când Christian intră în încăpere. Era însoțit de Lady Claire și de mama acesteia. Doamna părea foarte încântată de ea însăși, având în vedere că fiica ei sosise alături de celibatarul sezonului, despre care vorbea toată lumea. În plus, participa la petrecerea *fostului* celibatar, cel care deținuse acest titlu. Dar *de ce* o deranja pe Sarah? Își dorise asta pentru el. Pentru Dumnezeu, i-o *recomandase* pe Lady Claire! Sarah trebuia să fie absolut încântată când îl văzu făcându-și intrarea îmbrăcat elegant alături de acea tânără.

Abia apucă să încline din cap în semn de salut spre el din partea cealaltă a încăperii, că se îndreptară cu toții spre masă. Însă, în scurt timp, își dădu seama că Branford avusese grijă ca vicontele să stea exact în fața lor.

– Nu ai răcit după aventura de mai devreme, nu-i așa, Berkeley? spuse Branford după ce se așezară și li se servea vin.

– Nu încă. Însă am stricat o pereche excelentă de cizme.

– Pe legea mea! Branford clătină trist din cap. Păcat!

– Nu știu cum ai putut să fii atât de curajos, milord, spuse Lady Claire din dreapta lui.

Mama lui Lady Claire stătea la masă ceva mai departe de ei.

– A fost absolut îngrozitor să te văd făcând-o, *într-adevăr.*

– Nu am fost deloc curajos, răspunse Christian, sorbind însetat din vin.

– Îmi pare rău, dar nu sunt de acord, milord, răspunse Lady Claire, lăsându-și privirea în jos. Ai fost extrem de curajos. Ei bine, era cât pe ce să leșin!

Christian ridică privirea și o surprinse pe Sarah dându-și ochii peste cap.

– Era cât pe ce să salvez pe cineva odată, spuse Branford, iar Christian își dădu ochii peste cap când îl auzi.

Sarah îl lovi ușor cu piciorul pe sub masă și primi același răspuns.

Lady Claire se uita când la Christian, când la Sarah, încercând să-l atragă pe viconte într-o conversație.

– Lord Berkeley, vei participa la balul familiei Rutherford mâine-seară? întrebă ea.

– Da, într-adevăr, răspunse Christian.

– O, minunat, căci voi fi și eu acolo! răspunse Lady Claire cu un zâmbet strălucitor.

– Oh, ce bine, rosti Sarah plictisită, apoi ridică paharul de vin și sorbi însetată.

– Să înțeleg ca vei participa și tu la balul acesta, Lady Sarah? se încumetă Christian.

– Da, răspunse ea simplu.

– Păcat că nu te pot însoți, draga mea, rosti marchizul. Am fost invitat la reședința Carlton și pur și simplu nu pot refuza invitația *prințului,* zise el mai tare decât era necesar pentru a se asigura că îl auzeau majoritatea celor prezenți.

– Nu am știut, zise Christian, gustând din supa de măcriș pe care i-o pusese în față un lacheu.

Își aminti de tocana pe care o făcuse Sarah și de râsetele lor din Scoția.

– Nu ai fost niciodată la prințul George? întrebă marchizul, vădit încântat că avea despre ce perora.

– Niciodată, răspunse Christian.

– Petrecerile de acolo sunt *legendare.* Nu trebuie să mănânc prea mult în seara asta, ca să fiu pregătit mâine, îndrăznesc să spun.

– Poate că ar trebui să-ți păstrezi și conversația pentru mâine-seară, rosti Sarah. Când Lady Claire îi aruncă o privire îngrozită, Sarah se grăbi să adauge: Nu vrei să fii răgușit când vei discuta cu Alteța Sa regală.

Marchizul încuviință din cap.

– Înțelept sfat, draga mea. Foarte înțelept.

Tăcu din gură imediat, sorbind din supă cu moderație.

Sarah duse paharul la gură și îl goli. Lacheul dădu fuga să îl umple, și ea îi mulțumi. Apoi își îndreptă atenția spre Lady Claire.

– Cum ți se par evenimentele sezonului, Lady Claire?

– Oh, m-am simțit foarte bine până acum, *într-adevăr,* răspunse tânăra, gustând cu delicatețe din supă.

Christian nu și-o putea închipui pe această fată delicată făcând tocană și tricotând hăinuțe de câine în mijlocul viscolului, în Scoția.

– Iar gentlemenii cum ți se par? continuă Sarah.

Obrajii palizi ai lui Lady Claire se îmbujorară, iar tânăra privi șovăielnic spre Christian.

– Toată lumea a fost încântătoare și drăguță până acum, *într-adevăr.* Sunt, *într-adevăr,* uimită de numărul de pretendenții care m-au vizitat.

– *Într-adevăr,* repetă Sarah, sorbind din pahar.

– Claire, nu te lăuda! Nu se cade, spuse mama ei, aflată la câteva scaune distanță.

– Da, mamă, răspunse Lady Claire cu obrajii încă trandafirii.

Sarah spuse ceva mai încet:

– Ai avut destul de mulți pretendenți, nu-i așa?

Claire lăsă privirea în jos, neliniștită că avea să o audă mama sa.

– Zece doar astăzi, șopti ea drept răspuns. Printre care și Lord Berkeley, aici de față.

Christian tresări.

– O, ai vizitat-o pe Lady Claire astăzi? întrebă Sarah.

– Da, într-adevăr, așa am ajuns să ieșim la plimbare în parc împreună.

– Mi-a adus niște flori minunate! exclamă tânăra privindu-l radioasă pe Christian.

– Nu ți-a adus trandafiri, nu-i așa? întrebă Sarah, sorbind din nou din vin.

Lady Claire clătină din cap, iar buclele blonde îi tresăltară.

– Nu. Violete. *Într-adevăr,* cel mai frumos buchet de violete.

– Bună alegere, comentă Sarah, lăsându-se pe spătarul scaunului și sorbind lung din vin și de data asta.

Se serviră și următoarele feluri de mâncare, în vreme ce Sarah, din ce în ce mai amețită, o asaltă pe Lady Claire cu o serie de întrebări despre pretendenți și perspectivele maritale. Christian încerca să nu asculte, vorbind cu un alt domn, care stătea vizavi de el, despre caii de curse de la Tattersall's. Între timp, Lord Branford rostea doar câteva cuvinte din când în când, luând în mod vădit în serios sfatul logodnicei sale și păstrându-și vocea pentru conversația de a doua zi cu prințul regent. Cu toate acestea, profita de orice ocazie pentru a o pipăi pe Sarah, atingându-i mâna și umărul atât de des, încât îl făcu pe Christian să i se strângă stomacul. Era, *într-adevăr,* ridicol și, pe deasupra, trebuia să o audă pe Lady Claire spunând la nesfârșit „într-adevăr".

În cele din urmă, după un desert care nu se mai termină, marchizul se ridică de pe scaun, sugerând că masa luase sfârșit.

– Haideți să nu ne formalizăm astă-seară, spuse Branford. Nu vreau să stau prea mult timp departe de logodnica mea. Să ne luăm băuturile și să ne alăturăm doamnelor în salon, domnilor!

Christian mulțumi Cerului că fusese scutit de compania exclusivă a marchizului.

Întregul grup se ridică și o luă spre unul din saloanele din partea din față casei, unde Branford se așeză imediat pe canapeaua din mijlocul încăperii, trăgând-o pe Sarah lângă el. Lady Claire și mama ei rămaseră în apropiere. Mama lui Lady Claire părea hotărâtă să afle de la marchiz totul despre prințul regent.

Christian se așeză în capătul îndepărtat al încăperii și acceptă bucuros un pahar cu vin de Porto de la lacheul care îi servea de pe un platou de argint. Privi spre grupul din fața lui, întrebându-se cât aveau să rămână Lady Claire și mama acesteia. Cina fusese o tortură. Fusese nevoit să îl vadă pe Branford pipăind-o pe Sarah și să asiste la stânjeneala ei. Să o asculte pe Lady Claire debitând enormități, *într-adevăr*. Și să o vadă pe Sarah înecându-se în alcool. Îi era mai ușor să-l suporte pe Branford astfel? Christian nu mai suporta să vadă asta. Se strădui să își țină privirea departe de ea, dar nu putu să nu observe când pe Sarah o strigă mama ei. Cele două schimbară câteva cuvinte scurte într-un colț, înainte ca Sarah să-și reia locul alături de Branford, cu o expresie mohorâtă pe chip.

Christian sorbise din paharul de Porto și răsfoia fără tragere de inimă o carte despre Roma antică, pe care o găsise pe masa de lângă scaunul său, când ridică privirea și văzu ca Sarah se desprinsese de marchiz și se îndrepta încet spre el. Se uită spre ea în timp ce se apropia. Se clătina puțin, însă strângea ferm paharul de vin în mână.

Se opri la câțiva pași în fața lui.

– Ești interesat de Roma antică? întrebă ea, ridicând paharul într-un toast silențios.

– Grozav de mult, spuse el așezând cartea la loc pe masă.

O privi cu atenție, sperând că nu avea să se prăbușească. Ea se așeză pe bancheta de lângă fereastră, nu departe de scaunul lui, și își întinse picioarele.

– Te-ai plictisit deja de compania logodnicului tău? întrebă el, făcând semn din cap spre grupul pe care tocmai îl părăsise.

Văzu că mama lui Sarah îi arunca priviri încruntate.

– Am obosit să număr de câte ori a rostit Lady Clara „într-adevăr", răspunse ea, căznindu-se să zâmbească.

– De mai mult de zece ori?

– De mai mult de douăzeci de ori. Ridică paharul la buze, înainte de a se opri să spună: Sunt încântată să văd că nu suferi de pe urma plonjonului în lac de astăzi.

El încuviință din cap uitându-se în jos.

– În afară de faptul că mi-am pierdut cizmele cele noi?

– Când ai salvat încă o domnișoară aflată la ananghie? întrebă ea cu glas ușor nesigur.

Christian ridică din umeri.

– Se pare că am o predilecție pentru asta.

– Totodată, se pare că ai găsit o tânără. Sarah privi nou spre Lady Claire, care asculta cu atenție poveștile lui Branford.

– Cine? Lady Claire? întrebă Christian așezându-și o gleznă peste genunchi.

Sarah sorbi din nou din vin.

– Da, Lady Claire. Îmi amintesc că era în compania ta și la balul familiei Hollister.

– Da? rosti el.

Nu știa ce să înțeleagă văzând-o pe acea Sarah ușor amețită și aparent geloasă. O privi mijindu-și ochii.

– Știi că așa este.

– Presupun că hainele și noua mea înfățișare au fost bune la ceva. Ai spus chiar tu că este considerată frumoasa sezonului.

– Așa este, zise ea scurt, întorcându-se și țintuind-o cu privirea pe Lady Claire.

– După cum spuneam aseară, trebuie să-ți fiu recunoscător pentru succesul pe care l-am avut.

Sarah nu păru încântată să-l audă. Strânse din buze.

– Nu i-ai dus trandafiri.

– Nu.

Ea îi evită privirea și răsuci paharul de vin în mână.

– Ador violetele.

– Fără îndoială, Branford își poate permite o grămadă de violete.

Christian nu știa de ce o spusese. De ce nu înceta? De ce aducea mereu vorba de Branford?

Sarah râse pe jumătate, iar pe jumătate pufni.

– Îmi aduce trandafiri când își amintește să-mi aducă ceva.

– Oh, de aceea nu-ți plac trandafirii.

Ea își flutură mâna înmănușată.

– Trandafirii sunt... absolut nespectaculoși.

Christian își studie paharul cu vin de Porto.

– Da, cred că ai mai spus asta. Cât de spectaculoase sunt violetele?

– Judecând după reacția lui Lady Claire, aș spune că sunt spectaculoase și binevenite, *într-adevăr.*

– Ai grijă, Sarah! Dacă nu aș ști, aș crede că ești geloasă.

Rosti acele cuvinte înainte să se gândească prea bine ce voia să spună. Aproape că tresări. Nu trebuia să spună nici asta.

Ea se înecă și tuși.

– Eu? Geloasă?

– Ar trebui să vorbești mai încet, o avertiză el.

Câțiva oaspeți priveau spre ei. Mama lui Sarah părea gata să sară la ei.

– Eu? Geloasă? șuieră ea în șoaptă, aplecându-se spre el.

– Da, poate.

– Pe Lady Claire? pufni ea, sorbind din nou din vin.

Christian se ridică.

– Nu sunt sigur că ești într-o stare în care ar trebui să purtăm această conversație. Cred că ai băut suficient vin pentru astă-seară. Se poate?

Făcu semn spre paharul ei. Ea ezită, dar i-l întinse.

Christian îi dădu lacheului paharul ei și pe cel cu vin de Porto pe jumătate plin al lui.

– Adu-i lui Lady Sarah un pahar de apă, te rog, îi spuse el lacheului.

Sarah înclină capul și se frecă pe tâmple.

– Poate că ai dreptate. Cred că exact de un pahar de apă am nevoie.

– Trebuie să le iau pe Lady Claire și pe mama acesteia și să plec, spuse el. Mă tem că am zăbovit prea mult. Branford nu pare prea încântat că stau de vorbă cu viitoarea lui marchiză.

Christian înclină din cap spre marchiz, care rămăsese pe canapea. Acum era clar că se uita spre ei, cu o privire mai mult decât interesată.

– Ar trebui să te întorci la el, adăugă Christian.

Sarah se ridică și trase aer adânc în piept. Se îndepărtă, dar rosti peste umăr:

– Ești gelos pe marchiz?

Christian înclină din cap spre ea. Dar șopti astfel încât să nu îl poată auzi:

– Mai mult decât ai putea ști.

Capitolul 31

Sala de bal a familiei Rutherford strălucea în lumina celor o mie de lumânări care pâlpâiau în candelabrele atârnate de enormul tavan acoperit cu fresce. Sarah și Meg stătuseră lângă Lady Alexandra Hobbs în ultimele douăzeci de minute. Sarah o întreba pe Lady Alex despre ziua nunții care se apropia.

– De-abia aștept, spuse Alex radioasă.

Privi prin sala de bal spre viitorul ei soț, Lord Owen Monroe, care stătea într-un grup de gentlemeni. Privirea pe care o schimbară o făcu pe Sarah să simtă că invada un moment intim. Simți o împunsătură de regret în inimă. Nu avea să cunoască niciodată un asemenea devotament. O asemenea dragoste.

– De unde ai știut? întrebă Sarah brusc, scăpând cuvintele fără să vrea.

Alex clipi nedumerită spre ea.

– De unde am știut ce anume?

Sarah își drese glasul.

– De unde ai știut că Lord Owen este bărbatul potrivit pentru tine?

Meg se apropie și ea pentru a auzi.

Alex zâmbi suav, iar în ochii ei apăru o expresie visătoare.

– Îl iubesc de la 15 ani.

– Cunosc sentimentul, murmură Meg.

Sarah își înclină capul într-o parte.

– Chiar așa? De la 15 ani? i se adresă ea lui Alex.

– Da, continuă aceasta. L-am văzut sub fereastra mea la o petrecere pe care o dădeau părinții mei la casa de la țară. Îi lua apărarea unui copilandru de la grajduri pe care îl luau peste picior doi băieți mai mari. M-am îndrăgostit pe loc.

– Ai știut pur și simplu? întrebă Sarah, aplecându-se și mușcându-și buza.

Alex încuviință din cap.

– Da, am știut pur și simplu. Nu am avut nici o îndoială.

– Uneori, știi pur și simplu, zise Meg și oftă din nou.

Sarah își cuprinse mijlocul cu brațele. Presupusese întotdeauna că Meg era un caz special dat fiind că era profund îndrăgostită de Hart de atâta vreme. Dar Lady Alex i-o confirmase. Unii oameni erau norocoși. Dragostea le bătea pur și simplu la fereastră într-o seară. Dar cum puteai să iei decizii atât de importante când nu erai absolut sigură?

Stătuse trează ore în șir cu o noapte înainte, foindu-se în pat și gândindu-se la ce se întâmplase cu Christian la petrecerea lui Branford. Cu siguranță, băuse prea mult vin. Neobosită, mama ei îi ținuse prelegeri în drum spre casă. Christian îi făcuse un favor luându-i paharul și cerând să fie înlocuit cu unul de apă. I-ar fi crăpat capul în acea dimineață dacă el nu ar fi avut grijă de ea. Oricum nu se simțea tocmai în apele ei. Nu reușise să doarmă. *Fusese* geloasă pe Lady Claire? Părea o prostie. Era o meschinărie nedemnă de ea, însă nu se putuse abține să nu îi pună o mulțime de întrebări bietei fete. Felul în care aceasta îl privea pe Christian și faptul că vorbea întruna despre violete o făcuseră pe Sarah să bea, asta era tot. Nu putea să o învinovățească pe biata Lady Claire pentru comportamentul ei exagerat, însă gelozia era o idee complet străină pentru Sarah. Habar nu avea că era capabilă de un asemenea sentiment. Așa se simțiseră strămoașele ei? Logodite cu un bărbat, dar geloase pe altul? Era absolut neplăcut. Sau poate că nu făcea decât să confunde emoțiile din pricina faptului că Branford nu era deloc atrăgător și insista încontinuu să stabilească data nunții? Trebuia să găsească o cale de a fi sigură. Nu putea să fie prima tânără cu această problemă și în nici un caz ultima. Poate că Lady Alexandra îi putea da niște răspunsuri.

– Părinții tăi au fost de acord? întrebă Sarah pe nepusă masă.

– Poftim? spuse Alex clipind din ochii căprui.

– Sau se așteptau să te căsătorești cu alt bărbat?

– Saaaraaah, spuse Meg lungind numele pe un ton de avertizare.

– Nu, este în regulă, râse Alex. De fapt, a fost mai rău. Au hotărât că *Lavinia* trebuia să se căsătorească cu Owen.

De data aceasta, cea care clipi surprinsă fu Sarah.

– Sora ta?

– Da. A fost foarte complicat, dar, în cele din urmă, s-a rezolvat. Datorită lui Lucy Hunt, Cassandrei Swift și lui Lord Berkeley, mai exact.

Chipul lui Sarah nu trădă nici o emoție. Se presupunea că nu știa nimic despre înclinația lui Lucy, a lui Cass și a lui Christian de a ajuta oameni.

– Lord Berkeley? repetă ea cu nonșalanță.

– Ce a făcut Lord Berkeley? întrebă Meg, vădit interesată și ea.

– Este un bun prieten, spuse Alex. Nu aș fi fericita logodnică a lui Owen dacă nu ar fi fost el.

– Chiar așa?

Sarah își dădu seama că, deși Christian îi spusese că o ajutase pe Alex, nu cunoștea detaliile. Intriga care condusese la logodna lui Alex era la fel de fantasmagorică precum cea pe care Lucy Hunt o ticluise pentru a o salva pe ea?

– Cum te-a ajutat mai exact? întrebă Sarah.

Meg se aplecă din nou, iar ochii verzi îi licăreau de curiozitate.

Alex privi în toate direcțiile peste umerii lor, pentru a se asigura că nu aveau să fie auzite.

– Puteți păstra un secret?

– Pe onoarea mea, răspunse Sarah! încrucișându-și degetele deasupra inimii.

– Absolut! încuviință Meg.

– Ei bine, începu Alex, Lucy și Cass au decis că Owen nu se străduia îndeajuns. Tot încerca să o curteze pe Lavinia, căci tatăl său îl amenința că îi va tăia veniturile și-l va dezmoșteni dacă nu o va face. Era înnebunitor, pentru că era limpede că între el și Lavinia nu exista nimic. Dar tatăl lui insista, la fel și părinții mei. E suficient să spun că a fost o mare nebunie pentru o vreme.

– Ce a făcut Lucy? întrebă Sarah.

Alex le zâmbi cu șiretenie și se apropie și mai mult de ele.

– Lucy l-a rugat pe Lord Berkeley să se prefacă interesat de mine pentru a-l face pe Lord Owen să simtă că are o competiție adevărată.

Sarah făcu ochii mari.

– Și a fost de acord?

– Da, este tare amabil. Un adevărat prieten. Alex încuviință din cap. Făcu semn spre sala de bal, unde vicontele dansa cu Lady Claire.

Tocmai de aceea mă bucur mult să văd că se descurcă atât de bine în acest sezon.

Sarah încuviință cu seriozitate.

– E foarte popular, nu-i așa?

Meg îi dădu un cot.

Alex încuviință din nou.

– Se spune că este legendar în sezonul acesta.

– Într-adevăr?

Sarah simți o inexplicabilă durere în piept.

– Da, și sunt cât se poate de fericită pentru el. Am contribuit chiar eu la răspândirea zvonurilor. Alex părea de-a dreptul încântată de ea însăși. E vremea ca domnișoarele să îl observe. Va fi cel mai devotat soț din lume, nu am nici o îndoială. Merită cu adevărat să găsească femeia potrivită și să se așeze la casa lui.

Meg începu să vorbească.

– Pare foarte drăguț și...

Sarah nu se putu abține. Gelozia își scoase colții:

– Crezi că Lady Claire este femeia potrivită? o întrebă ea pe Alex.

Alex păru tulburată.

– Nu sunt sigură. Fiecare trebuie să decidă singur cine este potrivit pentru sine, și îndrăznesc să spun că Lord Berkeley va ști când va găsi adevărata dragoste. Îi doresc tot binele din lume. Lady Claire pare o fată destul de drăguță. O cunoști bine?

Sarah clătină încet din cap.

– Nu. Dar pare drăguță. *Foarte* drăguță.

De ce simțea o durere atât de pătrunzătoare după ce rostise ultimele cuvinte, ca și când ar fi mestecat cioburi de sticlă?

– Vă vine să credeți, continuă Alex, că, la un moment dat, servitoarea mea a încercat să îmi spună să mă înveselesc? Credea că sunt tristă pentru că Lord Branford nu mă alesese pe mine, fiindcă tu erai mult mai populară decât mine.

Sarah își înghiți nodul din gât.

– Într-adevăr?

– Da. Bineînțeles, nu și-a dat seama că eram deja îndrăgostită nebunește de Owen, altfel nu ar fi spus o asemenea prostie. Alex își atinse coafura și ridică paharul de șampanie într-un toast silențios. În orice caz, totul a ieșit cum trebuia, nu-i așa? Sunt fericita

logodnică a lui Owen, iar tu ești aleasa lui Lord Branford, spuse Alex radioasă.

Meg strânse din buze și îi aruncă lui Sarah o privire care îi spunea să nu sufle o vorbă.

Sarah nu-i putu întoarce zâmbetul lui Alex.

– Presupun că părinții tăi au decis că Lavinia nu trebuia să se căsătorească prima.

Alex zâmbi conspirativ.

– Adevărul este că nu au prea avut de ales pentru că era limpede că Owen și Lavinia nu se vor potrivi niciodată. A făcut niște lucruri îngrozitoare cu care nu vă voi plictisi. Gândiți-vă doar că... părinții cuiva încearcă să îl forțeze să încheie o căsătorie care e clar că nu l-ar face fericit. Nu îmi pot închipui ce a fost în mintea părinților lui Owen.

– Din câte am înțeles, se întâmplă adesea.

Sarah simți că îi dau lacrimile. Își acoperi gura cu mâna, dându-și seama că era cât pe ce să se dea de gol. Se întoarse pe călcâie și ieși grăbită pe ușile din apropiere, care dădeau în curtea interioară.

Capitolul 32

Christian o văzu pe Sarah ieșind în grabă afară. Fără să stea pe gânduri, puse capăt dansului cu Lady Claire, o duse lângă mama ei și se îndreptă grăbit spre Alex.

– Nu sunt sigură ce s-a întâmplat, spuse aceasta, uitându-se spre locul în care tocmai se aflase Sarah. Stăteam de vorbă fericite și deodată...

– Mă duc după ea, se oferi Meg, întorcându-se spre ușă și ridicându-și fustele.

– Nu, merg eu.

Christian nu aștepta aprobarea. Se îndreptă cu pași mari spre ușile care dădeau spre curtea interioară, înainte ca tinerele să apuce să spună vreun cuvânt.

Când ieși afară, se uită în jur. Sarah stătea în capătul îndepărtat al terasei goale, cu mâinile pe balustrada de piatră, cu capul aplecat și răsuflând greu. Se îndreptă repede, dar cu grijă spre ea.

– Sarah, ești bine?

Auzindu-i vocea, se întoarse și își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp, sprijinindu-se de balustradă. Avea privirea rătăcită și trăgea greu aer în piept, iar umerii îi tremurau.

– Sarah, spune, ești bine? întrebă Christian apropiindu-se.

Erau singuri pe terasă în momentul acela, dar nu îndrăznea să o atingă, gândindu-se că putea să apară cineva.

Ea își duse mâna la pieptul care îi tresălta.

– Nu... nu puteam respira. A trebuit să ies afară.

Auzind-o că vorbea, Christian se relaxă puțin.

– Înțeleg.

– A fost un sentiment foarte ciudat. Ca și când sala de bal nu ar fi fost îndeajuns de mare pentru mine.

– Același lucru mi s-a întâmplat și mie, și nu o dată.

Începuse să se calmeze – respira regulat și nu mai avea acea privire ciudată.

– Da? întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

– Da. Încearcă să respiri pe nas. Îndoaie-te cât mai mult. Apropie-ți capul de genunchi cât de mult poți.

Din pricina corsetului, Sarah nu se putea apleca atât de tare, dar păru să o ajute faptul că respira pe nas și putu să-și cuprindă genunchii cu mâinile. Câteva minute mai târziu, respira normal.

– Mulțumesc, murmură ea. Mă simt mult mai bine acum. Mi se pare că m-am purtat prostește.

– Absolut deloc, răspunse el.

Ea își așeză mâna din nou pe balustradă.

– Îmi pare rău că v-am făcut să vă îngrijorați. Sunt bine acum.

El îi oferi brațul.

– Vrei să te conduc înăuntru? Până la mama ta, poate?

– Nu!

Christian se încruntă.

– Îmi pare rău, zise ea. Am spus-o mult mai apăsat decât mi-aș fi dorit. Își netezi coafura. Am vrut să spun că aș dori să stau la aer încă puțin, dacă se poate.

Christian încuviință din cap.

– Atunci te las.

– Nu.

Vorbi mult mai blând de data asta. Privirile li se întâlniră. Câteva momente, stătură unul lângă altul, la câțiva pași distanță, fără să spună nimic. Christian își aminti de timpul petrecut în Scoția și cât de relaxat și în largul lui se simțea întotdeauna în prezența ei. Nu trebuiau să-și vorbească. Sarah era unul dintre puținii oameni cu care nu trebuia să vorbească tot timpul fără întrerupere.

Trecură câteva minute, apoi Christian se apropie de balustradă și își așeză antebrațul pe ea.

– De ce nu te-a luat Lord Branford cu el la cina oferită de prinț astă-seară?

Se blestemă în sinea lui pentru că adusese vorba de logodnicul ei arogant, dar se părea că nu se putea abține.

Sarah oftă.

– Nu știu. Presupun că e din pricină că încă nu suntem căsătoriți.

– Ți-e dor de el astă-seară, nu-i așa?

„La naiba!" De ce spusese *asta*?

Sarah se întoarse spre el cu ochii scânteietori.

– Știi că nu îmi este.

– Însă ești în continuare logodită cu el.

„Pentru Dumnezeu!" Chiar nu se putea opri. De ce era atât de dobitoc?

Ea strânse din dinți.

– Știi că nu am avut de ales.

Christian își aplecă fruntea spre brațe, pe care le ținea sprijinite de balustradă. Parfumul de crini îi ajunse la nări, purtat de briza ușoară.

– Știi ce vreau să aflu, Sarah?

– Ce? șopti ea.

– Unde este fata care a fugit de acasă?

Sarah se desprinse de balustradă, iar Christian se întoarse spre ea. Ea își apăsă tâmpla cu două degete, ca și cum ar fi vrut să alunge o durere de cap.

– A devenit mai înțeleaptă.

El se sprijini cu spatele de balustradă.

– Este înțelept să îți irosești întreaga viață pentru cineva pe care nu-l iubești?

Christian nu mai știa cine era din moment ce îndrăznea să îi pună toate acele întrebări. Cu toate acestea, *tot* nu se putea opri.

Sarah flutură din mâna.

– Oamenii fac asta mereu. Știi la fel de bine ca mine. Tu vrei să spui că o iubești pe Lady Claire?

El își încleștă maxilarul.

– Nu i-am cerut mâna lui Lady Claire.

– Dar ai iubit-o pe Lucy Hunt?

– Nici pe ea nu am cerut-o, răspunse el.

– Dar ai vrut.

Christian se întoarse din nou spre balustradă și blestemă printre dinți.

– Te vei căsători cu el, Sarah? O vei face? Asta dorești?

Ea vorbi încet, cu grijă, resemnată. Vocea ei pluti în spatele lui:

– Nu este ceea ce vreau, dar mă voi căsători cu el.

Deja era prea mult. Christian își pierdu controlul. Se răsuci, făcu un pas spre ea și o trase cu forța în brațele lui. Gura lui se năpusti asupra buzelor ei. Limba îi pătrunse printre ele, iar ea i se topi la piept. Îi cuprinse gâtul cu brațele, iar sărutul lui se îmblânzi. Oricine apărea pe terasă putea să-i vadă. Avea să fie compromisă. Scandalul

ar fi fost nemăsurat, dar în momentul acela lui Christian nu-i păsa câtuși de puțin. O sărută cu toată dorința reprimată și cu pasiunea pe care o simțea pentru ea. Iar ea îl sărută la rândul ei.

Câteva momente mai târziu, îi dădu drumul, și ea se desprinse clătinându-se, apoi își duse mâna înmănușată la buzele umflate.

– Christian, eu...

– Spune-mi că te vei căsători cu el. Spune-mi că nu simți nimic pentru mine. Spune-mi că suntem doar *prieteni*. Spune-mi, Sarah, spune-mi chiar acum!

Ea trase cu greu aer în piept.

– Nu face asta, Christian.

– Spune-mi! rosti el pe un ton poruncitor, cu vocea tremurând de furie.

Sarah trase aer în piept din nou, de data aceasta mai adânc, iar vocea ei fu clară și hotărâtă când se auzi.

– Mă voi căsători cu el. Îmi pare rău.

Își ridică fustele și traversă grăbită terasa, trecând de ușile duble și întorcându-se în sala de bal. Christian se uită după ea strângându-și pumnii pe lângă corp și simțind că îi venea să găurească zidul de piatră al casei.

Câteva minute mai târziu, pe ușile franțuzești apăru Lucy Hunt. Era clar că o văzuse pe Sarah ieșind în grabă. Se uită la Christian și clătină din cap.

Capitolul 33

Eleganta trăsura a ducesei de Claringdon opri în fața casei tatălui lui Sarah a doua zi după-amiază. Din vehicul coborî ducesa însăși, purtând o pelerină verde-deschis și o bonetă asortată. Traversă strada și urcă treptele spre ușă. Era însoțită de domnișoara Meg Timmons. Zece minute mai târziu, cele două doamne stăteau în salonul galben, luând ceaiul împreună cu Sarah.

Sarah ajunsese să prețuiască prietenia lui Lucy. Nu numai că ducesa jucase un rol esențial, salvându-i reputația, ci, mai mult, Lucy se pricepea să asculte și să dea sfaturi bune, chiar dacă uneori erau scandaloase. Totodată, se dovedise a fi amabilă cu Meg. Dar lucrul pe care îl îndrăgea cel mai mult la ea era faptul că nu judeca oamenii. Sarah îi putea spune orice, iar Lucy înțelegea. Nu le judeca nici pe ea, nici pe Meg pentru că era săracă și nu avea decât două rochii bune, chiar dacă erau vechi. Drept urmare, Sarah îi făcuse confesiuni de mai multe ori. Dar în acea zi, dintr-un motiv sau altul, o îngrozeau întrebările ducesei. Avea sentimentul copleșitor că știa de ce venise.

– Am luat-o pe Meg cu mine pentru că simt că și ea are un interes vădit în această situație. Iar prietenii nu prisosesc niciodată.

Meg nu făcu decât să încuviințeze din cap, sorbind din ceai.

– Situație? repetă Sarah agitată.

– Cum te simți, Sarah? întrebă Lucy scoțându-și mănușile.

Sarah își dădu o buclă neagră după ureche.

– Bine. Foarte bine.

– Nu îi este bine, declară Meg.

Lucy își arcui sprânceana de deasupra ochiului albastru.

– Văd. Dacă ești, bine nu folosești cuvântul bine. *Bine* e o descriere plictisitoare. Prin urmare, dă-mi voie să îți adresez întrebarea altfel, spuse ea. Ai stabilit data nunții?

Sarah oftă adânc, apoi își lăsă capul să-i cadă în palme.

– O, Lucy, nu începe și tu! E de ajuns că mă chinuiesc să evit răspunsul când mă întreabă mama și Lord Branford.

Lucy își lăsă mănușile să-i cadă în poală.

– Ah, răspunsul acesta îmi spune tot ce trebuie să știu.

Sarah ridică fruntea și clătină din cap.

– Ce anume? Cum?

– O amâni, declară Lucy.

Sarah privi în jos și se uită fix la modelul covorului, însă fără a-l vedea.

– Sunt multe lucruri de cântărit.

– O tot amână, fu Meg de acord.

Lucy scoase un sunet disprețuitor, fluturând mâna elegantă în aer.

– De detalii se va îngriji mama ta. În plus, ai o mulțime de servitori la dispoziție. Nu faci decât să amâni evenimentul.

– Nu este adevărat. Eu...

Lucy se aplecă și își puse mâna peste mâna lui Sarah, forțând-o să se uite la ea.

– Te-am văzut aseară cu Berkeley, spuse încet.

Sarah simți o împunsătură de teamă în inimă. Ducesa îi văzuse sărutându-se?

– Și?

– Și în mod clar ceva nu era în regulă. Te-am văzut fugind în casă. Păreai foarte supărată. Când am mers să văd cu cine vorbești, am dat peste Berkeley.

Sarah nu putea întreba dacă văzuse altceva.

– A mai observat cineva?

– Nu, din câte mi-am putut da seama. În afară de Meg și de Alex, poate.

Sarah răsuflă ușurată.

– Slavă Cerului!

– Știam, declară Meg. Dar am făcut tot ce am putut pentru a-i împiedica pe ceilalți oaspeți să iasă pe terasă. E *posibil* să fi lansat zvonul că era un roi de albine acolo.

– Meg, nu ai făcut așa ceva! spuse Sarah, punându-și mâinile în șolduri.

– Ingenios, domnișoară Timmons! Lucy își atinse coafura cu o mână. Apoi își așeză palmele la loc în poală, adresându-i-se lui Sarah. Îți voi spune un lucru pe care poate nu vrei să îl auzi. Îți sugerez să te pregătești.

Sarah mormăi.

– O, Lucy, nu, te rog!

Meg stătea și își bea ceaiul, sorbind fiecare cuvânt al lui Lucy, ca și când ar fi fost o cântăreață de operă, iar ea s-ar fi aflat în public la un spectacol special.

– E limpede că sunteți perfecți unul pentru celălalt, îi zise Lucy lui Sarah, încuviințând hotărâtă din cap.

– Cine? întrebă Sarah împingând cu pantoful în covor, fără a o privi pe Lucy.

– Nu face pe naiva cu mine, domnișoară. Știu cât de inteligenți sunteți. Tu și Berkeley, desigur.

– Ai dreptate, murmură Sarah. Nu am vrut să aud asta.

Lucy își strânse mănușile în mână. Îmi pare rău, dar cineva trebuia să o spună cu voce tare. Reprezintă povara și blestemul celor direcți să fie întotdeauna nevoiți să dea glas unor astfel de lucruri.

Meg încuviință.

– De unde știi că suntem potriviți unul pentru celălalt? continuă Sarah.

Lucy își netezi o sprânceană cu degetul.

– Pentru că Berkeley mi-a spus asta, bineînțeles.

Sarah trase aer în piept.

– A spus el asta?

– Nu. A spus că râdeți la aceleași glume, că aveți amândoi atacuri de panică și că împărtășiți același simț al umorului, printre alte lucruri.

– Da, dar... începu Sarah.

– Să mai pomenesc de numele calului?

– O, numele... spuse ea mușcându-și buza.

– Da, tocmai.

– Oberon, șopti Meg, încuviințând. Încă un semn *atât* de evident.

Luci oftă.

– Ce nu înțeleg este de ce sunteți atât de încăpățânați și nu vă declarați sentimentele.

Sarah ridică bărbia și își privi prietena în ochi.

– Lucy, apreciez tot ce ai făcut pentru mine, crede-mă, dar...

Ducesa flutură din mână, întrerupând-o.

– Dar nu poți să-ți dezamăgești părinții și să rupi logodna etcetera, etcetera. Am mai auzit acest refren până acum.

– Dar este adevărat. Sarah își împreună mâinile în poală și clipi cu tristețe spre ducesă. Nu pot să-mi dezamăgesc părinții și...

– Ți-am spus că așa va spune, Lucy, interveni Meg, continuând să soarbă din ceai.

Ducesa își îndreptă umerii și o forță pe Sarah să se uite la ea.

– Meg spune că Alex ți-a spus povestea lui Owen, care trebuia să se logodească cu sora ei.

Sarah încuviință șovăielnic. Era limpede că Lucy hotărâse să încerce o tactică complet diferită. Ce urmărea prietena ei?

– Da, mi-a spus.

– Dacă nenorocirea *aceea* a putut fi anulată, îndrăznesc să spun că părinții tăi pot suporta să te desparți de marchizul de Branford.

Sarah împunse din nou în covor cu piciorul.

– Nu înțelegi. Marchizul este prieten chiar și cu prințul regent, ca să nu mai spun de prințese. Ba chiar și cu regina. Tata și mama nu ar suporta niciodată lovitura pe care ar primi-o reputația lor dacă l-ar insulta pe marchiz în mod public.

Lucy își studia unghiile.

– Ceva mi spune că stima de sine a lui Lord Branford poate suporta foarte bine o asemenea lovitură.

– Nu mă îndoiesc câtuși de puțin, adăugă Meg.

Sarah își frecă tâmplele.

– Poate că *el* ar putea suporta, dar mama și tata nu m-ar ierta niciodată.

Cum de nu înțelegeau prietenele ei îngrozitoarea situație în care se afla?

– Dar te forțează să închei o căsătorie nefericită, spuse Lucy.

– În fiecare zi se întâmplă asta, replică Sarah.

Lucy se plesni cu mănușile peste coapse.

– Dumnezeule, părinții te-au dresat bine! Ești foarte supusă. Dar obediența nu este întotdeauna sinonimă cu fericirea, iar mie de asta îmi pasă acum. De fericirea ta și a lui Berkeley. Nu vezi că sunteți perfecți împreună? Chiar *țineți* unul la celălalt. Se vede. Se vede în ochii tăi. Și în ai lui. Nu l-am mai văzut niciodată ieșind în fugă, abandonând în grabă un dans pentru a pleca după o doamnă

pe terasă. E limpede că este înnebunit după tine. Iar dacă nu mă înșel, tu ești la fel de înnebunită după el.

– E înnebunită, confirmă Meg.

Sarah o privi încruntată.

– Este un *prieten* drag.

Dar, exact momentul în care rostea acele cuvinte, vorbele pe care le spusese el cu o seară înainte pe terasă o împunseră în inimă: „Spune-mi că nu simți nimic pentru mine. Spune-mi că suntem doar prieteni!"

– Încetează! De data asta, Lucy se plesni cu mănușa peste genunchi. Știu că este mai mult decât un prieten.

– Așa e, fu de acord Meg.

Cu o voce măsurată și calmă, ignorând-o pe Meg, Sarah spuse doar atât:

– Nu vreau ca acest lucru să se interpună între noi, Excelență.

– Oh, termină cu „Excelență"! Eu te consider prietenă, Sarah, și nu vreau să te supăr. Încerc doar să te fac să vezi realitatea. Nu cred că înțelegi pe deplin cât de nefericită vei fi după ce te vei căsători cu un bărbat pe care nu-l iubești.

– Îți mulțumesc pentru grijă, Lucy, dar...

Lucy ridică o mână.

– Ești una dintre cele mai încăpățânate fete pe care le cunosc. Ți-a mai spus cineva asta?

– Așa este, este foarte încăpățânată, fu de acord Meg, îndepărtându-și o buclă blondă de pe frunte.

– Da, atât Meg, cât și doamna Goatsocks țin să îmi spună mereu acest lucru, răspunse Sarah oftând din adâncul inimii.

– Meg și doamna Goatsocks au dreptate. Lucy se ridică și începu să își pună mănușile. Prea bine, Sarah, nu îmi dai de ales. Trebuie să ducem această bătălie pe cu totul alt front.

Se ridică și Meg.

Sarah le privi plecând, speriată de ceea ce ar fi putut însemna acea ultimă afirmație a lui Lucy Hunt.

Capitolul 34

Lucy Hunt intră neanunțată în încăperea unde Christian lua micul dejun a doua zi de dimineață, scoțându-și mănușile costisitoare din piele de ied, cu o figură vădit încruntată.

– Doar nu o vei lăsa pe Sarah să se căsătorească cu prostănacul acela de Branford?

Christian fu cât pe ce să se înece cu bucata de pepene pe care o mânca.

– Bună dimineața și ție.

– E grav, Christian! E absolut nefericită.

– La fel și eu. Nu prea înțeleg cum crezi că aș putea avea un cuvânt de spus în această chestiune.

– Cere-o în căsătorie!

De data asta, Christian fu cât pe să se înece cu cafeaua. Așeză ceașca pe masă pentru a fi în siguranță. Lucy habar nu avea ce îi cerea. Mai ales după ceea ce se întâmplase pe terasă la balul ce avusese loc cu o seară înainte. Dar presupunea că prietena lui nu îi văzuse sărutându-se. Ceea ce dovedea că Dumnezeu exista! Cu toate acestea, Lucy putea fi insistentă când își propunea ceva. Christian trebuia să aibă grijă în acea dimineață și să se poarte cu ea cât mai nonșalant posibil. Pretinse că studia ziarul.

– Ultima dată când am verificat, doamna era logodită cu alt bărbat. Poate că nu am cele mai alese maniere din regat, dar știu că nu e tocmai bine văzut bărbatul care cere mâna unei femei logodite.

Lucy flutură mănușile în aer.

– O, Christian, ești atât de încăpățânat! E clar că este nefericită cu el și este perfectă pentru tine.

Christian lăsă ziarul să-i cadă pe masă și încercă să pară cât de plictisit putu.

– Ce sugerezi, Lucy? Să o arunc pe umăr și să fugim în Scoția?

Lucy făcu ochii mari și se apropie de el.

– Vai, este o idee excelentă!

Christian își dădu ochii peste cap și se întoarse la ziar.

– Dar nu vorbești serios. Glumeam.

– Poate că, dacă i-ai *spune* că plănuim să o răpim... Știi ce vreau să spun, ca să nu o speriem prea tare.

Lucy se bătu cu degetul în obraz, vădit captivată de idee.

Christian refuză să își ridice privirea.

– Nu, Lucy, încetează cu intrigile! S-a hotărât.

Lucy făcu un pas înainte și se sprijini cu ambele mâini de spătarul unuia din scaunele așezate în jurul mesei, forțându-l pe Christian să o privească.

– Ea nu înțelege deloc consecințele. Este tânără, iar părinții ei nu sunt rezonabili.

Christian își apăsă o palmă peste ochiul drept.

– Și nu vor vedea cu ochi tocmai buni un ginere care le răpește fiica.

– A tot amânat nunta, zise Lucy pe un ton insinuant.

Christian înțepeni. Nu se putu abține.

– Ți-a spus asta? O amână în mod voit?

– Mi-a spus niște prostii, pretinzând că sunt lucruri de cântărit, însă numai ea știe ce voia să spună. Dar nu a stabilit data, în ciuda insistențelor mamei ei și ale lui Lord Branford. Ce îți spune asta?

Lucy bătu cu piciorul în podea.

– Îmi spune că în nici un caz nu este treaba mea.

Christian nu avea de gând să-i spună lui Lucy de unde știa că Sarah nu era interesată de el sau cel puțin nu avea nici o intenție de a amâna nunta în favoarea lui. De data asta, prietena lui care își băga nasul peste tot trebuia să îl creadă pe cuvânt.

– Dar am văzut cum te privea aseară, Christian, încercă ea să-l convingă. E îndrăgostită de tine, și nu doar pe jumătate.

Christian se ridică și aruncă atât ziarul, cât și șervetul pe masă.

– Lucy, întotdeauna am apreciat că ești mare pețitoare, dar în cazul acesta este vorba de doi oameni care nu aveau o legătură înainte. De data asta, mergi prea departe. Trebuie să renunți!

Lucy își înfipse mâinile în șolduri.

– Spune-mi că nu ești pe jumătate îndrăgostit de ea, Christian. Dacă îmi poți spune asta cu sinceritate, voi renunța.

Christian bătu cu palma în masă.

– Este prea târziu, Lucy. Nici măcar *tu* nu poți repara lucrurile de data asta!

– Dar...

El strânse din dinți.

– Lucy, te avertizez. Stai naibii deoparte!

Se întoarse pe călcâie și plecă, lăsând-o singură pe ducesă în încăpere.

Capitolul 35

Mai târziu în după-amiaza aceea, Cass și Jane veniră la Lucy în vizită, așa cum făceau în fiecare săptămână. Ceaiul fusese servit, iar Jane mânca a doua prăjitură, când Lucy, după ce își puse mai multe cuburi de zahăr în ceașcă, declară:

– Doamnelor, trebuie să facem ceva pentru a-i ajuta pe Berkeley și Sarah.

Cass ridică privirea din ceașcă, iar pe fruntea ei senină apăru o cută.

– Ce anume? De ce?

Lucy amestecă în ceai.

– Pentru că au nevoie de ajutorul nostru, bineînțeles. Berkeley are nevoie cu disperare. Știu asta.

Jane înghiți politicoasă bucățica de prăjitură înainte de a vorbi:

– Ce Dumnezeu te face să crezi asta?

Lucy se întoarse spre prietena ei.

– A înjurat în fața mea, Jane. Mi-a spus să stau naibii deoparte. Dacă acestea nu sunt cuvintele cuiva care strigă după ajutor, nu știu ce sunt.

Jane clătină din cap.

– Nu pot să-mi închipui cum e să trăiești în mintea ta, Lucy.

Ducesa vântură linguriţa în aer.

– Nu știu ce vrei să spui, Jane. Tot ce am în minte e absolut logic.

– Sunt de acord cu Lucy, interveni Cass. Nu l-am mai văzut niciodată pe Lord Berkeley atât de agitat. A încheiat dansul cu Lady Claire înainte de a se termina, dând fuga după Lady Sarah când a părăsit sala de bal. Cred că ține la ea foarte mult.

– Dar nu este logodită cu Lord Branford? întrebă Jane, luând încă o prăjitură.

– Ba da, spuse Lucy, gustând ceaiul pentru a vedea dacă are suficient zahar.

– Și? întrebă Jane.

– Și acesta este, evident, unul dintre motivele pentru care au nevoie de ajutorul nostru. Sarah e la mare ananghie, răspunse Lucy, punându-și un ultim cub de zahar în ceai.

– *Te-a rugat* să o ajuți? o descusu Janie.

– Nu, mărturisi ea, amestecând ultimul cub de zahăr în ceașcă.

– *Ți-a dat de înțeles* că dorește să o ajuți? continuă Jane.

– Nu, repetă Lucy, apoi ridică ceașca sorbind satisfăcută.

– Lord Berkeley a făcut *vreunul* din aceste lucruri? întrebă Jane.

– Nu cu atâtea cuvinte.

Lucy învârti din nou linguriţa în aer.

Jane se frecă între ochi cu două degete.

– Atunci de ce Dumnezeu crezi că vreunul dintre ei dorește ajutorul nostru?

– Nu am spus că *vor* ajutorul nostru, răspunse Lucy. Am spus că au *nevoie* de ajutorul nostru. E cu totul altceva. Sunt sigură că vei fi de acord.

Cass sorbi din ceai.

– Hai să o ascultăm până la capăt, Janie. Ce pui la cale, Lucy?

Lucy așează linguriţa pe farfurioară.

– Nimic prea radical. Nu vă faceți griji!

Cass răsuflă ușurată și puse ceașca pe masă pentru a adăuga lapte.

– Pur și simplu, trebuie să facem ceva pentru a opri nunta, asta este tot, continuă Lucy cu o voce calmă.

Cass făcu ochii mari alarmată, iar linguriţa de argint scoase clinchete în interiorul cești, abandonată.

Oprindu-se cu prăjitura la jumătatea drumului spre gură, Jane Upton mormăi:

– Cum vrei să faci așa *ceva?*

– Trebuie să facem *ceva*, răspunse Cass, revenindu-și în mod vădit. Continuă să amestece în ceai. Lord Berkeley ne-a ajutat pe multe dintre noi. Acum este rândul nostru să-l ajutăm.

– În sfârșit, cineva înțelege realitatea, rosti Lucy, privindu-le pe amândouă pe deasupra cești de ceai cu un zâmbet viclean pe chipul fermecător.

– Ce sugerezi să facem, Lucy? întrebă Cass. Cum putem opri nunta?

– Ca de obicei, nu vreau să iau parte la așa ceva, anunță Jane, mușcând din nou din prăjitură.

– Trebuie să facem rost de o invitație, zise Lucy. Voi avea nevoie de ajutorul tău pentru asta, Cass.

Aceasta clipi.

– O invitație la ce?

– Cum la ce? O invitație pentru Lady Sarah la nunta lui Daphne, desigur.

Capitolul 36

Surrey, casa de la țară a contelui și contesei de Moreland

Christian se afla la nunta lui Daphne Swift de cinci ore, când își dădu seama că era supravegheat.

Fusese fericit și al naibii de bucuros să plece din Londra pentru câteva zile, departe de Lady Claire, care îl călca *într-adevăr* pe nervi, departe de cârdurile de tinere care păreau hotărâte să-l oprească să stea de vorbă în parc, pe Bond Street și peste tot pe unde mergea. Chiar își dorise să fie cel mai râvnit burlac? De ce? Era o pacoste. Dar se bucura mai ales că plecase din Londra pentru a nu fi tentat să o viziteze pe Sarah.

Naiba s-o ia pe Lucy cu intrigile ei nebunești! Încercase să-l convingă că, dacă i-ar fi mărturisit lui Sarah ce simțea, putea ieși ceva din asta și că lucrurile s-ar fi schimbat. Dar era o nebunie. Un contract de căsătorie semnat nu dispărea pur și simplu. Chiar dacă Sarah decidea să îl anuleze, avea să pricinuiască un scandal imens, exact ceea ce încercaseră cu atâta străduință să evite. Nu. Nu avea să iasă absolut nimic bun dacă dădea curs ideii scandaloase a lui Lucy Hunt. În plus, Christian știa sigur că nu avea să funcționeze. La urma urmelor, o sărutase pe Sarah chiar acolo, pe terasa de la balul familiei Rutherford. Dacă sărutul nu fusese o declarație, atunci ce era?

Sarah îi declarase intenția de a se căsători cu Branford indiferent ce s-ar fi întâmplat. Se terminase. Totul se încheiase. Nu mai era nimic de spus.

Dar acele câteva minute îl bântuiau, acele câteva momente în care fusese la pieptul lui, când îi simțise gustul de rază de soare și îl cuprinsese strâns cu brațele pe după gât, cu gura deschisă, dornică și pasională. Îl dorea. Iar el nu avea să uite asta niciodată.

Clătină din cap pentru a alunga acele gânduri care nu îi erau deloc de folos. Venise la țară să asiste la căsătoria prietenilor lui și totodată să-și limpezească mintea. Să se relaxeze. Să regândească lucrurile.

Să aibă o perspectivă diferită asupra pieței căsătoriilor. Problema era că acum, când se plimba prin grădina de la țară în mijlocul zilei, respirând aer proaspăt, părea să aibă mintea mai puțin limpede decât oricând.

În primul rând, trebuia să se gândească la Lady Claire. Petrecuse o bună parte din drumul spre Surrey gândindu-se că poate fata nu era atât de enervantă cum și-o amintea. Poate că nu avea să fie atât de prostuță după ce mai înainta în vârstă. Poate că, în cele din urmă, nu avea să mai spună „într-adevăr" înnebunitor de des. Dar hotărâse că nu avea rost. Nu era genul lui, oricât de interesată era de el. Era o mare ironie. Cu un an în urmă, și-ar fi dat brațul drept să aibă parte de atenția unei tinere atât de încântătoare și de suave precum Lady Claire. Acum i se părea o povară. Ce naiba era în neregulă cu el?

Își trecu mâinile prin păr. Nu conta. Lady Claire nu era singura femeie din înalta societate, în afară de Sarah. La întoarcerea în oraș, pur și simplu urma să reevalueze opțiunile pe care le avea. Ceea ce trebuia să fie destul de simplu. Căci acum era hotărât să nu se gândească la nimic altceva în afară de relaxare.

– Berkeley, ce bine că ai venit! strigă Garrett Upton, îndreptându-se spre Christian, care se plimba prin grădină.

– Upton, mă bucur să te văd!

Își strânseră mâinile.

– Se pare că Daphne și Rafe se căsătoresc în cele din urmă, zise Upton cu obișnuita sa voce jovială.

– Așa se pare, răspunse Christian.

Upton nu-l privi în ochi.

– Tu în ce ape te scalzi, că tot veni vorba despre *căsătorie?*

În clipa aceea, Christian știu că era supravegheat. Rețeaua de spioni a lui Lucy Hunt acoperea tot orașul și ajunsese la țară, includzându-l, se pare, chiar și pe prietenul său cel mai apropiat. De fapt, Upton era cel care îi prilejuise întâlnirea cu Lucy în Bath, cu aproape doi ani în urmă, la scurt timp după Waterloo. El și Upton fuseseră colegi de școală și se cunoșteau din copilărie. Upton nu îl întrebase niciodată în toți anii lor de prietenie ce gânduri avea când venea vorba de *căsătorie.*

Christian își încrucișă brațele la piept și, bănuitor, își cercetă prietenul.

– Te-a trimis Lucy, nu-i așa?

Râsetul lui Upton răsună în grădină.

– Nu te alarma! E îngrijorată în privința ta. Știi, am cunoscut-o pe Lady Sarah când a stat cu Jane și cu mine o perioadă scurtă în Bath. Este o tânără foarte drăguță. Tu...

Christian simți că i se întunecă mintea de furie.

– Pentru Dumnezeu, Upton, te avertizez...

Dar se opri, căci o văzu chiar pe Lady Sarah urmând-o pe mama lui Cass, Lady Morgan, pe aleea din grădină. Erau la mai puțin de douăzeci de pași în fața lor, pe o alee aflată în unghi drept față de cea pe care erau ei, făcând turul grădinii.

– Ce...? întrebă Christian rămânând cu gura căscată.

Nu putu decât să privească fix.

Upton privi spre el, apoi spre Sarah și din nou spre Christian.

– Că tot vorbeam de lup. Nu mă așteptam să o văd pe Lady Sarah tocmai aici. Ești bine, Berkeley?

– Nu. Vreau să zic, da. Totul este... în regulă. Nu am nimic. Ce spuneai?

Încercă să-și îndrepte atenția spre prietenul său. Dar nu auzea nici o vorbă din ce îi spunea acesta. Nu putea să se gândească decât la Sarah. Își imagina că simte miros de crini purtat de briză. Ce făcea aici? Îi cunoștea pe Daphne și pe Rafe? Suficient de bine încât să participe la nunta lor? Ea nu menționase că avea să vină. Oare îl văzuse?

Cel puțin primi rapid un răspuns la întrebarea aceea când ea se uită spre el și își feri imediat privirea. Câteva momente mai târziu, Sarah dispăru, urmându-le pe Lady Moreland și pe mama ei înapoi în casă.

Trebuia să plece. Trebuia să afle ce căuta ea acolo.

– Scuză-mă un moment, Upton.

– Mergi să o saluți pe Lady Sarah? întrebă Upton cu un zâmbet larg.

– Nu, mormăi Christian pornind spre casă. Mă duc să o caut pe verișoara ta, Lucy.

Să o găsească pe Lucy Hunt era mai ușor de zis decât de făcut. Christian își petrecu cea mai mare parte a după-amiezii încercând să o găsească pe evaziva ducesă. La ora ceaiului, era convins că îl evita.

De fiecare dată când găsea pe cineva și era sigur că știa unde se afla Lucy, persoana respectivă părea să nu-și aducă nicicum aminte.

– Cred că am văzut-o în seră, spuse Cass.

– Știu doar că nu este în bibliotecă, îl vesti Jane.

– Aș putea să jur că mi-a spus că merge să călărească, îl informă soțul ei, Claringdon.

Cu o jumătate de oră înainte de cină, Christian o zări, în cele din urmă, ieșind de după colț, pe unul din coridoarele de la parter.

– Lucy! strigă el.

Ea se întoarse în direcția opusă.

– O, nu, nu face asta!

Porni după ea, aproape alergând pe holul de marmură și oprindu-se brusc când ajunse la colț. Lucy ajunsese la jumătatea drumului și căuta un loc în care să se ascundă.

– Oprește-te!

Se întoarse și îi aruncă o privire inocentă, ca și când nu ar fi încercat să scape de el.

– Berkeley, ai ajuns, spuse ea suav, dându-și o buclă întunecată după ureche.

El ridică o sprânceană.

– Nu te preface că nu te ascunzi de mine!

Se îndreptară unul spre celălalt și se întâlniră la mijlocul coridorului.

– Nu știu ce vrei să spui.

Lucy își îndepărtă din nou bucla rebelă. Nu-l privi în ochi.

– Ba da, știi.

El îi aruncă o privire plină de neîncredere.

Ea clipi din nou, făcând pe inocenta.

– Vrei să-mi *spui* ceva, Berkeley?

– Da, am ceva să-ți spun. De ce este Lady Sarah aici?

Lucy își exersase figura inocentă. Christian trebuia să recunoască faptul că îi ieșea.

– Poftim? Lady Sarah este aici? Ei bine, nu am...

– Nu te preface, rosti el sacadat. Știi la fel de bine ca mine că este aici. Vreau să știu *de ce*.

Lucy oftă.

– De ce contează motivul pentru care se află aici?

El își încrucișă brațele la piept.

– Prezența ei aici are legătură cu tine?

Lucy își încrucișă și ea brațele la piept.

– Întrebarea este... Acum, că este aici, ce vei face?

Christian lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

– Vorbește cu ea. Singur. Recunoaște că ai sentimente faț
Nu cred că nu va conta pentru ea.

– La naiba, Lucy, eu doar...

Lucy se răsuci pe călcâie în fața lui, iar fustele verzi i se învârt
în jurul gleznelor.

– Tu doar...? Ai recunoscut că ții la ea?

– Nu, mârâi el printre dinți.

Lucy ridică din umeri.

– Atunci, poți sta departe de ea, Berkeley?

– Da, mormăi Christian printre dinții încleștați.

Lucy își studie cu nonșalanță unghiile, scoțându-l din sărite.

– Prea bine, viconte. Dovedește-o!

Capitolul 37

Cina fu servită și avu mare succes. După aceea, toți oaspeții se întoarseră în saloane și în birou pentru a bea și a juca diverse jocuri. Cerul era întunecat și aerul rece când Christian merse din nou la plimbare în grădină. Din fericire, de data asta, era sigur. Dar se blestema fără milă. Avusese nevoie de mai puțin de patru ore. Mai puțin de patru ore patetice pentru a recunoaște că Lucy, intriganta nesuferită, câștigase. Avea dreptate. Nu putea sta departe de Sarah. Nu o văzuse la cină, dar trebuia să vorbească cu ea. Între patru ochi.

Văzu că se apropie de el o torță și recunoscu silueta lui Lord Owen Monroe îndreptându-se spre el.

– Berkeley, aici erai, te-am căutat prin toată casa!

– Dacă te-a trimis Lucy, nu vreau...

– Lucy? De ce m-ar trimite Lucy?

Christian miji ochii spre Monroe.

– De ce ai venit?

– Dumnezeule, ești suspicios astă-seară! Credeam că am lămurit lucrurile între noi în Bath. Ca să nu mai spun de cumpărături. Ei bine, ți-am arătat cum să legi un nod perfect mai bine decât valetul meu. Nu merită asta puțină loialitate?

Christian răsuflă ușurat și se frecă la ceafă.

– Am lămurit lucrurile, într-adevăr. Scuze, Monroe. Sunt doar puțin... încordat în această seară.

– Perfect, pentru că se pare că ai avea nevoie de o băutură și exact acesta este motivul pentru care te-am căutat. Vreau să vorbesc cu tine, dacă ai un moment. Vrei să bei ceva?

– Nu.

Christian nu era atât de direct de obicei, dar în seara aceea dorea să o găsească pe Sarah și...

– Ba da. Vino! Vom merge în bibliotecă. Este aproape goală. O putem da afară pe Jane Upton.

Berkeley clătină din cap văzând îndrăzneala lui Monroe. Ceva îi spunea că nu avea să câștige dacă se contrazicea în seara aceea cu el. În plus, nu putea alerga pe urmele lui Lady Sarah dând buzna în dormitorul ei. Oricât de mult i-ar fi plăcut.

– Foarte bine. Ia-o înainte.

În mai puțin de un sfert de oră, Christian se afla în biblioteca goală, cu un pahar de vin de Porto în mână, privindu-l pe Monroe aprinzându-și un trabuc.

– Tata are unul din cele mai bune vinuri din țară, zise Owen, sprijinindu-se de speteaza scaunului mare de piele pe care se așezase.

Monroe își puse piciorul peste brațul scaunului. Nu era deloc cuviincios.

– A fost bine că părinții tăi au fost de acord să faceți nunta aici, spuse Christian.

Monroe trase din trabuc.

– Cass a pus totul la cale. O adoră pe Daphne. Aproape la fel de mult ca pe fratele lui Daphne, soțul ei. Râse înfundat.

– Cass este unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit, comentă Christian, apoi tăcu preț de câteva momente, contemplând vinul din pahar înainte de a continua: Iartă-mă că sunt atât de direct, dar despre ce vrei să vorbești cu mine?

Monroe trase adânc din trabuc și suflă fumul în aer, făcând cercuri perfecte. Rămase întins pe scaun.

– Mi-am cerut scuze pentru că te-am pocnit când am fost în Bath toamna trecută, dar am vrut să spun altceva.

Christian încuviință.

– Mai exact?

– Că îți datorez mult.

Christian schiță un zâmbet.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Dimpotrivă, îți datorez totul – cel puțin fericirea. Dacă nu ai fi fost dispus să te prefaci că ești interesat de Alex pentru a mă face gelos, era posibil să nu-mi fi revenit niciodată și să nu-i fi declarat ce simțeam. Am fost un nesăbuit.

Christian sorbi lung din vinul de Porto.

Monroe avea dreptate. Tatăl lui avea, într-adevăr, un vin al naibii de bun.

– După cum am spus, nu-mi datorezi nimic. A fost ideea lui Lucy.

Râsetul lui Monroe răsună în bibliotecă.

– Nu mă îndoiesc, dar ai fi putut-o refuza.

Christian pufni.

– Știi cât de dificil este să o refuzi pe Lucy?

Monroe râse din nou.

– Chiar știu.

Christian mijii ochii.

– Nu-mi spune, m-ai mințit! Ești trimisul ei astă-seară, nu-i așa?

– Nu. Nu sunt trimisul ei. Însă s-ar *putea* să fi stat de vorbă cu Cass mai devreme.

Christian mormăi.

– Cass? Bine. Spune despre ce e vorba. Ce te-a pus Cass să faci?

Monroe suflă încă două cerculețe de fum în aer.

– Nu m-a pus să fac nimic altceva decât să îți amintesc că ne-ai ajutat pe mulți dintre noi să găsim dragostea și este timpul să accepți și tu să fii ajutat.

Christian înclină capul. Era înfrânt încet-încet de propriii prieteni. Se părea că puseseră la cale o conspirație împotriva lui. Răsuflă din adâncul pieptului. Prea bine. Așa să fie.

– Cum propui să mă ajutați?

– Cass îmi spune că vrei să vorbești cu Sarah între patru ochi.

– Nu am spus niciodată...

Monroe arcui o sprânceană spre el.

– Vrei să vorbești cu ea între patru ochi sau nu?

Christian se frecă la ochi.

– La naiba! Bine. Da.

Monroe zâmbi larg spre el.

– Excelent. Mâine după-amiază, la ora 14. Este o casă a pădurarului spre capătul nordic al proprietății.

– Cum Dumnezeu...

– Ah, ah, ah! Nu îmi pune la îndoială metodele! Mai scoase câteva cerculețe de fum. Alex dă și ea o mână de ajutor. Este extrem de încântată că are ocazia să te ajute după ce ai făcut pentru relația noastră. Lasă totul în seama noastră!

– Dar...

Monroe sorbi lung din vinul de Porto.

– Casa pădurarului. Ora 14.

Capitolul 38

Sarah habar nu avea de ce Alexandra Hobbs insista atât de mult să îi arate capătul îndepărtat al moșiei Monroe. Presupunea că tânăra ținea foarte mult la proprietate, dat fiind că avea să fie doamna casei într-o bună zi. Era un loc minunat. Dar, când ajunse împreună cu Lord Owen și Lady Alex la capătul îndepărtat din partea nordică, începu să se întrebe de ce fusese de acord cu acea mică plimbare.

Cu o seară în urmă, nu putuse să doarmă după ce îl văzuse după-amiază pe Christian în grădină. Reușise să o convingă pe mama ei că o durea capul și luă masa în cameră, evitând cina cu toată lumea și conversațiile neliniștitoare. Dar trebuia să dea ochii cu el mai devreme sau mai târziu. Era sigură de asta. Și știuse că așa avea să fie. Știuse tot timpul că avea să vină la Surrey și că urma să îl vadă. Îi pomenise de nuntă iarna trecută, în Scoția. Daphne Swift și Rafe Cavendish erau doi dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Christian. Ea era intrusa acolo. Venise doar pentru că insistase mama ei. Se părea că nunta unei fiice și surori de conte cu un proaspăt viconte care era erou de război reprezenta un eveniment special din punctul de vedere al mamei ei. Sarah își petrecuse întregul drum până acolo gândindu-se cum avea să fie întâlnirea cu el. Ce voia să îi spună?

Ce *putea* să-i spună? Ultima dată când se văzuseră, îl sărutase pasional, apoi fugise de el. Ca o proastă. Nu *putea* spune prea multe după un astfel de episod. Cu o seară înainte, nu reușise să îi spună nici măcar un lucru coerent. Fusese de acord să iasă la plimbare cu Alex și cu Lord Owen pentru că era lașă. Dacă ieșea din casă pentru o vreme, avea șanse mai mici să dea peste Christian. Dar plimbarea se transformase într-o aventură mult mai lungă decât se așteptase și o dureau picioarele.

–Ar trebui să mă întorc, le spuse ea însoțitorilor ei, încetinind pasul. Mama vrea să mai probez o dată rochia pe care o voi purta mâine-dimineață la nuntă și...

– A, uite! Iată casa pădurarului, zise Alex și arată spre o casă albă și mică, aflată pe o colină, înaintea lor.

– Nu-i așa că e drăguță?

– Foarte drăguță, răspunse Sarah, de-abia uitându-se la mica locuință. Dar ar trebui...

– Hai să ne apropiem!

Lord Owen o porni cu pas vioi prin iarba care ducea spre căsuță. Alex își ridică repede fustele și îl urmă.

Sarah se întoarse și privi spre casa principală. Nu putea parcurge toată distanța aceea singură. Mama ei avea s-o întrebe de ce i-a părăsit pe cei care o însoțeau. Nu. Trebuia să își convingă prietenii să se întoarcă.

– Așteptați-mă! strigă ea, ridicându-și fustele șovăielnic și urmându-i.

Când ajunseră la ușa de la intrare a căsuței, Sarah rămăsese fără suflu și îi intrase o pietricică în pantofi. Lord Owen se uita pe fereastră, iar Alex studia florile de un roșu aprins care se revărsau din jardinierele de la ferestre.

– Pădurarul este aici? întrebă Sarah, sprijinindu-se cu mâna de peretele căsuței pentru a-și scoate pietricica din pantof.

– Tata nu a angajat un pădurar momentan, răspunse Lord Owen, continuând să privească pe fereastră.

După ce își scoase pietricica din pantof, Sarah i se alătură lui Alex lângă jardiniere.

– Păcat că o căsuță atât de drăguță stă goală!

– Să intrăm, spuse Alex, arătând spre ușă.

Sarah privi spre prietenii săi.

– O, dar chiar ar trebui să...

– Hai, îi făcu semn din cap Lord Owen. Presupun că ușa este nu este încuiată.

Sarah privi spre mica ușă roșie. Stătea aproape de ea. Ezită un moment, dar în cele din urmă hotărî că, dacă arunca iute o privire înăuntru, prietenii ei aveau să se întoarcă mai repede la conac. Era mai bine să intre.

Puse mâna pe clanță și apăsă.

Owen avea dreptate. Ușa nu era încuiată. O deschise și păși înăuntru. Încăperea era plăcută și curată. Văzu o măsuță și scaune, o vatră neaprinsă, două scaune de lemn lângă șemineu, un pat mare în colț. Mirosea vag a praf și lemn. Dar era plăcută și curată.

Se pregătea să se întoarcă, să le facă semn prietenilor săi să intre, când îi atrase atenția o mișcare din colțul camerei. Privi din nou. Văzu un bărbat stând acolo. Rămase fără suflare.

Bărbatul se întoarse spre ea. Era... Christian. Stătea acolo, îmbrăcat în pantaloni de piele, cămașă albă și lavalieră, o redingotă de culoarea safirului și cizme negre lungi. Avea părul pieptănat pe spate și era bărbierit, așa cum era de când se întorsese în oraș. Avea o expresie de nepătruns, dar ochii lui albaștri precum cristalul îi întâlniră privirea și între ei se iscară scântei. Sarah strânse tocul ușii. Era atât de chipeș! Voia cu ardoare să îl atingă.

Făcu un pas înainte și rămase fără suflare.

– Ce faci aici?

El își vârî mâinile în buzunare.

– Am vrut să te văd.

Ea clătină din cap.

– Pe *mine*? Dar noi...

Privi în urma ei. Alex și Lord Owen nu se vedeau nicăieri. Ușa era încă deschisă, dar ei nu mai erau acolo.

Ieși afară și se uită în toate părțile. Dispăruseră. Intră în casă, complet confuză.

– Probabil și-au continuat plimbarea. Au spus că ne vor lăsa să vorbim între patru ochi.

– Să vorbim... Sarah rămase cu gura căscată. Ai pus la cale toate astea? Cu Lady Alex și Lord Owen?

– Da, zise Christian și se apropie de ea. Sper că nu ești furioasă.

Închise ușa în urma ei pentru a se putea gândi o clipă. Cum se simțea? Ce trebuia să simtă? O ademenise aici? Din ce motiv?

– Nu, nu sunt furioasă. Nu știu ce să cred.

El își sprijini brațul de polița șemineului.

– Nu știam că vii la această nuntă până când nu te-am văzut ieri în grădină.

Sarah își desfăcu boneta și și-o dădu jos. Nu se simțea în largul ei cu ea pe cap în casă. Pălăria lui Christian era tot pe masă.

– Am primit o invitație în ultima clipă. Mama a acceptat imediat deoarece a fost invitat și Lord Branford. Se pare că l-a cunoscut pe fostul conte, tatăl lui Lady Daphne.

Christian înțepeni.

– Branford este aici? Nu l-am văzut la cină.

Ea clătină iute din cap.

– Vine abia mâine-dimineață la nuntă. Se pare că prințul are nevoie de el la o altă petrecere astă-seară.

Christian ridică o sprânceană.

– Pare stilul lui Branford. Mereu interesat de cea mai prestigioasă invitație.

Sarah trase de fundele bonetei.

– Nu m-ai adus aici să vorbim despre Lord Branford, nu-i așa, Christian?

El clătină din cap.

– Nu. Sper că vei asculta. Măcar câteva clipe.

Ea mai făcu un pas spre el. Îi despărțeau doar câțiva pași. Își aruncă boneta pe masă, lângă pălăria lui. El întinse mâna, apoi o lăsă să-i cadă pe lângă corp.

– Nu contează. A fost o prostie. Îmi pare rău că mi-a trecut așa ceva prin cap. Ar trebui...

Sarah ridică privirea spre el.

– Spune-mi. Ce voiai să-mi zici?

El privi în jos.

– Ceva care mă îndoiesc că va schimba lucrurile.

Ea trase aer adânc în piept.

– Spune-mi, Christian!

Se întoarse cu fața spre ea. Îi întâlni privirea.

– Ce-ar fi dacă te-aș cere în căsătorie, Sarah? Ai rupe logodna cu Branford? Ți-ai sfida părinții?

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu-i venea să creadă. Nu îi venea să creadă că auzea acele cuvinte. Că el le rostise cu adevărat.

– Oh, Christian!

El se lăsă într-un genunchi și îi luă mâna în mâinile lui.

– Căsătorește-te cu mine, Sarah! Te voi scăpa de el.

Lacrimile i se scurseră pe obraji.

– Christian, eu...

El se ridică repede, îi cuprinse obrajii în palme și o privi scrutător.

– Nu poți spune că-l iubești. Știu că nu poți.

Sarah clătină din cap.

– Este adevărat. Nu pot.

– Nu vrei să te căsătorești cu el. Știu că nu vrei. Ai fugit de acasă în Scoția pentru a-l evita. Nu se poate să îl dorești.

Ea clătină din cap și mai hotărâtă, mușcându-și buza.

– Nu. Știu că nu.

– Atunci căsătorește-te cu mine, Sarah! Nu va mai trebui să-l vezi niciodată.

– Nu știu ce să fac. Sunt foarte confuză.

– Lasă-mă să te conving.

O trase în brațe și o sărută. Limba lui i se strecură printre buze și Sarah se topi la pieptul lui. Rațiunea îi spunea să îl oprească, să se desprindă, să spună nu, dar nu putea. *Voia* să-l sărute. Voise din momentul în care îl văd văzuse stând acolo lângă șemineu.

– Christian, șopti ea cu pasiune, ridicându-se pe vârfuri și cuprinzându-l cu brațele pe după gât.

El nu își desprinse gura de a ei. O sărută până când i se umflară buzele, apoi își plimbă gura pe obrazul ei, pe linia maxilarului, îi strecură limba în ureche, iar ea se înfioră lipită de el.

O luă în brațe și o duse spre pat.

– Christian, nu putem...

– Lasă-mă să te ating. Doar să te ating.

Ea încuviință, cu mintea începețoșată de dorință. Și ea dorea să o atingă. Îl dorea atât de mult, încât nu se putea gândi la altceva. Christian își scoase lavaliera, apoi cămașa. Sarah îi văzu din nou abdomenul musculos. Se ridică și își desfăcu rochia. El îi trase în jos corsetul, eliberându-i sânii, și se năpusti flămând asupra lor. Ea îi atinse pieptul musculos cu degetele, în vreme ce buzele lui îi găsiră sfârcurile și le supse pe rând. Îi ținu capul lipit de pieptul ei, dorind să nu se termine niciodată. Apoi mâna lui i se strecură pe sub fuste, urcă de-a lungul piciorului, și ea se înfioră din nou când degetele lui ajunseră în locul unde i se împreunau coapsele. Voia să o atingă acolo mai mult decât orice. Își desfăcu picioarele și îi simți degetele explorând-o. Oh, Dumnezeule, nu era greșit ce făcea, dar nu voia să se oprească! Niciodată.

El își strecură un deget în ea, iar ea închise ochii, gemând.

– Christian, oh, Christian...

– Ești atât de udă, Sarah. Atât de fierbinte! Ești perfectă.

Își mișcă degetul, iar ea își lăsă capul pe spate, împingându-se în pernă. Nu mai simțise așa ceva până atunci. Gura lui se lipise din nou de sfârcul ei, și simțea valuri de fiori și dorință radiind din sâni până

spre locul intim dintre picioare, unde o atingea degetul lui, atât de blând, atât de tandru. Atât de bine.

Își arcui spatele pentru a-și apropia și mai mult sânii de gura lui. Apoi buzele lui urcară până la gura ei, și o sărută lung, după care pluti pe deasupra obrazului ei, reveni la ureche, coborând iar de-a lungul gâtului, asupra căruia se năpusti cu ardoare.

În tot acest timp degetul lui continua să se joace cu ea, pătrunzând-o și mișcându-se într-un ritm interzis, care îi făcea șoldurile să se arcuiască și să se răsucească sub mâna lui.

– Christian, eu nu...

– Șșșt! Vreau doar să te privesc.

Apoi o frecă în cercuri strânse cu degetul mare într-un punct dintre picioare despre care habar nu avea că exista. Ea țipă, iar el o sărută din nou, înăbușindu-i strigătele cu gura.

Presiunea dintre picioare crescu și se amplifică, făcând-o să îl cuprindă cu brațele și să-l sărute aprig încă o dată înainte să fie invadată de valuri de plăcere în tot trupul și să-i strige numele.

Christian își apăsă fruntea peste pe a ei cu putere. Respira sacadat. Gâfâia și părea să sufere. Îl sărută pe tâmple și îi șopti la ureche:

– Ce pot să fac pentru tine? Ca să...

– Nimic.

Întinse mâna spre mijlocul lui, căutând nasturii pantalonilor, dar el îi apucă degetele și le duse la gură, sărutându-le.

– Ești atât de frumoasă, Sarah, atât de încântătoare când...

O bătaie în ușă îi întrerupse. Se auzi vocea plăcută a lui Alex:

– Sarah, suntem aici. Ești bine? Probabil că ar trebui să ne întoarcem.

Sarah se desprinse brusc de Christian, continuând să răsufle sacadat, iar inima bătându-i cu putere.

– Da, da! Vin imediat, răspunse ea.

– Te așteptăm aici, o auzi pe Alex.

Christian se rostogoli în pat, cu brațele desfăcute.

– La naiba!

Sarah se ridică și își netezi grăbită hainele.

– Nu știu ce să spun.

Se ridică și el, privind-o.

– Spune-mi că îl vei părăsi. Spune-mi că te vei căsători cu mine!

Ea clătină din cap și ochii i se umplură de lacrimi.

– Vreau. Vreau cu adevărat, dar...

– Dar ce? Ce mai este? De ce ai sta cu el dacă nu-l iubești?

– Vrei să spui că *tu* mă iubești? Îl privi scrutător. Spune da!

Trebuia să spună da.

El se ridică într-un cot și își trecu nervos mâna prin păr.

– Sarah, vreau... vreau să mă căsătoresc cu tine. E limpede că suntem atrași unul de celălalt. Știu că ții la mine mai mult decât la el.

Sarah își simți inima cuprinsă de tentacule de gheață. Nu putea să o spună. Nu o iubea. Își mușcă obrazul atât de tare, că simți sânge în gură. Apoi se întoarse, își luă boneta și ieși în fugă pe ușă.

Capitolul 39

În seara aceea, după ce se pregătise de culcare și îi spusese cameristei că putea pleca, Sarah se ridică și privi pe fereastra dormitorului de oaspeți în care se afla spre cerul indigo al nopții. Își cuprinse mijlocul cu brațele. Se simțise în al nouălea cer când îl sărutase pe Christian în ziua aceea, lăsându-l să o atingă în felul acela intim în care o făcuse. Nu avea să uite niciodată. Nici un crâmpei.

Dar era o singură problemă. Nu fusese capabil să spună că o iubea. Poate că exista pasiune între ei, ceea ce era limpede, dar și cu ea făcea ceea ce făcuse mereu, încercând să salveze o domnișoară aflată la ananghie.

„Te voi scăpa de el." Acestea fuseseră cuvintele lui. Nu îi spusese: „Te iubesc nebunește și nu pot trăi fără tine". Cum putea fi o căsătorie bazată pe eliberare să fie mai bună decât una bazată pe un contract încheiat cu sânge-rece? Nu avea cum. Chiar dacă amenințarea scandalului plutea deasupra capului ei, refuza să-i permită lui Christian să devină un martir pentru ea. O ajutase destul, oricum nu-i mai putea cere nimic.

Refăcu încet conturul geamului cu degetul. Când eram mică, visase la ziua nunții. În visurile ei, un bărbat minunat care o iubea îi era alături. Dar visurile din copilărie fuseseră spulberate cu multă vreme în urmă. Nu avea nici 13 ani când i se spusese cât se poate de clar că părinții aveau alte planuri pentru ea. Planuri pe care le avuseseră din ziua în care se născuse. O îmbrăcaseră ca pe o păpușă și o perindau prin fața aristocraților din înalta societate, hotărâți să o dea celui care deținea cea mai înaltă poziție socială. Știuse că așa avea să se întâmple. Fusese pregătită pentru asta sau credea că era. Așa funcționau lucrurile în lumea lor. Avea vreo cinci prietene care se căsătoriseră cu un an în urmă, deși abia își cunoscuseră soții. Nici nu încăpea vorbă să se îndrăgostească. I se spusese de când era copilă că trebuia să facă ce i se spunea. Asta era tot. Meg părea hotărâtă să rămână singură, tânjind după Hart. Dar era o situație diferită. Meg

nu avea zestre. La ușa ei nu se înghesuiau o mulțime de pretendenți. Putea măcar să pretindă că își urmează inima. Sarah nu își putea permite acest lux. *Trebuia* să facă ce i se spunea. Nu *putea* să-și facă părinții de râs.

La naiba cu Lucy Hunt și prietenii ei care o făcuseră să creadă că putea să se aștepte la mai mult! Toți păreau să fie îndrăgostiți până peste cap de soții sau soțiile lor. De regulă, lucrurile nu stăteau așa în sânul înaltei societăți. Căsătoriile lor erau speciale. Diferite. Nu avea toată lumea un asemenea noroc.

Chiar dacă Sarah nu îl iubea pe Lord Branford și nu își făcea iluzii că el nutrea sentimente pentru ea, el avea o poziție bună, era bogat, puternic și nu arăta de parcă nu s-ar fi putut uita la el. Nu era crud, cheltuitor sau bădăran. Părea destul de sănătos și avea o dantură decentă. La urma urmei, ar fi putut face o alegere mult mai proastă. După ce urmau să se căsătorească, probabil că nici măcar nu aveau să petreacă prea mult timp unul în compania celuilalt. Ca majoritatea cuplurilor din aristocrație, urmau să ducă vieți liniștite, fericite, dar separate, mai ales după ce își făcea datoria de a-i da un moștenitor sau doi. Așa decurgeau lucrurile. Totul era exact cum trebuia.

Singurul lucru nelalocul său era ceea ce simțea pentru Christian. De ce trebuia să-l *dorească* atât de mult? Se gândea la el, stătea trează noaptea închipuindu-și cum ar fi fost să trăiască o viață alături de el. Cel mai rău era că deja știa cum ar fi fost. Aflase în Scoția când petrecuseră timp împreună.

O bătaie ușoară la ușă îi întrerupsese gândurile. Se întoarse și spuse:

– Intră!

Ușa se deschise și intră mama ei.

– Speram să te prind înainte să adormi.

– Iată că m-ai prins.

Sarah îndepărtă de fereastră și se așeză pe marginea patului. Mama ei i se alătură, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Ce este, mamă?

Femeia își împreună mâinile în poală.

– Voiam să aștept și să îți spun la întoarcerea în Londra, dar cred că este mai bine să afli acum.

Sarah simți că o cuprinde panica.

– Să știu ce?

– Tatăl tău a vorbit cu Lord Branford. Au hotărât că este mai bine ca nunta să aibă loc cât mai curând. Au convenit că vă veți căsători peste trei săptămâni, imediat după citirea anunțurilor.

Sarah își apăsă mâna pe piept. Nu putea respira.

– După citirea anunțurilor?

– Da, draga mea. Nu are rost să mai amâni. Știu că ești neliniștită, ceea ce este normal pentru o tânără mireasă. Dar nu trebuie să-ți faci griji în nici o privință. Îți voi spune tot ce trebuie să știi și...

– Nu, mamă, nu despre asta este vorba. Doar că...

– Ce e, draga mea?

– Eu...

Chipul mamei deveni serios și aspru.

– Sarah, știu că îți stă gândul la Lord Berkeley.

Panica i se înteți.

– Poftim?

– Am văzut cum te uiți la el la balul familiei Hollister și cum ai vorbit cu el la petrecerea marchizului. E limpede ca bună ziua că ai sentimente pentru el.

În pieptul lui Sarah încolți o mică speranță.

– Mamă, dacă aș vrea să... mă căsătoresc din dragoste?

– Nu există așa ceva, pufni mama ei.

Speranța ei muri înainte de a se naște.

– Dar eu...

– Te vei căsători cu Lord Branford, Sarah! După aceea, dacă vrei, poți să ai o legătură discretă cu Lord Berkeley. Poți să o faci. Dar, pentru Dumnezeu, așteaptă până când vei da naștere unui moștenitor. Asta e tot ce îți cer.

Sarah se înfioră. Simțea că nu știa cine era femeia de lângă ea. De ce se gândise, chiar și pentru o clipă, că mama ei ar putea să o înțeleagă? Că i-ar putea arăta compasiune? Sarah lăsă capul în pământ. Nu i-ar cere niciodată lui Christian să aibă o legătură cu ea. Era sub demnitatea lui. Și a ei. Asta dovedea că mama ei nu o cunoștea deloc.

Mama ei o bătu ușor pe mână.

– Lord Branford a fost bun că a așteptat toate aceste luni, mai ales după mica ta escapadă nefericită de iarna trecută. Este timpul să încetezi cu copilăriile. Fă ce ți se spune, Sarah!

– Da, mamă, murmură ea.

„Fă ce ți se spune, Sarah!" Cuvintele acelea îi răsunară în urechi până când o apucă durerea de cap.

– Nu este așa de rău. Gândește-te, putem termina cumpărăturile pentru trusou imediat ce ne întoarcem la Londra. Asta ar trebui să te înveselească.

Nu. Mama ei nu înțelegea nimic.

– Da, mamă, murmură ea țeapănă din nou.

Mama ei o bătu din nou pe mână.

– Ai început deja probele la rochia de nuntă. Vom mări numărul probelor în fiecare săptămână.

– Da, mamă.

Altceva nu putea să spună. În minte îi reveni după-amiaza cu Christian în detalii copleșitoare. Ziua nunții se apropia, iar lațul i se strângea tot mai mult în jurul gâtului. Simțea că nu putea respira.

– Totul va fi bine, draga mea. Mama ei se ridică și se îndreptă spre ușă. Acum, culcă-te! Lord Branford va veni mâine la nuntă și trebuie să fii proaspătă și odihnită pentru el.

– Da, mamă.

Ușa se închise în urma mamei, și Sarah simți un nod în gât. Pereții camerei începeau să se strângă în jurul ei. Încăperea deveni din ce în ce mai mică. Avea să se căsătorească cu Lord Branford peste trei săptămâni. Avea să se căsătorească cu Lord Branford peste trei săptămâni? Trei săptămâni? Era prea repede. Prea curând. Nu putea respira. Se ridică din pat și dădu fuga la ușă. Nu purta decât cămașa de noapte și halatul, dar nu conta. Trebuia să iasă din camera aceea. Deschise ușa și alergă pe coridor. Din fericire, era întuneric și pustiu. Alerga undeva, spre cineva, deși în sinea ei nu voia să recunoască. Alex îi spusese unde se afla camera lui Christian mai devreme, când făcuseră turul casei. Lord Owen îi arătase care era camera lui, spunându-i că Lord Berkeley stătea exact lângă el. La momentul respectiv, se gândise că era o informație inutilă, dar acum era recunoscătoare pentru asta. Alergă pe hol în picioarele goale. Se întoarse, o luă spre aripa celibatarilor și traversă în goană și coridorul acela. Trebuia să-l vadă. Trebuia să-i spună. Nu știa de ce. Nu știa decât că el era singura persoană pe care o întâlnise vreodată care îi spusese că avea uneori senzația că pereții se strâng în jurul lui. Era singura persoană care o putea înțelege.

Se opri brusc în fața ușii. Răsufla atât de sacadat, încât se temea că avea să-i trezească pe toți ocupanții camerelor din aripa aceea. Bătu cât de încet putu, apoi își lipi urechea de ușă, încercând să audă dacă se auzea vreo mișcare înăuntru.

Trecură câteva momente nesfârșite înainte ca ușa să se deschidă. Christian stătea acolo, îmbrăcat cu niște pantaloni subțiri de pânză și cu pieptul gol. Avea părul puțin răvășit, de parcă deja se băgase în pat, dar era atât de chipeș, încât vru să-i sară de gât și să-l sărute. În schimb, înghiți nodul care o sufoca. El își trecu mâna prin părul răvășit.

– Sarah, ce este? Ce s-a întâmplat?

– A trebuit să ies din cameră. Nu... Nu puteam respira. Se strângeau pereții în jurul meu.

Își trecu unghiile pe deasupra brațelor.

El scoase capul pe ușă și privi în stânga și în dreapta pe coridor pentru a se asigura că nu erau văzuți, apoi o trase repede în dormitor.

– Nu ești în siguranță acolo. Dacă te vede cineva, reputația ta va fi ruinată.

– Știu. Dar trebuia să spun cuiva, să-ți spun ție...

– Să-mi spui ce?

– Nu puteam respira, Christian. Pereții... Nu pot...

O luă de mână și o duse spre pat, îi spuse să se așeze și îi puse mâinile pe umeri.

– Lasă-ți capul spre genunchi. Respiră!

Făcu ce îi spusese, îndoindu-se din mijloc și lăsându-și capul spre genunchi cât de mult putu. Fără corset, era simplu. Christian o frecă pe spate, și ea îi simți mâna fierbinte ca fierul încins prin halat. Se strădui să respire cu capul aplecat și cu mâinile în păr.

– Trage aer pe nas și expiră pe gură, spuse el încet.

Trecură câteva momente, apoi respirația i se liniști, iar el o mângâie pe spate. Mâna lui urcă spre părul ei. Încercă să ignore faptul că se simțea atât de bine. Nu voia ca el să se oprească. În cele din urmă, se ridică și trase cu greu aer în piept.

– Ești bine? întrebă el.

– Da.

Încuviință din cap și încercă să nu-i privească pieptul musculos și gol. Se purta atât de frumos cu ea. Întotdeauna o făcuse, chiar și după ce îl respinsese cu cruzime în după-amiaza aceea. Chiar și după ce fugise de el.

– Îmi spui ce s-a întâmplat? întrebă el.

Se întoarse ușor spre el și îl privi în ochi.

– Tata și mama au stabilit data nunții. Va fi peste trei săptămâni, imediat după citirea anunțurilor.

– Înțeleg. Iar asta te-a făcut să intri în panică?

Ea încuviință din cap mâhnită, vrând să se arunce în brațele lui și să-l îmbrățișeze. Să își lipească fruntea de pieptul lui și să inspire parfumul iute de lemn și de apă de colonie.

– Am știut doar că vreau să te văd, Christian. Trebuia să...

El îi scrută chipul.

– Trebuia să...?

Nu mai avea cuvinte. Se repezi spre el și îi vârî mâinile în păr, năpustindu-se asupra gurii lui. El căzu pe spate, iar ea se puse deasupra lui, sărutându-l, cu trupul lipit de al lui. Mâinile lui îi urcară în păr, iar limba lui se strecură în gura ei. Apoi palmele lui coborâră pe șoldurile ei, pe talie și o așeză deasupra lui. Își strecură din nou degetele în părul ei, care i se revărsă pe umeri în valuri negre.

– Atinge-mă, Christian. Cum ai făcut-o în după-amiaza asta.

Într-o clipă, era întinsă pe spate, cu el deasupra, iar mâna lui coborî pe halatul ei. Îi desfăcu cordonul din jurul mijlocului și i-l scoase. Se ridică în fund pentru a-l ajuta și aruncă iute halatul. Apoi mâna lui ridică marginea cămășii de noapte și o scoase de pe ea. Stătea acolo goală sub privirile lui încinse, în vreme ce ochii lui îi cutreierau întregul trup. Nu simțea nimic altceva decât mândrie. Mândrie și dorința de a-l vedea și pe el gol. Mâna lui îi atinse glezna dezgolită, urcă pe gambă, apoi îi atinse partea exterioară a coapsei. După aceea, i se strecură între picioare. Ea se înfioră și își puse mâinile pe pieptul lui gol, minunându-se de mușchii care tresăltau sub atingerea ei.

– Arată-mi cum să te fac să te simți așa cum m-ai făcut tu pe mine să mă simt astăzi.

– Nu, clătină el din cap.

– Te rog, șopti ea deasupra gurii lui deschise. Vreau să o fac.

Avea o idee vagă cu privire la ce l-ar face să se simtă bine. Își duse mâna între picioarele lui și îl mângâie. Îl simți tare sub palmă, iar el gemu.

– Sarah, eu...

– Lasă-mă să te ating, Christian.

Dar el îi îndepărtă mâna țintuind-o, laolaltă cu cealaltă deasupra capului, pe pat. Apoi se lăsă încet în jos, pe trupul ei gol.

– Ești frumoasă, Sarah. Ai un trup perfect. Exact așa cum știam că va fi.

– Atinge-mă, îl imploră ea.

Gura lui coborî de-a lungul gâtului, apoi pe sâni. Îl supse pe fiecare în parte înainte de a continua să coboare. Îi sărută coastele și abdomenul plat, apoi coborî și mai jos. *Mai jos.*

Sarah își strânse picioarele și icni când își dădu seama ce era pe cale să facă. Îi dăduse drumul mâinilor și încerca să-l îndepărteze când limba lui fierbinte și umedă îi găsi miezul ființei și începu să o lingă adânc, cu mișcări lungi și flămânde, care o făcură să cadă cu capul pe pernă. Se zbătea sub el vrând să se miște, dar nedorindu-și ca el să se oprească.

– O, Dumnezeule! Christian!

– Șșșt!

Îi duse un deget la buze. Ea deschise gura și i-l supse. El continuă să o lingă, cu mișcări adânci, făcându-i coapsele să tremure și genunchii să i se înmoaie.

Găsi punctul acela perfect din nou și îl linse în cercuri strânse, iar și iar, până când Sarah se zvârcoli și se zbătu în așternuturi. Cu o mână o ținea de șolduri, iar cu cealaltă coborî de la gura ei, oprindu-se pe un sfârc și jucându-se cu el până când se arcui sub palma lui. Apoi simți o senzație sublimă când o invadă un val de plăcere, care porni dintre coapse și urcă până la sâni când o atinse ultima oară cu limba fierbinte, făcând-o să exulte. Țipă, iar el îi acoperi gura cu mâna, în vreme ce trupul ei satisfăcut tresălta, zguduit de spasme de plăcere.

Însă de data asta nu avea să fie refuzată. Voia să îl atingă și să-l vadă. Să-l facă să se simtă cum o făcuse el să se simtă. Așteptă ca plăcerea intensă să se tempereze înainte de a se ridica într-un cot și de a-l împinge pe spate. Îl sărută lung și apăsat.

– Trebuie să vorbim, începu el încercând să se ridice.

Dar nu avea de gând să îl lase să scape.

– Nu. Taci! Îi apăsă un deget pe buze, la fel cum făcuse el mai devreme. Scoate-ți pantalonii! îi spuse ea poruncitor.

În ochii lui luminoși scânteie dorința.

– Sarah, nu știi...

– Știu exact ce fac. Nu voi face decât să te ating. Doar te voi atinge.

Ajunse cu mâinile între picioarele lui și începu să îi scoată pantalonii. Christian duse mâna să o oprească.

– Dacă mă oprești, voi țipa și voi trezi pe toată lumea, îl avertiză ea.

– Nu ai îndrăzni, spuse el cu ochi scânteietori.

– La starea pe care o am astă-seară, nimic nu m-ar opri să o fac. Acum scoate-ți pantalonii dacă vrei să tac!

Christian făcu ce îi spuse. Niciodată în viața lui nu își amintea de ceva atât de aţâţător ca frumoasa Sarah poruncindu-i să-și scoată pantalonii. Avea să se supună. Nu doar pentru că voia să afle ce avea să-i facă, ci și pentru că o credea în stare să țipe și să trezească toată casa. Nu îi putea pune reputația în pericol când venise la el atât de supărată. Nu era sigur de ce era capabilă în momentul acela. Dar el și mădularul lui doreau cu disperare să afle.

Pantalonii dispărură în câteva secunde. Desfăcu nasturii, îi scoase de pe el și îi aruncă pe podea. Sarah îl sărută pe gură, pe obraz, pe maxilar. Își strecură limba mică în urechea lui, iar Christian aproape că sări din pat. Apoi coborî mai jos și începu să-i acopere cu o ploaie de sărutări pieptul dezgolit. Îi plăcea. Îi plăcea mult.

Mâna ei moale coborî și îi cuprinse mădularul în palmă, făcându-l să strângă din dinți. Dumnezeule mare! Ce îi făcea? Îl atingea, spusese. Doar îl atingea. Dar nu știa dacă putea să îndure. Era posibil să izbucnească în mâna ei ca un flăcău lipsit de experiență. Își mușcă obrazul și încercă să se gândească la ce altceva. Poate la ceva morbid. Trist. Dar la ce? La ce? Apoi mâna ei începu să se miște în sus și în jos și nu se mai putu gândi la nimic altceva.

– Sarah, nu ar trebui...

– Nu ar trebui să ce? Să fac asta?

Îi mângâie carnea fierbinte și tare.

– Nu, gemu el.

– Dar asta?

Se mișcă în direcția opusă.

– Nu... rosti el cu o voce chinuită. Nici așa...

– Dar așa?

Ea își strânse mâna împrejurul mădularului, iar el se mușcă din nou de interiorul obrazului, de data asta dintr-un motiv cu totul diferit. Își ridică șoldul.

– Te rog!

– Dacă nu vrei să îți fac asta, sunt sigură că nu ți-ar plăcea nici asta, spuse ea cu un zâmbet viclean pe chip, exact înainte de a-și apleca fruntea, coborând în jos și prinzându-i capul mădularului între buzele pline și senzuale.

La naiba! Christian își strecură degetele în părul ei negru.

Ea ridică privirea și îi zâmbi.

– Spune-mi ce să fac, Christian. Arată-mi!

– Nu, gemu el.

Pentru Dumnezeu, era torturat! Era clar că făcuse ceva rău – sau foarte bun – în viața lui pentru a merita așa ceva.

– Prea bine, spuse ea continuând să-l strângă în mână. Atunci spune ce să *nu* fac.

În ochii ei se vedea un licăr obraznic.

El strânse din dinți.

– Nu... Nu mai pune gura pe mine, o avertiză el.

– Așa? întrebă ea și îl cuprinse din nou în gură.

El strânse și mai tare din dinți.

– Nu... Nu te mișca în sus și în jos, gemu el.

Ea făcu exact acea mișcare, iar el își dădu ochii peste cap. Închise ochii, strângând pleoapele. Dar îi deschise iute, căci, Dumnezeule, voia să *vadă!*

– Orice ai face, se căzni el să spună, nu-ți freca limba de mine în timp ce te miști!

Iar ea făcu exact pe dos. Îi prinse din nou mădularul în gură, cuprinzându-l cu totul, și se mișcă în jos, încet de tot. Apoi urcă iar, atingându-l în tot acest timp cu limba, în vreme ce Christian se apăsa disperat cu capul pe pernă.

Își mișcă gura deasupra lui în sus și în jos, iar șoldurile lui urmau fără să vrea ritmul impus de gura ei necruțătoare. În clipa aceea, nu știa decât că, dacă ea s-ar fi oprit, el nu ar mai fi fost niciodată la fel. La naiba, oricum nu avea să mai fie la fel, dar gura ei împrejurul mădularului lui era cea mai cruntă tortură pe care o simțise vreodată!

Își desprinse gura de mădularul lui și îl privi inocentă. El se uită în jos pe deasupra abdomenului, respirând atât de greu, că nu putea vorbi. Și, la naiba, nici măcar nu putea gândi.

– Ce se va întâmpla dacă voi continua să fac asta, Christian? întrebă ea cu cea mai seducătoare voce pe care o auzise vreodată.

Îi freca mădularul în sus și în jos, sărutându-i capul, sugându-l.

– Sarah...

Avea gâtul uscat. Rămăsese fără aer. Strângea așternuturile în pumni, cu mâinile de o parte și de alta a șoldurilor.

– Te-ar face să te simți la fel de bine cum m-ai făcut tu pe mine să mă simt? întrebă ea, lingându-i capul mădularului și înnebunindu-l.

– Eu...

Fu singurul cuvânt pe care reuși să îl rostească înainte ca gura ei să coboare deasupra lui din nou, frecându-l în sus și jos fără milă. Iar și iar. Dumnezeule mare! Femeia aceasta avea să-l omoare. Aveau să îl găsească mort în pat de dimineață. Dar merita. Merita cu vârf și îndesat.

Ea își desprinse gura încă o dată.

– Hai să aflăm, ce zici? îl tachină ea.

Ce să zică? Nu putea să gândească limpede. Ce spusese? Ce voia să spună?

– Hai să aflăm ce se întâmplă dacă voi continua, spuse ea, ca și când i-ar fi citit gândurile, exact înainte ca gura ei să coboare din nou, făcându-l să își lase iar capul pe spate, zbătându-se pe pernă.

Îl linse apăsat, iar el își arcui șoldurile când ea își frecă limba în sus și în jos pe carnea lui. Dacă nu ar fi trecut atât de mult de când fusese cu o femeie... Dacă nu ar fi fost *Sarah* cea care îi sugea mădularul de parcă s-ar fi născut pentru asta! Dacă nu s-ar fi priceput atât de bine... O prinse de ceafă și gemu înainte să își reverse sămânța în gura ei fierbinte, umedă și delicioasă.

Sarah nu încercă să se îndepărteze. Ba chiar continuă până când se consumă și ultimul spasm care îi zgudui trupul. Era bine! Oh, atât de bine! Apoi se sprijini într-un cot și îi zâmbi, vădit încântată de sine.

Ce îi putea spune unei femei, pe deasupra inocentă, care tocmai...

– Poți să scuipi...

Ea se șterse la gură cu dosul mâinii.

– Prea târziu.

Buzele îi luceau.

O privi uluit când se aplecă, iar buclele ei întunecate i se revărsară pe sânii perfecți și îl sărută pe gură.

– Acum suntem chit, spuse ea cu un zâmbet larg.

– Nu am mai trăit niciodată în viața mea ceva...

Însă vocea lui răgușită se opri, iar el o trase în brațe. Capul ei se odihnea pe pieptul lui, exact sub bărbie. O sărută în creștet.

– Ce facem acum? întrebă ea cuprinzându-i umerii cu brațele.

Inima lui continua să duduie.

– Ce vrei, Sarah?

Se desprinse de el și se sprijini din nou în cot, privind spre chipul lui frumos. Își simțea inima în gât. Răspunsul la întrebarea pe care era pe cale să i-o adreseze avea să le hotărască viitorul.

– Mă iubești, Christian? Poți să spui că mă iubești?

Chipul lui îngheță, ca și când timpul ar fi stat în loc. Câteva secunde, singurul sunet care se auzi fu respirația ei. El părea că nu mai răsufla. Se desprinse de ea și să ridică. Își luă pantalonii de pe podea și se îmbrăcă. Trase de ei și înjură printre dinți.

Sarah trase așternutul pentru a-și acoperi goliciunea. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se uita cum se îndepărta de ea, trecându-și nervos mâna prin păr. Nu știa exact la ce reacție se așteptase, dar nu era ce voia. Dintr-un motiv inexplicabil, își spusese că, poate când îl întrebase mai devreme la casa pădurarului, pur și simplu nu era pregătit. Dar avusese timp să se gândească la asta. Și *încă* nu o putea spune? Când vorbi, cuvintele lui erau măsurate și calme.

– Chiar tu ai spus că o căsătorie nu trebuie să fie bazată pe dragoste. Avem pasiune, avem prietenie.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu mă iubești, șopti ea distrusă, ridicând așternutul și acoperindu-și chipul pe jumătate.

El blestemă din nou.

– Nu am spus asta. Nu știu ce...

– Ba da. Fii sincer, măcar atât îmi îndatorezi. Măcar atât îți datorezi ție însuți! Cu dosul mâinii, își șterse lacrimile care amenințau să i se reverse pe obraji. În tot acest timp, m-am întrebat de ce ai rămas celibatar. De ce nu ți-ai găsit soție. De ce devii prieten cu toate doamnele pe care ar trebui să le curtezi. Nu am putut să înțeleg. Părea un mister. Dar, în cele din urmă, am înțeles. *Vrei* să rămâi necăsătorit. *Vrei* să rămâi distant, să fii doar prietenos. Nu lași pe nimeni în... În mod intenționat. Și apoi te miri că nu ți-ai găsit soție. Nu a fost niciodată vorba despre haine sau cizme și nici măcar despre

reputația ta. Vrei să știi adevăratul motiv pentru care încă nu te-ai căsătorit, Christian? Uită-te în oglindă!

Sarah sări din pat, înșfăcându-și cămașa de noapte. Și-o trase iute peste cap. Urmă halatul. Și-l aruncă pe umeri, legându-l în jurul taliei. Apoi dădu fuga spre ușă. Avea ochii încețoșați de lacrimi. Puse mâna pe clanță, apoi se întoarse spre el pentru ultima oară. El stătea cu mâinile în șolduri. Privea fix în podea. În maxilar i se zbătea un mușchi.

– Sarah, nu...

Dar ea nu ascultă. Nu știa decât că trebuia să se întoarcă în camera ei. Spera că nu avea să fie văzută. Trase adânc aer în piept și încercă să se calmeze. Încercă să alunge lacrimile prosteşti, deschise ușa și se uită pe coridor. Era pustiu și se simțea răcoarea nopții. Mirosea a lămâie și a lemn lustruit.

– Sarah...

Vocea lui o urmă pe coridor, dar nu se opri. Fugi cât de iute putu pe hol, trecând de șirul de uși care se topeau una într-alta sub ochii ei. Exact când se pregătea să cotească, apăru un bărbat de după colț. Se izbi de pieptul lui, iar el o prinse înainte de a se prăbuși.

– Dragă domnișoară...

O ridică, apoi se dădu înapoi.

Ea ridică privirea îngrozită, cu inima bătându-i atât de tare în piept, încât o durea. Era Rafe Cavendish. Nu. Nu era el. Avea părul prea lung pentru a fi Rafe. Era... Cade, fratele geamăn al lui Rafe. Cade se uită la ea și la felul în care era îmbrăcată, la picioarele goale și la părul ei răvășit, apoi privi de-a lungul coridorului. Se întoarse și ea și îl văzu pe Christian pe jumătate îmbrăcat, stând în ușă, cu o expresie îngrozită pe chip.

– Ei, ei, ei, spuse domnul Cavendish, cu un zâmbet de-a dreptul amuzat pe chip.

Îngrozită, Sarah nu putea rosti nici un cuvânt. Avea gâtul uscat și nu făcea decât să îl privească fix. Acela era momentul în care întreaga ei viață putea fi ruinată... sau salvată.

– Domnule Cavendish, eu... Noi...

– Te rog să mă ierți, Lady Sarah, răspunse el, încrucișându-și brațele la piept. Se pare că am nimerit într-un moment de-a dreptul inoportun.

– Cavendish, strigă Christian în șoaptă, din ușă, cu o voce răgușită și rugătoare.

– Nu este nevoie de explicații, răspunse domnul Cavendish. Puteți conta pe discreția mea, căci eu, unul, am făcut și mai rău. Am niște secrete pe care, dacă le-aș împărtăși, aș putea sfârși în streang.

– Ce spui acolo? îngăimă Sarah.

– Spun că nu ați putea avea un aliat mai bun, răspunse el.

Sarah și Christian îl priviră, nevenindu-le să creadă.

– În plus, continuă Cade, ce credeți că *pun la cale* umblând pe holuri la ora aceasta din noapte? Nimic bun, vă asigur.

Le făcu cu ochiul fluierând și își continuă drumul pe coridor spre dormitorul său.

Capitolul 40

A doua zi de dimineață, Lucy veni să o ia pe Sarah din cameră cu câteva ore înainte de începerea nunții. Cu ajutorul cameristei, Sarah se spălase și se îmbrăcase și purta o rochie de zi drăguță, de un galben strălucitor, avea părul ridicat în creștetul capului și acoperit cu o bonetă legată într-o parte cu o fundă aurie. Singura dovadă a nopții îngrozitoare pe care o avusese erau ochii ușor umflați și cearcănele de sub ei. La naiba!

– Sper că mă vei însoți, îi explică Lucy, după ce Sarah o pofti în cameră. De-abia aștept să iau parte la această nuntă! S-a lăsat mult așteptată.

– Sunt sigură că va fi nemaipomenită, oftă Sarah încercând să nu se gândească la inevitabila ei nuntă.

– Da, va fi frumoasă și puțin neobișnuită, având în vedere că sunt deja căsătoriți.

Sarah rămase cu gura căscată. Se întoarse spre Lucy făcând ochii mari.

– Poftim?

Lucy flutură mâna în aer.

– Este o poveste pentru altă dată, draga mea. Acum vrei să vii cu mine? I-am văzut mai devreme pe părinții tăi la parter, alături de Lord Branford.

Sarah hotărî să-și țină gura cu privire la întrebările pe care le avea legate de faptul că Daphne și Rafe erau deja căsătoriți. Își dăduse seama că prietenii lui Lucy erau neobișnuiți.

– A ajuns Lord Branford? întrebă ea în schimb. Sperasem că avea să renunțe.

Lucy schiță un zâmbet.

– Nu ai un asemenea noroc.

– Bineînțeles, mama și tata de-abia așteptau să vină, spuse ea oftând.

– Desigur, răspunse Lucy. Par a se topi după el. Mai ales tatăl tău. Cred că ar trebui să se căsătorească *el* cu marchizul.

Sarah își apăsă un deget pe tâmpla care îi zvâcnea.

– Te rog, nu mă face să râd. Mă doare capul îngrozitor în dimineața asta.

Lucy își netezi cu eleganță o sprânceană.

– Nu aveam de gând să pomenesc despre asta, draga mea, dar ești, într-adevăr, puțin palidă și parcă ai plâns.

Sarah se așeză pe scaunul tapițat din fața măsuței de toaletă și se uită fix la propria ei reflexie.

– Oh, Lucy, dacă ți-aș spune ce s-a întâmplat ieri... și aseară, nu ai mai vorbi niciodată cu mine.

În foșnet de fuste, Lucy se apropie de ea, punându-i mâna pe umăr.

– Draga mea, știi că nu este adevărat. Iar acum trebuie să-mi spui, căci m-ai făcut teribil de curioasă!

Sarah trase cu greu aer în piept. O privi pe Lucy și nu văzu decât compasiune și înțelegere în ochii de culori neobișnuite ai ducesei. Deschise gura hotărâtă să-i zică un singur lucru, dar zece minute mai târziu îi spusese întreaga poveste indecentă, fără a omite nici măcar un detaliu, inclusiv faptul că fratele geamăn al lui Rafe, Cade, asistase la ieșirea ei necuviincioasă din camera lui Christian cu o seară înainte.

– Oh, ce crezi că a făcut Cade? întrebă Lucy cu ochii mari sclipind de curiozitate.

Sarah se încruntă.

– Îți dai seama că nu aceasta este ideea poveștii, nu-i așa?

– Bineînțeles, draga mea. E vorba despre tine acum. Lucy clătină din cap, iar buclele ei întunecate tresăltară. Prea bine, nimic din cele spuse nu pare deloc rău. Ba chiar aș spune că este foarte bine.

Sarah rămase cu gura căscată. Cuta de pe frunte i se adânci.

– Ce Dumnezeu vrei să spui? Nu ai auzit ce am zis? Nu pot să cred că am făcut așa ceva. Toate lucrurile acelea. Sunt o deșănțată. O femeie fără rușine! Lord Branford nu trebuie să afle niciodată.

– Nu ești câtuși de puțin o femeie deșănțată, draga mea. Ei bine, eu, Cass și Jane am făcut mult mai rău înainte să ne căsătorim cu soții noștri.

– Poftim?

– Este adevărat, nu fi atât de șocată.

Sarah închise gura, gândindu-se pentru o clipă la vestea aceea surprinzătoare.

– Nu este deloc neobișnuit și nu ar trebui să te simți vinovată pentru asta, continuă Lucy.

– Dar mă *simt* vinovată. Extrem de vinovată. Sigur mă va lovi trăsnetul când voi sta în fața lui Dumnezeu în biserică în dimineața asta.

Sarah își îngropă fața în mâini.

– Ridicol, rosti Lucy.

Sarah ridică privirea și o văzu pe ducesă trăgând de mănuși.

Mi-e greu să cred că Dumnezeu ne-ar fi făcut să fim niște ființe atât de pasionale dacă nu ar fi vrut să încercăm aceste pasiuni din când în când, spuse Lucy.

Sarah clipi surprinsă spre ea.

– Chiar crezi asta?

– Bineînțeles. Ducesa flutură iarăși din mână. Și nu poți fi învinovățită pentru că ai furat o fărâmă de pasiune cu bărbatul de care este limpede că te îndrăgostești.

Sarah oftă mohorâtă.

– Dar nu ai auzit că el nu mă iubește?

De data asta, Lucy se încruntă.

– Nu. Nu am auzit așa ceva. Am auzit că el nu a *spus* că te iubește, ceea ce este cu totul altceva și, desigur, o mare prostie din partea lui, dar nu a mai simțit așa ceva până acum. În plus, cu toții am fost nevoiți să scăpăm de o oarecare doză de prostie atunci când ne-am îndrăgostit. Mi-e teamă că este inevitabil, continuă Lucy oftând.

– Dar l-am întrebat direct. Și nu a putut să o spună, susținu Sarah.

– Tu i-ai spus că îl iubești?

Sarah clipi.

– Nu.

– Atunci de ce Dumnezeu te aștepți ca el să ți-o mărturisească? Recunosc că unul dintre voi trebuie să fie mai puțin încăpățânat și să o spună primul, dar aceste lucruri sunt complicate, draga mea. În plus, există și alți factori care trebuie luați în considerare în această situație.

Sarah lăsa mâinile să-i cadă pe lângă corp.

– Cum ar fi...?

– Cum ar fi logodna ta cu marchizul Branford.

Sarah își lăsă capul să-i cadă din nou în mâini, cu tot cu bonetă.

– Ce mă fac, Lucy?

Ducesa se aplecă și o ridică, trăgând-o lângă ea. Apoi o îmbrățișă.

– Mai întâi, trebuie să participi la nunta lui Daphne și a lui Rafe. Trebuie să plecăm imediat sau vom întârzia.

O trase de mână spre ușă.

– Iar apoi? întrebă Sarah melancolică, târșâindu-și picioarele în urma lui Lucy.

– Apoi trebuie să te hotărăști dacă te vei căsători din dragoste sau din datorie, căci singura care poate decide asta ești tu. Nu poți lăsa viața să hotărască pentru tine.

– Dar nu pot...

Lucy se întoarse și scutură din deget spre ea.

– Ascultă-mă! Când te-am văzut prima dată în Northumbria, mi-a plăcut imediat de tine. I-am spus lui Cass că orice tânără dispusă să fugă de acasă în Scoția, iarna, cu nimic altceva în afară de niște haine împrumutate de la o slujnică și niște bani de buzunar, este extrem de interesantă și merită să ne împrietenim cu ea. Nu uita că ești aceeași! Chiar dacă ești confuză pe moment, nu te-ai schimbat. Sunt sigură de asta. Și nu ești pe cale să iei o hotărâre greșită. Sunt convinsă.

Ducesa își încheie discursul înclinând hotărâtă din cap.

– Nu sunt la fel de încrezătoare ca tine în privința asta, spuse Sarah când Lucy deschise ușa trăgând-o pe coridor.

– Vei fi, draga mea. Vei fi.

Capitolul 41

Trecură trei săptămâni, trei săptămâni chinuitoare, în care Christian se întoarse la Londra și făcu tot ce îi stătu în putință pentru a sta departe de Lady Sarah Highgate, care era în continuare logodită cu Lord Branford. Se străduí din răsputeri să și-o scoată din minte. Merse să călărească în parc. Se duse la clubul de scrimă cu Upton. Ba chiar se duse la cumpărături, oricât de ridicol ar fi părut, cu Monroe. După spusele lui Owen, un gentleman bine îmbrăcat nu avea niciodată suficiente cămăși.

Însă află în scurt timp, spre mâhnirea lui că, deși era destul de ușor să stea departe de Sarah, era mult mai dificil să și-o scoată din minte. Căci era bântuit de amintirea clipelor petrecute cu ea în pat în Surrey, de splendidul ei trup gol, care se lăsase pradă privirilor lui. Buzele ei pe carnea lui, înnebunindu-l. Apoi, inevitabil, gândurile îi zburau la discuția pe care o avuseseră după ce se terminase. „Mă iubești, Christian?", îl întrebase ea cu cea mai vulnerabilă și mai sfâșietoare voce pe care îi fusese dat să o audă vreodată.

„Poți să spui că mă iubești?" Cuvintele acelea îl țineau treaz noaptea. Îl făceau să se învârtă în pat fără liniște. Cuvintele acelea îl torturau. Iar de fiecare dată când se gândea la ele, se blestema că nu îi răspunsese așa cum era limpede că își dorea. De fiecare dată, se ura și mai mult pentru că nu era bărbatul de care ea avea nevoie.

Chiar dacă era mereu în gândurile lui, își petrecea zilele evitând-o cu grijă, ceea ce se dovedi a fi destul de ușor. Căci Sarah ieșea rareori în public. După spusele lui Lucy, era ocupată cu pregătirea trusoului, în vreme ce mama ei se ocupa de detaliile legate de nuntă. Când mergea la petrecerile din înalta societate, rareori o vedea. Când era prezentă, se asigura că își petrecea seara dansând cu un șir nesfârșit de tinere de vârsta măritișului. Și refuza să o privească.

– Nu-mi dau seama ce gândește, declară Lucy într-o după-amiază când ieșise cu el la o plimbare în parc.

– Eu da. Crede că urmează să se căsătorească cu Lord Branford răspunse el, așezându-și mai bine pălăria cu vârful degetului.

– Dar am vorbit în Surrey. Eram sigură că...

Privi spre Lucy, iar ea tăcu.

– De ce anume erai sigură?

– Am vorbit înainte de nuntă. Eram sigură că îl va părăsi. Ce ai pățit la mână, apropo? întrebă ea arătând spre pumnul drept al lui Christian, care era strâns înfășurat într-o fașă albă, curată.

– Nimic, murmură el. Rămase tăcut. Își mișcă mâna în fața ei, încercând să-i arate că nu-l durea.

Nu avea de gând să-i spună ducesei ce se întâmplase între el și Sarah în Surrey. În plus, dacă Sarah și-ar fi dorit vreo clipă să-l părăsească pe Branford și să se căsătorească cu el, în noaptea aceea el distrusese totul când refuzase să îi spună că o iubește.

La naiba! *O iubea?* Știa măcar ce era iubirea? Nu găsea puterea de a rosti cuvintele acelea fără a fi absolut sigur. Nu ar fi fost corect față de ea. Nu îi putea cere să stârnească un scandal care o putea îndepărta de părinții ei pentru tot restul vieții fără a fi complet sigur. Îl întrebase. Îl pusese la încercare, iar el dăduse greș. Nu fusese în stare să o spună. Nu o învinovățea că îl pusese la încercare. Cum ar fi putut să o facă? El îi cerea foarte multe – să renunțe la Lord Branford, să își înfurie părinții și să arunce rușinea asupra familiei. Doar că fusese convins că o salva... De fapt, *crezuse* în mod prostesc că avea să îi fie recunoscătoare pentru că îi cerea mâna. Fusese un nesăbuit. Un dobitoc.

Ba, mai rău, aproape că își dorise ca fratele lui Rafe, Cade Cavendish, să le spună tuturor invitaților de la nuntă ce văzuse. Cel puțin astfel ar fi dat lucrurile pe față. Da, ar fi pricinuit inevitabil un scandal, dar, în cele din urmă, Christian ar fi fost, fără îndoială, cu Sarah. Faptul că îi trecuse măcar prin cap așa ceva, ca să nu mai spună că și-o dorise, îl făcea să fie neîndoielnic un ticălos. Adevărul era că nu se dovedea a fi suficient de bun pentru Sarah. Nu o merita. Îl rugase să fie sincer când îi spusese că îi datora măcar atât. Și chiar așa era. Lacrimile ei îl sfâșiaseră, dar îi datora într-adevăr sinceritatea. „În tot acest timp, m-am întrebat de ce ai rămas celibatar. De ce nu ți-ai găsit soție... Dar, în cele din urmă, am înțeles. *Vrei* să rămâi necăsătorit. *Vrei* să rămâi distant, să fii doar prietenos... Și apoi te miri că nu ți-ai găsit soție", îi spusese ea.

Cuvintele acelea îl măcinau în fiecare zi. Nu le putea uita, nu le putea alunga, nu era niciodată îndeajuns de ocupat încât să le uite. „Nu a fost niciodată vorba despre haine sau cizme și nici măcar despre reputația ta", spusese Sarah.

Avea dreptate? Îi irosise timpul în Scoția rugând-o să-l ajute să devină o legendă? Ajunsese să fie râvnit de toate femeile, inclusiv de Lady Sarah. Dar, când venise momentul să îi mărturisească singurul lucru pe care avea nevoie să-l audă, distrusese totul. Nu putea învinovăți pe nimeni în afară de el însuși. Poate că, în ciuda tuturor protestelor lui, chiar nu își dorea o soție și o familie. Poate că, la urma urmelor, nu era capabil să iubească.

„Vrei să știi adevăratul motiv pentru care încă nu te-ai căsătorit, Christian? Uită-te în oglindă!", îi spusese Sarah. Și o făcuse. Se uitase în oglindă cu atenție, vreme îndelungată. Se privise scrutător. Nu își putuse desprinde privirea. Nu văzuse decât un burlac singuratic întorcându-i privirea. Un om pe care îl părăsise mama când era copil. Se îmbolnăvise într-o zi, și el nu o mai văzuse niciodată. Era o amintire asupra căreia zăbovea rareori, dar acum o înfruntase și o lăsase să-l tortureze din nou, secunde, minute, o oră întreagă. Se privise îndelung și pătrunzător în oglindă și înfruntase amintirea dureroasă, făcând-o să explodeze în mii de țăndări.

În cele din urmă, își dădu seama de ce voia să fie prietenul tuturor doamnelor. Prieteniile erau ușoare. Dragostea era diferită. Dragostea pricinuia durere.

Cele trei săptămâni până la nunta ei trecură cu o viteză alarmantă, dar totodată cu o încetineală sfâșietoare, iar Sarah simți că o ia razna. Cuvintele lui Lucy Hunt îi răsunau în minte. „Nu trebuie să îngădui ca viața să hotărască pentru tine." Naiba s-o ia pe Lucy pentru că îi băgase asemenea idei răzvrătite în cap! Ducesa știa prea bine cum se desfășurau viețile doamnelor cu statutul lor. Știa prea bine ce se aștepta de la ea. Sarah dorea să facă exact ce credea Lucy că ar trebui să facă. Voia să anuleze nunta și să-l aleagă pe Christian. Dacă el i-ar fi dat un motiv, un motiv *adevărat*... Dragostea. Dar Christian fusese cât se poate de clar. Îl întrebase dacă o iubea, iar el nu spusese nimic. Nu găsise puterea să rostească acele cuvinte. Era limpede că nu le simțea. Pomenise de pasiune și de prietenie, dar nu spusese nimic despre iubire. Nu putea să-și sfideze părinții și să-și distrugă

reputația pentru ceva mai puțin decât dragostea. Pur și simplu nu era îndeajuns. Nu o ajuta faptul că Meg era fără rezerve de partea lui Lucy.

– Ducesa are dreptate, spusese ea, și nu o dată.

– În legătură cu ce?

– Trebuie să te hotărăști dacă te măriți din dragoste sau din datorie.

– M-am hotărât, insistase Sarah. Mă căsătoresc din datorie. Am o responsabilitate.

Meg îi aruncase o privire mâhnită, care îi amintise mai mult decât își dorea de Fergus al II-lea când refuza să-i dea ceva de mâncare, dar, în cele din urmă, prietena ei îi respectase decizia și îi spusese că avea să îi fie alături și că urma să o susțină în ziua nuntii, oricine ar fi fost mirele. Dar, în momentele de liniște, când nu făcea cumpărături pentru a-și completa trusoul sau când nu primea felicitările zecilor de musafiri și prieteni, o bântuiau celelalte cuvinte ale lui Lucy. „Christian nu a spus că te iubește, ceea ce este cu totul altceva... Nu a mai simțit așa ceva până acum. Cu toții am fost nevoiți să scăpăm de o oarecare doză de prostie atunci când ne-am îndrăgostit."

Oare avea dreptate Lucy? Christian o iubea cu adevărat, dar era incapabil să i-o spună pentru că nu mai fusese îndrăgostit până atunci? Pentru că nu cunoștea sentimentul? Sau totul era doar în mintea ei? Nu era decât o dorință de-a ei idioată?

Când nu era bântuită de astfel de gânduri, Sarah își petrecea zilele cu mama ei, mergând des la croitoreasă pentru a proba rochia de mireasă. Nici măcar nu se putea privi în oglindă în momentul în care o îmbrăca. Era o rochie splendidă, era tot ce își dorise vreodată, cu un corsaj argintiu și o trenă albă și lungă din satin alb. De-a lungul tivului și pe fustă, erau cusute mărgele bleu și argintii mărunte și era de-a dreptul răpitoare îmbrăcată în ea – sau cel puțin așa o asigurau croitoreasa și mama ei. În momentul în care prinsese curaj să se uite în oglindă, fusese nevoită să-și ferească privirea, copleșită de vinovăție. Era o impostoare.

Noaptea, era cu totul altceva. Stătea trează în pat, neputând uita noaptea din dormitorul lui Christian, când o făcuse să simtă lucruri pe care nu și le-ar fi putut imagina vreodată.

Când nu se gândea la el, se lupta cu teama care o copleșea, cu spaima ce amenința să facă pereții camerei să se strângă în jurul ei, la gândul că avea să-și petreacă restul vieții cu Lord Branford.

Le evita pe Lucy și pe Meg, la fel cum evita să se uite la rochia de mireasă. Apoi, într-o dimineață, se trezi și mai era doar o zi până la nuntă.

Capitolul 42

Brooks era clubul preferat al grupului lui Christian. În orice zi era posibil să-i întâlnească acolo pe Claringdon sau pe Swifdon, pe Upton sau pe Monroe. Poate pe toți patru. Chiar și Rafe Cavendish și fratele său geamăn apăreau uneori pe acolo de când Rafe fusese făcut viconte de către prinț pentru că ajutase la prinderea ucigașilor fostului conte de Swifdon.

Și Christian era membru al clubului, dar mergea arareori acolo. Nu se dădea în vânt după băutură, cum se întâmpla în cazul lui Monroe, să zicem. De obicei, prefera solitudinea propriului birou sau liniștea din biblioteca lui în locul agitației din club. Dar în acea zi Upton îl convinsese și avea un motiv să meargă. Sarah se căsătorea a doua zi. „Mâine. Mâine." În ziua aceea, din clipa în care se dăduse jos din pat, cuvântul acela îi răsunase în minte ca o condamnare la moarte. Își petrecuse o bună parte din dimineață în birou, studiind același șir de cifre dintr-un registru. Era înnebunitor, dar atenția îi zbura mereu la cuvântul acela. „Mâine. Mâine. Mâine."

Când Upton trecuse pe la el rugându-l să-l însoțească la club, de abia aștepta să arunce penița și să plece cu prietenul său. Poate că era cazul să bea ceva. Nu trecuse nici jumătate de ceas de când stăteau pe fotoliile de piele dintr-unul din saloanele de la clubul Brooks, vorbind despre politică, când apăru Monroe. Era însoțit de fratele lui Sarah, Hart.

– Monroe, ce cauți aici? Te căsătorești peste câteva zile. Nu ar trebui să te pregătești? întrebă Upton oferindu-i un scaun.

– Sunt cât se poate de pregătit, răspunse Owen, așezându-se și comandându-și un brandy de la unul din lacheii care treceau pe acolo.

Cuvântul *nuntă* îl făcu pe Christian să simtă o împunsătură. Își mușcă buza și sorbi lung din băutură.

– Îl cunoașteți pe Highgate? întrebă Monroe arătând spre Hart.

– Bineînțeles, mă bucur să te văd, Highgate, spuse Upton.

– Highgate, rosti Christian, salutându-l.

Însă nu se putea uita la el. Cu părul său negru și ochii verzi, Hart îi amintea prea mult de Sarah.

Upton îi invită pe amândoi să li se alăture, și ei acceptară.

– Ce ai pățit astăzi, Berkeley? întrebă Monroe după ce i se aduse băutura. Pare că ai fi gata să omori pe cineva cu mâinile goale.

– Eh, ai grijă să nu fii tu acela, Monroe, răspunse Upton. Nu e în apele lui astăzi. A fost de-a dreptul posac de când ne-am întâlnit.

Christian nu făcu decât să mormăie.

– Nu cred că are vreo legătură cu nunta lui Lady Sarah de mâine, răspunse Monroe, îndreptându-și lavaliera, care deja stătea perfect.

Highgate ridică din sprâncene.

Christian miji ochii spre Monroe. De ce trebuia să pomenească despre asta în fața *fratelui* lui Sarah?

– În locul tău, aș păstra astfel de comentarii pentru mine, Monroe, dacă nu cumva vrei să îți iau lavaliera dichisită și să-ți o vâr...

– Pff! exclamă Owen, ridicând o mână, ca și când ar fi vrut să se apere de Christian. Nu am vrut să te ofensez.

– Mergi la nuntă? întrebă Upton, încercând în mod vădit să creeze o atmosferă mai jovială.

– Nu, răspunse Christian.

Perfect. Până și Upton părea hotărât să vorbească despre Sarah.

– Dar ai fost invitat, nu-i așa? adaugă Upton.

Christian își privi prietenul încruntat.

– Să-l întrebăm pe fratele miresei, aici de față, continuă Owen. Ce părere ai despre viitorul tău cumnat, marchizul?

Highgate ridică din umeri.

– Nu pot să spun că am o părere extraordinară, dar părinții mei par încântați de partidă.

– Și sora ta? continua Monroe.

Christian voia să îl omoare pe Owen cu mâinile goale.

– Nu pare prea încântată, răspunse Highgate. Ca să fiu sincer, nu am crezut că nunta asta va avea loc vreodată.

– Vezi? îi spuse Monroe lui Christian. Încă o persoana care nu crede că este cea mai bună partidă.

– Dar nu mă pricep la căsătorii, continuă Hart. Evit să fac acest pas de ani de întregi, spuse el râzând înfundat.

Monroe își luă privirea de la Christian.

– O iubești, Berkeley? întrebă el simplu, lăsându-se pe spătarul fotoliului și sorbind din brandy.

Deja întrecuse măsura! Christian *avea* să-l strângă de gât pe Owen cu mâinile lui. Se pregăti să-i dea un răspuns, unul usturător. Aproape că deschise gura, gata să spună repede ce avea de zis, dar în clipa aceea furia se evaporă complet din el. Trase aer adânc în piept și răspunse în singurul fel în care putea. Sincer.

– Al dracului să fiu dacă am vreo idee!

– Este un început, replică Upton cu un zâmbet larg, ridicând paharul în semn de toast.

Highgate sorbi și el din brandy.

– De unde să știu? mormăi Christian frecându-și fruntea cu încheieturile degetelor. Dumnezeu știe că am încercat să curtez femei de-a lungul anilor. Mi-au plăcut. Poate că m-aș fi căsătorit cu ele dacă m-ar fi acceptat. De unde să știu dacă este diferit cu Sarah?

Monroe tăcu timp de un minut, aprinzându-și un trabuc, și începu să dea drumul în aer faimoaselor sale inele de fum.

Dacă promiți că nu mă pocnești, îți spun un lucru pe care cred că s-ar putea să dorești cu disperare sa-l auzi astăzi, Berkeley.

Christian pufni.

– Nu promit așa ceva.

Îi făcu semn unui lacheu să-i umple paharul.

– Dacă *eu* promit că îl voi ține când va încerca să o facă? întrebă Upton cu un zâmbet diavolesc pe chip. Căci eu vreau să aud ce ai de spus.

– Și eu, adăugă Highgate. Sunt al dracului de fascinat de voi, bărbații care vă credeți îndrăgostiți. Sunt absolut năucit. Mai ales în ceea ce te privește, Monroe.

– Așteaptă, Highgate. Când te va cuprinde flacăra pasiunii, vei vedea că nu prea ai cum să scapi. Dumnezeu știe că am încercat, făcându-i cu ochiul.

Christian oftă.

– Dă-i drumul, Monroe! Ceva îmi zice că oricum vei spune ce ai de spus, fie că voi fi de acord sau nu să mă port rezonabil după aceea.

– Nu ar fi prima dată când am ajunge la pumni, îi spuse Monroe lui Highgate. Owen se lăsă și mai tare pe speteaza scaunului. Gândește-te în felul următor, Berkeley. Dacă ai fi iubit-o cu adevărat pe vreuna din doamnele pe care spui că le-ai curtat, nu te-ar fi ținut absolut

nimic departe de ea. Asta simt eu față de Alexandra și îndrăznesc să spun că la fel stau lucrurile și în cazul lui Upton cu Jane.

– Este adevărat, confirmă Upton, încuviințând din cap. Dacă ești cu adevărat îndrăgostit, faci lucruri nebunești. Lucruri pe care nu le faci niciodată în mod normal. Acesta este unul din modurile în care îți poți da seama.

Highgate nu făcu decât să-și dea ochii peste cap, sorbind din băutură. Monroe înclină din cap spre Upton.

– Ascultă-l! Știe ce vorbește.

– Acum, că stau să mă gândesc, interveni Highgate, sora mea m-a întrebat, într-adevăr, de tine.

Christian ridică brusc capul, privindu-l.

– Într-adevăr?

Upton râse.

– Cred că am primit răspunsul, domnilor! Eu, unul, cred că flăcăul nostru aici de față a fost puțin cam prea fericit să audă această veste.

– M-a întrebat ce cred despre tine, continuă Highgate. I-am spus că ești un băiat bun.

Christian luă băutura de la lacheul care tocmai i-o adusese și o dădu peste cap dintr-o înghițitură. Nu mai avea rost să nege.

– Apropo, Berkeley, spuse Monroe, ce ai pățit la mână?

– Asta? întrebă Christian ridicând mâna bandajată. E doar o nebunie pe care am făcut-o din dragoste.

Capitolul 43

Christian se duse la nuntă. Bineînțeles că se duse. Chiar dacă fusese copleșit de vinovăție și torturat de amintiri în ultimele trei săptămâni, nu putea sta deoparte. În acea zi, era și mai greu. Trebuia să se lupte cu vorbele prietenilor săi. Monroe avusese dreptate cu o zi în urmă. Cu Sarah era altfel. Întotdeauna fusese astfel pentru el, dar propria lui teamă îl împiedicase să o recunoască față de sine... Și față de ea.

Acum era prea târziu. Stătea printre invitați la biserica Saint George pentru a lua parte la nunta ei. Era mult prea târziu. Își spuse în mod repetat că ar fi un gest egoist să-i mărturisească lui Sarah că o iubea. Ar fi un gest egoist din partea lui să își declare sentimentele și să-i spună că voia să-și petreacă restul vieții cu ea. Era limpede că se hotărâse. Lucy stătuse de vorbă cu ea, iar Sarah luase o hotărâre. Anularea nunții ar fi pricinuit un scandal oricum, chiar dacă el i-ar fi declarat sentimentele, iar ea l-ar fi acceptat. În plus, nu-și putea închipui că tatăl ei ar fi putut accepta. Nu. Christian nu avea să îi distrugă viața. Nu o putea face, dar, pentru Dumnezeu, nici nu fusese în stare să stea departe de biserică în ziua aceea!

Îl invitase. Nu știa de ce. Poate pentru că, după cum spusese de atâtea ori, era un *prieten* atât de bun. O spusese și el în seara aceea: „Avem pasiune, avem prietenie". Îl întrebase dacă o iubește, iar el răspunse ca un idiot: „Avem prietenie". Merita să își petreacă restul vieții singur. *Prietenie*. Dumnezeule, cuvântul acela îi întorcea stomacul pe dos! Dar, ca un *prieten* îndatoritor, era acolo și avea să zâmbească și să o felicite, bătându-l pe proaspătul ei soț pe spate. Și avea să se prefacă tot timpul că nu era sfâșiat pe dinăuntru.

Îi atrase atenția valul de fuste de culoarea smaraldului când lângă el, în strană, se strecură Lucy, urmată îndeaproape de soțul ei, ducele, un bărbat înalt și lat în umeri. Cei doi se salutară.

– Cum te simți? întrebă Lucy, iar în glasul și în ochii ei se citea mila.

– Să nu îndrăznești, șopti el din vârful buzelor fără a o privi.

În schimb, stătea cu ochii ațintiți asupra altarului unde se afla episcopul, așteptând.

– Să nu îndrăznesc ce? întrebă Lucy, de data asta cu o voce absolut inocentă.

– Să nu îndrăznești să-ți fie milă de mine, mormăi el.

– Nu pot să mă abțin dacă părerea mea este că nunta aceasta e greșită și trebuie să o împiedici, veni replica lui Lucy.

Christian privi în jur pentru a se asigura că vorbele ei deplasate nu fuseseră auzite de nici unul dintre invitații din apropiere. Câțiva oameni mai în vârstă le aruncară priviri încruntate pentru că șușoteau.

– Vorbește mai încet! o mustră el.

– Faci cea mai mare greșeală a vieții tale, șuieră Lucy printre dinți.

Christian deschise gura să răspundă, dar începu să se audă muzica de la orga din balconul din spatele bisericii, iar întreaga congregație se ridică. Mai întâi, spre altar se îndreptară marchizul de Branford și însuși prințul regent. Apoi apărură mama lui Sarah, Hart și o doamnă mai în vârstă, care probabil era mama lui Branford, presupuse Christian, în curând viitoarea soacră, și fură conduși la locurile lor. Observă că Meg Timmons stătea în partea din față a bisericii, cu margarete în buclele blonde și o expresie resemnată pe chip. Apoi muzica începu să răsune mai tare și, câteva clipe mai târziu, apăru Sarah, mergând încet pe culoarul ce ducea spre altar, la brațul tatălui ei.

Christian înghiți în sec. Era foarte frumoasă. Frumoasă și perfectă. Părul îi scânteia, iar rochia era superbă. Era mai încântătoare decât o văzuse vreodată. Dar avea chipul palid și tras, fără nici o urmă de bujori în obraji. Însă tatăl ei zâmbea radios. Înaintară spre altar împreună timp de o eternitate – sau așa i se păru lui Christian. Sarah privea drept înainte. Nu lăsă să se vadă dacă îl văzuse sau nu. Când trecu pe lângă ei, Lucy îi dădu un cot lui Christian în coaste, iar el îi răspunse în același fel. Ducesa se văită și se sprijini ușor de soțul ei, care o îndreptă și o privi mustrător.

Tatăl lui Sarah își conduse fiica la altar, unde aceasta se așeză alături de Branford. Marchizul părea și el încântat de sine. Pe buzele lui se vedea un zâmbet afectat. Christian strânse pumnii pe care

și-i sprijinise pe strana din fața lui. Strânse atât de tare, încât încheieturile de la mâna sănătoasă se albiră, iar pe bandajul care îi acoperea cealaltă mână apărură câteva urme de sânge.

Episcopul începu ceremonia, iar Christian privi spre spatele țeapăn și drept al lui Sarah, în vreme ce cuvintele episcopului răsunară pentru o clipă în biserică. Își aminti cum încercase să fluture sabia mare și grea în fața lui în Scoția.

– Dragi enoriași, ne-am adunat aici, sub privirea lui Dumnezeu și în fața acestei congregații, pentru a uni acest bărbat și această femeie în sfânta taină a căsătoriei.

Cum făcuse biscuiți ca o gospodină pricepută și se jucase cu câinele unui servitor.

– Care este o instituție onorabilă, încredințată de Dumnezeu omului, pecetluind sfânta uniune dintre Hristos și biserica Sa.

Cum îl bătuse la șah și cum săpase o gaură în zăpadă, făcându-i loc lui Fergus al II-lea să iasă afară.

– Și, prin urmare, nimeni nu ar trebui să o ia în joacă sau cu ușurință fără să cumpănească cu profunzime și bună-cuviință, cu toată seriozitatea și cu mintea trează, cu frică de Dumnezeu, cântărind temeiurile pentru care ne-a fost sorocită căsătoria.

Cât de îngrijorată fusese pentru biata doamnă Goatsocks, în ciuda propriilor ei necazuri, și cum o fermecase complet pe doamna Hamilton.

– În primul rând, ne-a fost menită pentru procrearea copiilor.

Restul cuvintelor episcopului se pierdură în ceață pentru Christian. Era doar un șir fără înțeles de sunete care i se amestecau în minte. Copii. „Copii." Sarah va avea copii. Copiii lui Branford.

Cuvintele pe care i le spusese Monroe cu o zi înainte îl săgetară. Și își dădu seama, în sfârșit își dădu seama. Monroe avusese dreptate. Dacă ar fi iubit-o vreodată *cu adevărat* pe vreuna din celelalte femei, s-ar fi luptat pentru ea. Și-ar fi imaginat că una din ele avea să fie mama copiilor lui, așa cum își închipuia că avea să fie Sarah în clipa aceea. Ar fi luptat pentru dragostea adevărată.

„Pentru Dumnezeu, merită să lupți pentru dragoste *adevărată!*"

Episcopul se întoarse către congregație.

– Dacă cineva dintre cei prezenți poate împărtăși o cauză dreaptă pentru care acești doi miri nu pot fi uniți în ochii lui Dumnezeu, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna!

Cu coada ochiului, văzu cotul lui Lucy îndreptându-se spre el.

– Nu e nevoie, șopti el, aplecându-se spre urechea ei.

Apoi se ridică în picioare și, cu o voce încrezătoare și îndeajuns de puternică încât să îl audă toți cei prezenți, declară:

– Pot eu!

Capitolul 44

Se auzi un icnet colectiv în toată biserica. Episcopul rămase cu gura căscată. Fața lui Lord Branford se făcu cu iuțeală stacojie. Hart părea că încearcă să-și înăbușe un zâmbet. Meg nici măcar nu se strădui să o facă. Tatăl lui Sarah se răsuci pe călcâie, părând că mai întâi voia să-l pocnească, apoi să pună întrebări. Christian se uita doar la Sarah. Ea se întoarse încet, recunoscându-i, fără îndoială, vocea, iar când îl văzu stând acolo în picioare, închise ochii. Dar nu înainte de a vedea durerea din ei. Durere și... regret?

– Ce temei aveți, domnule? întrebă episcopul, dregându-și glasul.

Christian ieși din strană, pășind pe culoar.

– Am ceva de spus care ar putea afecta într-o mare măsură continuarea acestei nunți.

Sarah deschise ochii din nou. Da. Erau acolo. Durerea și regretul. Ochii ei îl implorau să se oprească.

Dar nu se putea opri. Deși în momentul acela știa că era posibil să nu-l ierte niciodată, nu se putea opri.

– Atunci vorbiți! îl îndemnă episcopul.

Tatăl lui Sarah ieși din strana din primul rând, unde stătuse. Se așeză într-o parte, astfel încât să fie cu fața pe jumătate spre episcop și jumătate spre Christian.

– Este ridicol, zise contele cu o voce tunătoare și furioasă. Acest om trebuie să părăsească biserica imediat! Nu cred...

– Vreau sa aud ce are de spus.

Branford făcu un pas înainte, iar chipul îi devenea din ce în ce mai stacojiu.

– La fel și eu, fu de acord prințul regent, trăgându-și haina brodată peste burta generoasă.

În mod vădit, tatăl lui Sarah nu putea să-i contrazică pe cei mai importanți gentlemeni din biserică. Contele se dădu înapoi, dar ochii i se înfipseră arzători ca niște cărbuni în pieptul lui Christian.

– Adevărul este, rosti Christian, că e posibil să fi auzit cu toții niște zvonuri cu câteva luni în urmă. Zvonuri care spuneau că Lady Sarah a fugit de acasă.

Buzele lui Sarah rostiră în tăcere „nu".

El își desprinse privirea de a ei. În schimb, și-o îndreptă spre Lord Branford. Căci el avea tot dreptul să-i ceară socoteală după ce urma să asculte ce avea de spus Christian.

– Zvonurile sunt adevărate, continuă el îndeajuns de tare încât să audă și cei așezați în stranele mai îndepărtate. Lady Sarah a fugit de acasă, într-adevăr, în Scoția, unde eu locuiesc o parte din iarnă, și am stat amândoi singuri câteva zile în cabana mea de vânătoare de acolo.

În biserică răsună un icnet colectiv și mai puternic. Înainte ca el să apuce să își tragă sufletul, Sarah o luă la fugă. Își ridică fustele albe delicate și coborî în goană treptele de la altar, trecu pe lângă tatăl ei, pe lângă Christian, traversă culoarul și ieși pe ușile din spatele bisericii. Meg Timmons și Hart alergară repede după ea. Ducându-și batista la gură, mama lui Sarah leșină.

Câteva dintre femeile care stăteau în față o ridicară pe contesă de la podea, așezând-o în strana din față și făcându-i încontinuu vânt cu un evantai.

– Este o necuviință! Încetează imediat! tună tatăl lui Sarah.

Christian privi spre Lucy, care îi făcea semn din cap încurajându-l, ca și cum i-ar fi spus: „Continuă! Termină ce ai început!"

Se prinse de reverele hainei și își îndreptă umerii. Îl privi pe episcop în ochi.

– Este adevărat tot ce am spus.

Branford rosti cu o voce strangulată și arzătoare:

– Aș putea să vorbesc cu tine, *Berkeley*?

Lucy încuviință din cap spre Christian. Acesta se aplecă spre Claringdon.

– Dacă nu mă întorc în zece minute, te rog să vii să-mi recuperezi cadavrul, șopti el.

– Desigur, răspunse Claringdon în șoaptă, continuând să privească înainte.

Christian înaintă pe culoar spre altar, unde îi urmă pe episcop, pe tatăl lui Sarah, pe Branford și pe prinț în încăperea din spatele

altarului. După ce se închise ușa în urma lor, tatăl lui Sarah se întoarse furios, cu o privire sălbatică.

– Ce naiba vrei să obții cu toate acestea, Berkeley?

Episcopul ridică mâinile, liniștindu-i.

– Te rog să-i dai voie omului să vorbească, Lord Highfield.

Branford făcu un pas înainte cu o expresie disprețuitoare. Stătea față în față cu Christian. Era prima dată când Christian îl respecta cu adevărat pe marchiz.

– Nu am decât o întrebare pentru tine, Berkeley.

Christian încuviință.

– Da?

– Este adevărat?

Branford scuipă cuvintele printre dinții încleștați. Christian încuviință din nou.

– Da. Este adevărat. A fugit de acasă. A fugit pentru că nu a vrut această căsătorie. S-a pierdut în Scoția și a ajuns la casa mea de vânătoare. Se întoarse și îl privi fix pe tatăl ei. Nu s-a întâmplat absolut *nimic* necuviincios, dar este adevărat că a stat cu mine, singură, timp de câteva zile.

Branford deveni stacojiu până în vârful urechilor.

– Nu și-a dorit să se căsătorească?

– Pe legea mea! spuse prințul regent, scoțând puțin tutun din manșeta dantelată și prizându-l cu mare fervoare.

– Este ridicol, spuse tatăl lui Sarah. Fiica mea dorește să se căsătorească. Minte. El...

– Ce motiv aș avea să mint? întrebă Christian calm. Nu doresc decât fericirea lui Lady Sarah.

– Nu și-a dorit să se căsătorească? repetă Branford înecându-se cu propria voce. Nu a vrut să se căsătorească cu *mine*? Vorbești serios?

– Da. O poți întreba chiar pe Lady Sarah dacă dorești, spuse Christian.

– Nu va fi necesar, replică Branford, cu nările fremătând de indignare. Ei bine, dacă fata aceasta prostuță nu vrea să se căsătorească cu mine, voi găsi negreșit pe cineva care va dori. Se întoarse pufnind. Plec, Highfield! Avocatul meu te va contacta imediat pentru a desface contractul nupțial. Îmi retrag propunerea. Nu mă voi mai căsători cu fiica ta nerecunoscătoare!

Christian se uită spre marchizul care pleca, încercând să-și înăbușe zâmbetul care voia cu disperare să i se ivească pe buze.

De îndată ce marchizul plecă, tatăl lui Sarah se întoarse spre Christian, îndreptând un deget spre el și vorbind precipitat:

– Am două variante în momentul acesta, Berkeley. Te pot provoca la duel, expunându-mi familia la o rușine și un scandal și mai mari, sau îți pot cere să te căsătorești numaidecât cu Sarah pentru a opri acest dezastru. Această opțiune nu va șterge răul făcut, dar mi se pare că este cea mai bună dintre cele două alegeri imposibile.

– Sunt absolut de acord, spuse episcopul, încuviințând din cap.

– Bineînțeles, răspunse Christian.

De data asta, lăsă zâmbetul să-i înflorească pe buze.

Capitolul 45

Sarah stătea în trăsura tatălui ei când o găsiră Hart și Meg. Cei doi alegaseră după ea. Cu ajutorul unui lacheu care rămăsese lângă caleașcă, reușise să urce în vehicul, așezându-se pe luxoasele scaune acoperite cu catifea de culoarea safirului, trăgându-și lunga trenă după ea.

Hart o ajută mai întâi pe Meg să urce, apoi se așeză și el lângă prietena lui Sarah, în fața surorii sale.

Sarah își înfipsese degetele în locul de lângă ea, icnind. Respira greu.

Meg vorbi prima:

– Te simți bine, Sarah?

– Nu, nu pot respira. Încercă să facă așa cum o învățase Christian și să se aplece, dar corsetul nu îi permitea. Nu pot să cred că a făcut așa ceva, icni ea. Sunt distrusă.

– Nu este atât de rău, spuse prietena ei loială, aplecându-se să o bată pe genunchi.

Sarah îi aruncă o privire care spunea că era sigură că își pierduse mințile.

– Ești nebună? Mama și tata nu mă vor ierta niciodată.

– Cui pasă dacă te vor ierta? întrebă Hart.

Sarah clipi spre el, surprinsă de cuvintele fratelui ei.

– Ce s-a întâmplat după ce am plecat? întrebă ea.

– Nu am văzut prea multe, dar cred că mama a leșinat, spuse el.

– Și nu ai stat cu ea? întrebă Sarah îngrozită.

– Cum și-a așternut, așa să doarmă. Eram mai îngrijorat pentru tine.

– Drăguț din partea ta, dar poate că vrei să mă îmbrățișezi pentru ultima oară. După scandalul acesta, sunt sigură că nu mi se va mai permite să ies în înalta societate vreodată.

– Mă bucur că a făcut-o, declară Meg.

Sarah rămase cu gura căscată.

– Ce spui acolo?

– Mă bucur că Lord Berkeley a oprit nunta. Sunt sinceră. Am văzut expresia de pe chipul tău. Arătai de parcă ai fi fost dusă la ghilotină. Eram pe cale să spun ceva chiar eu, doar că nu-mi venea în minte nimic scandalos.

– Trebuie să spun că și eu sunt de acord, o completă Hart.

Chiar și așa, profund nefericită cum era, Sarah observă că Hart și Meg încercau să evite să se privească unul pe celălalt. În mod normal, se ignorau – cel puțin Hart părea că de-abia o observă pe Meg –, dar în ziua aceea era clar că încerca să *nu* se uite la ea. Curios.

– Ești de acord, spuse Sarah. Nu ai pic de loialitate?

– Ba dimpotrivă, răspunse el. Și, da, sunt de acord. Nu este nici un secret că îl eviți pe Branford de luni întregi. Știu din surse sigure că ai sentimente pentru Berkeley. Mai mult, știu din surse și mai sigure că are și el sentimente pentru tine.

Sarah simți că o cuprinde amețeala, de parcă lumea s-ar fi înclinat pe propria axă. Se ținu de marginile banchetei pentru a se echilibra.

– L-am văzut ieri la club și nu era prea fericit din pricina acestei nunți.

– Ce legătură are asta? strigă Sarah.

– A oprit-o, nu-i așa? sublinie Meg. Asta înseamnă că are sentimente pentru tine.

– Înseamnă ca și-a pierdut mințile, replică Sarah. Și mi-a distrus viața!

– Cred că ți-a salvat viața, o contrazise Meg.

– Sunt de acord, spuse Hart.

Meg se înroși, dar continuară să nu se privească. Sarah îi privi cu ochi mijiți.

– Ce se întâmplă cu voi doi?

– Absolut nimic! izbucniră la unison.

Capitolul 46

Ținându-se de cuvânt, după zece minute, Claringdon veni să-i caute cadavrul lui Christian. Când i se spuse ce discutaseră, ducele se oferi imediat să procure un certificat special de la arhiepiscopul de Canterbury.

– Nu va fi primul pe care l-am obținut, și mă îndoiesc că va fi ultimul, spuse Claringdon cu un zâmbet ironic.

Plecă imediat să aranjeze chestiunea, în vreme ce Christian și tatăl lui Sarah porniră spre casa contelui pentru a se ocupa de noul contract de căsătorie.

– Pot intra? se auzi vocea lui Lucy Hunt prin ușa dormitorului lui Sarah.

Cuvintele fuseseră precedate de o bătaie ușoară.

– Intră, zise Sarah pe un ton neutru.

Nu făcuse decât să privească fix pe fereastră fără să facă nimic.

Ușa se deschise încet, și intră Lucy. Era îmbrăcată în ținuta elegantă pe care o purtase mai devreme la nuntă.

– Te simți bine? întrebă ducesa, așezându-se în spatele lui Sarah, la măsuța de toaletă, cu o expresie compătimitoare pe chip.

Sarah își atinse coafura. Își scosese de mult vălul, dar rămăsese îmbrăcată cu superba rochie.

– Te așteptai să plâng, nu-i așa?

– Să fiu sinceră, nu știam la ce să mă aștept, răspunse Lucy oftând.

– Ei bine, nu plâng. Refuz să plâng. Nu sunt tristă, sunt furioasă.

Ridică bărbia și o privi pe Lucy.

Ducesa încuviință încet.

– Ești furioasă pe Christian?

Sarah ridică privirea spre tavan pentru o clipă.

– Da, și pe mine... Toată tărășenia aceasta... s-a transformat într-un dezastru total.

Sarah aruncă o agrafă pe măsuța de toaletă. Lucy o opri cu palma înainte de a cădea de pe masă.

– Dacă îți este de folos, Christian te iubește, într-adevăr, nebunește.

– Asta încercau să-mi spună Hart și Meg, dar am îndoielile mele.

– Eu nu am. Nici măcar una.

Sarah își sprijini cotul de masă și își lăsă fruntea să-i cadă în palmă.

– De ce Dumnezeu a așteptat până în ultima clipă?

Lucy o strânse de umăr.

– Sunt de acord. Nu a gestionat situația cum trebuie. Absolut deloc.

Sarah oftă.

– Și *de ce* a făcut-o într-un mod atât de josnic? Părinții mei nu vor scăpa niciodată de rușine. Tatăl meu nu va mai vorbi niciodată cu mine.

– Tatăl tău are nevoie de timp, doar atât.

– Nu-l cunoști.

În cele din urmă, furia care se strânsese în ea de când ieșise singură din biserică se revărsă. Sarah lovi cu palma în masă.

– Christian nu avea nici un drept să facă asta! Absolut nici un drept.

Mama ei venise să o viziteze după ce ajunseseră acasă. La început, Sarah încercase să o calmeze, dar mama ei continuase să o acuze, spunând chiar că plănuise împreună cu Christian să oprească nunta. În cele din urmă, Sarah o rugase să iasă din cameră. Nu știa unde erau tatăl ei și Christian. Îi rugase pe Hart și pe Meg să o lase singură pentru a se putea gândi. Dar se părea că mama ei nu avea de gând să împiedice vizita unei ducese. Iar în clipa aceea, Sarah era recunoscătoare că putea să vorbească cu Lucy. Cu Lucy cea dulce, bună și neconvențională.

Ducesa o strânse din nou de umăr.

– Sunt de acord că și-a ales un moment îngrozitor pentru a interveni, dar nu ești chiar deloc bucuroasă că nu te-ai căsătorit cu Lord Branford?

Sarah mormăi și își frecă fruntea cu mâna.

– Ah, da, am fost scutită de capriciile unui bărbat doar ca să ajung la mila altuia. M-am săturat să fiu tratată ca o păpușă prețioasă.

– Bun, răspunse Lucy. Așa și trebuie. Era timpul.

Sarah se întoarse repede către ducesă.

– Ești de acord cu mine?

Lucy își dădu o buclă într-o parte.

– Bineînțeles. Și eu sunt femeie, nu-i așa? Ar trebui să fim tratate întotdeauna cu decență și respect și să ni se permită să facem propriile alegeri, dacă mă întrebi pe mine. Îmi pare rău că nu ai găsit de cuviință să-i spui tatălui tău să se ducă dracului înainte de nuntă.

Sarah nu-și putu reține zâmbetul care îi înflori pe buze.

– Mi-ar plăcut să văd expresia de pe fața lui dacă aș fi făcut-o.

– Și mie, zise Lucy zâmbind conspirativ.

Sarah se ridică, se răsuci pe călcâie și își netezi fustele. Nu avea rost să își dorească în clipa aceea ca lucrurile să se fi desfășurat altfel. Tot ce putea face era să înfrunte viitorul cu curaj.

– Ce se va întâmpla acum, Lucy?

Ducesa se bătu cu degetul în obraz.

– Dacă nu mă înșel, Berkeley este jos în birou cu tatăl tău, scriind contractul de căsătorie. Zâmbi. Având în vedere toate cele întâmplate, nu i-aș face noaptea nunții prea ușoară.

Capitolul 47

Arhiepiscopul era un bărbat înalt, cu părul alb, veşminte albe impunătoare, tivite cu negru, şi cu un chip care nu zâmbea deloc. În seara aceea, Sarah privise de la fereastra dormitorului când prelatul sosise acasă la tatăl ei pe la ora 20. Se părea că, atunci când un duce, un conte şi un viconte îi solicitau prezenţa, arhiepiscopul se supunea. Ducele şi ducesa de Claringdon erau prezenţi, la fel contele şi contesa de Swifdon. Împreună cu părinţii lui Sarah, Hart şi Meg erau singurii martori. Lucy Hunt zâmbea cu gura până la urechi.

Mirele lui Sarah – deşi devastator de chipeş, ceea ce putea fi enervant având în vedere împrejurările date – părea sumbru. De parcă îi venea să verse. La fel se simţea şi Sarah. Cum Dumnezeu ajunsese dintr-o tânără care se supunea dorinţelor părinţilor săi şi încerca să facă numai ce trebuia să devină subiectul celui mai mare scandal din Londra, totul în doar câteva ore? Mama ei nu făcea decât să ofteze în tăcere, iar tatăl privea prin ea, de parcă nu ar fi existat. Dar Sarah ştia că el aprobase nunta – fusese cerută, după spusele lui Lucy –, altfel nu ar fi avut loc.

Arhiepiscopul citi aceleaşi cuvinte pe care le citise mai devreme episcopul, iar pe Sarah o luă durerea de cap când se gândi că fusese pe cale să facă acelaşi jurământ cu doar câteva ore mai devreme, dar cu alt bărbat. Lumea o luase razna, era limpede. Cât de uşuratică şi schimbătoare putea fi de vreme ce era de acord cu aşa ceva? Era laşă. Îşi lăsa părinţii să-i spună ce şi când să facă. Dar nu fusese aşa mereu? „Fă ce ţi se spune, Sarah!"

Chiar dacă trebuia să se căsătorească cu Lord Berkeley din pricină că reputaţia îi fusese deja pângărită, nu trebuia să-i placă.

Bineînţeles, fusese informată că Lord Branford anulase totul imediat, dezgustat şi ruşinat de uşuratica pe care fusese decis să o ia în căsătorie. Tatăl ei nu se opusese. Se părea că fusese imediat de acord să pună capăt contractului şi îl lase pe Lord Branford să plece pentru a se putea ocupa cât mai repede de contractul cu Lord Berkeley.

Petrecuseră întreaga după-amiază cu asta, o informase Lucy. Iar acum ce se întâmpla? Sarah trebuia să fie încântată? Să fie recunoscătoare că fusese salvată de consecințele propriei reputații distruse? O mică parte din ea își dădea seama că ea era de vină pentru tot. Dacă nu ar fi fugit de acasă în Scoția, nu ar fi fost în situația în care se afla acum. Dar aproape că scăpase neobservată. Fusese pe punctul de a lăsa trecutul în urmă când Christian făcuse cel mai absurd lucru din lume.

Stătuse în camera ei singură, în tăcere, după ce plecase Lucy. Avusese ore în șir la dispoziție pentru a se gândi în acea după-amiază. Exact asta făcuse. Se gândi la călătoria ei nebunească în Scoția și la întoarcerea în Anglia, la transformarea lui Christian într-o legendă în înalta societate și la timpul petrecut în Surrey. În cele din urmă, hotărâse că avea să se căsătorească cu Lord Christian Berkeley. Se părea că nu avea de ales, dar știa că nu era așa. Putea fugi din nou, de toți. Putea să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Dar adevărul era că, după tot ce se întâmplase și chiar după ceea ce făcuse în ziua aceea, ea îl iubea. Îl iubea pe Christian. Chiar dacă putea să o spună și el sau nu, știa că îl iubea din toată inima. Dar asta nu însemna că nu era furioasă pe el.

– O iei în căsătorie pe femeia aceasta? intonă arhiepiscopul.

Fața lui Christian era ca o mască de piatră. Părea că deja regretă amarnic decizia.

– Da, rosti el solemn.

– Îl iei de soț pe acest bărbat?

Cuvintele i se înțepeniră în gât. Christian înlemni lângă ea, vădit îngrijorat că avea să spună nu. Sau că avea să o ia la fugă. Chiar și după tot ce se întâmplase, nu-i putea face asta.

– Da, răspunse ea la fel de solemn.

Urmară alte cuvinte, alte jurăminte, dar Sarah nu le auzi. Tot ce putea auzi erau bătăile inimii, în timp ce viața îi era legată pentru totdeauna de bărbatul care îi stătea alături. Un bărbat complet diferit de cel la care se așteptase când coborâse din pat în dimineața aceea.

– Vă declar soț și soție, declamă arhiepiscopul.

Urmară câteva aplauze, câteva îmbrățișări și câteva felicitări și urări de bine, dar Sarah nu își aminti nimic din toate acestea. Apoi avu loc recepția, neobișnuită ținând cont de faptul că, de obicei,

nunțile se desfășurau dimineața. Dar cei prezenți mâncară, ținură toasturi și băură vin. De departe cei mai bucuroși oameni din încăpere erau ducesa și grupul ei, în timp ce părinții lui Sarah priveau încruntați spre toată lumea. În tot acest timp, Sarah nu putu nici măcar să privească spre proaspătul ei soț, așezat lângă ea.

O oră mai târziu, urcă țeapănă într-o trăsură care urma să-i ducă la casa din Londra a contelui Berkeley. Noua *ei* casă din oraș. Acum era vicontesă. Trusoul, cel pe care îl alesese pentru viața cu Branford, fu încărcat în trăsură și vehiculul porni din loc.

Când ajunseră acasă la Christian, el așteptă să apară lacheii pe scări, apoi coborî și o ajută. Îi așeză brațul peste al lui și o conduse pe scări până în hol.

Majordomul era amabil. Servitoarele erau zâmbitoare. Casa era frumos decorată și mirosea a curat și a proaspăt. Și era ușor... masculină, semănând puțin cu soțul ei. Toți servitorii se înclinară și îi urară bun venit. Dar Sarah încă era confuză. Lacheii se grăbiră să-i urce cufărul în cameră. Proaspătul ei soț îi arătă camera la etajul doi.

– Mă găsești alături... dacă ai nevoie de ceva, spuse Christian.

– Nu vreau să te mai văd vreodată!

Sarah intră în încăpere, închise ușa și o încuie.

Capitolul 48

Christian ieși din casă a doua zi de dimineață, cu mult înainte să se trezească mireasa lui. Se ocupă de toate comisioanele, inclusiv de câteva chestiuni de care se îngrijeau în mod normal servitorii. Apoi își petrecu dimineața transpirând la scrimă, la club. În cele din urmă, ajunse la Brooks, unde rămase uitându-se mohorât la un pahar de brandy, de care abia se atinse. Unii clienți îi aruncau priviri ciudate. Se părea că povestea se răspândise rapid. Știa că așa avea să fie. Dar nimeni nu îl abordă și nu-i spuse nimic. Ținând cont de felul în care se simțea în ziua aceea, nu era exclus să pocnească pe cineva dacă ar fi îndrăznit chiar și să tușească în direcția lui.

Nu o învinovățea pe Sarah pentru că era furioasă pe el. Nu era sigur de ce o făcuse. Nu știa decât că trebuia să oprească ceremonia. Știa că nu era bine. Știa că nu putea să stea într-o strană incomodă de biserică, uitându-se cum femeia pe care o iubea – iar lucrul acesta el era limpede acum – se căsătorea cu alt bărbat. Crezuse că îl iubea și ea. Dar, fără doar și poate, era furioasă.

Upton se așeză pe locul de lângă el. Christian nici măcar nu-l auzise apropiindu-se.

– Am auzit că se impun felicitări, spuse Upton.

– Da, răspunse Christian țeapăn, împingându-și paharul de colo-colo pe masă, între palme.

– Cred că ești cel mai nefericit mire pe care l-am văzut vreodată. Și ce Dumnezeu faci *aici*? Nu ar trebui să fii, să spunem, în pat cu proaspăta soție?

– Proaspăta mea soție nu vrea să fie cu mine în pat, mormăi Christian.

– Atât de rău este? întrebă Upton.

– Nu am făcut decât să îi întrerup nunta, să-i distrug reputația și să aduc oprobriul părinților și prietenilor asupra ei. Nu este mare lucru.

– Da, pare puțin dramatic. Ai fi putut alege un moment și un loc mai bune, dar ideea este că o iubești, nu-i așa?

– La nebunie.

– I-ai spus?

– Nu.

Upton se plesni cu palma peste frunte.

– De ce nu?

– Încă o dată, i-am ruinat viața. Chiar dacă i-aș spune că o iubesc, ar suna puțin fals. În plus, mi-a spus că nu vrea să mă vadă vreodată.

Upton tresări.

– Uneori, doamnele au nevoie de timp. Când Janie e furioasă pe mine, îi las timp și o grămadă de spațiu.

Christian își întinse paharul spre Upton.

– Exact asta intenționez să fac și eu.

Capitolul 49

A doua zi după nunta ei, Sarah se trezi, se frecă la ochi și se ridică în capul oaselor. Evenimentele din ultimele zile îi năvăliră în minte. Oftă. Nu-l văzuse pe Christian cu o zi în urmă. Plecase devreme și se întorsese târziu, după ce ea se băgase în pat. Își petrecuse ziua făcându-și griji și explorându-și noua casă. Cunoscuse toți servitorii și vorbise pe îndelete cu menajera. Să fie doamna unei mari case era rolul pentru care se născuse. Părea firesc să înceapă să se ocupe de casă imediat. Toată lumea fusese cât se poate de drăguță și primitoare. Se simțea deja ca acasă.

Când Christian nu se întorsese la cină, începu să regrete ce îi spusese ultima dată. „Nu vreau să te mai văd vreodată." Fusese aspră, furioasă și îi spusese cuvinte neadevărate. Bineînțeles că voia să îl vadă. Erau căsătoriți, pentru Dumnezeu! Trebuia să-i vorbească, să își hotărască viitorul împreună. În noaptea nunții, îi răsunară în minte cuvintele lui Lucy: „Nu trebuie să lași viața sa hotărască pentru tine". Hotărâse în ziua aceea că nu *avea* să îngăduie ca viața să hotărască în locul ei. Nu avea să o mai facă de acum înainte. Niciodată. „Fă ce ți se spune, Sarah!" Cuvintele acelea nu mai aveau nici o putere asupra ei. Fusese furioasă. Fusese tristă, fusese o mie de alte lucruri. Dar nu mai urma să se căsătorească cu un bărbat pe care nu îl dorea. Mai curând ar fi fugit din nou în Scoția și nu s-ar mai fi întors niciodată. Astfel că, pe deplin hotărâtă – chiar dacă revoltată –, stătuse în seara aceea în fața arhiepiscopului, îngăduind ca nunta să fie dusă până la capăt. După ce sosiseră acasă la el, iar Christian o condusese în camera ei, furia pe care o simțise mai devreme izbucnise din nou și îi spusese vorbele acelea grele. Nu se așteptase ca el să le ia în serios.

Privirea îi căzu pe un bilet de pe noptieră. Era împăturit și avea sigiliul lui Christian. Groaza îi strânse inima. Îl ridică încet de pe masă și îl desfăcu, rupând sigiliul cu degetul. Scrisul lui Christian umplea pagina.

Draga mea Sarah,

Știu că nu îți dorești să mă mai vezi sau să auzi de mine. Intenționez să îți onorez dorința. Merg la Northumbria pentru câteva zile, apoi în Scoția. Este mult prea puțin, știu, dar îți cer mii de scuze pentru tot ce am făcut. Sper că într-o zi vei găsi puterea de a mă ierta. Vreau să știi că te iubesc din toată inima.

Christian

Lacrimile se revărsară pe obrajii lui Sarah. Citi scrisoarea iar și iar. O iubea? Bădăranul o iubea? Se purtase îngrozitor și fusese un idiot, dar nu mai conta nimic. O *iubea!*

Însă el plecase. Îl alungase cu dezaprobarea ei. La ce se aștepta când îi spusese că nu mai voia să-l vadă vreodată? El credea că îi oferă ceva ce ea îi ceruse. Oh, și ea se purtase lamentabil! Se potriveau de minune.

Sună să vină servitoarea și se îmbrăcă imediat. Apoi începu să scrie și ea o scrisoare.

Exact la ora patru în după-amiaza aceea, trăsura de călătorie a ducesei de Claringdon se opri în fața casei din oraș a lui Christian. Din ea coborâră Lucy, Cass, Jane și Meg.

De îndată ce doamnele intrară în salonul argintiu, Lucy anunță fără preget de ce veniseră.

– Am primit scrisoarea ta, draga mea, în care ne ceri ajutorul. Bineînțeles că ți-l oferim. Ne dăm seama că tot ce a făcut Berkeley a fost oarecum problematic pentru reputația ta, însă nu este un lucru pe care o ducesă, o contesă și o viitoare contesă nu le pot rezolva. Cunoaștem toate figurile influente din aristocrație și am început să pledăm în favoarea ta în rândul prietenilor noștri. Deja jumătate de oraș știe de la noi că, până la urmă, povestea de dragoste a avut un final fericit, iar acum ești căsătorită cum se cuvine. Așadar, cui îi pasă cu adevărat? Totul e bine când se termină cu bine.

Sarah clipi surprinsă spre ele.

– Ați venit aici... pentru a opri scandalul?

– Bineînțeles, altfel de ce crezi că am venit? întrebă Lucy.

– Vrem să te ajutăm, Sarah, spuse Cass.

Între timp, Jane se delectă cu o prăjitură servită odată cu ceaiul.

– Am vrea să o ajutăm și pe Meg aici de față, dacă nu ar mai fi atât de încăpățânată și ne-ar permite să îi cumpărăm câteva rochii, adăugă Lucy.

– Apreciez intenția, Excelență, spuse Meg zâmbind larg, dar momentan suntem aici pentru Sarah.

Sarah își mușcă buza.

– Voiam să... Vreau să zic, eu... Aristocrația va accepta cu adevărat povestea aceasta?

Se simțea stupid și nu voia să recunoască de ce le rugase să vină.

Lucy flutură mâna în aer.

– Secretul este, draga mea, că majoritatea celor mai respectabili oameni din aristocrație, inclusiv eu însămi și Cass, au niște povești extrem de scandaloase când vine vorba despre felul în care și-au cunoscut soții. Toată lumea este oarecum dornică să fie iertată, ținând cont de faptul că mulți au fost o dată sau de două ori în aceeași situație.

Sarah clătină din cap.

– Nu am știut niciodată.

Cass se înroși ușor. Jane nu făcu decât să ridice din umeri.

– Bineînțeles că nu, draga mea, continuă Lucy. Tocmai asta este partea atât de interesantă în această privință. Totul se uită cu ușurință și este ignorat după ce are loc o nuntă cuviincioasă, ceea ce tu ai făcut deja.

– Oh, tu ce-ai făcut, Lucy? întrebă Meg, luând și ea o prăjitură de ceai.

– Este o poveste pentru altă ocazie, draga mea, îi spuse Lucy lui Meg, făcându-i cu ochiul.

Sarah își netezi fustele.

– Asta mă face, într-adevăr, să fiu mai puțin îngrijorată. Dar încă mă tem că tata nu mă va ierta niciodată.

– Prostii! Tatăl tău te va ierta de îndată ce își va legăna primul nepot pe genunchi. Sunt sigură de asta, spuse Lucy.

– Este adevărat, adăugă Cass.

– Copiii aduc pacea, zise Jane. Sau cel puțin așa am auzit.

– Iartă-ne că nu am venit mai devreme să te liniștim, dar am vrut să vă lăsăm singuri o zi sau două după ce v-ați căsătorit. Lucy ridică din sprâncene. Apoi am primit scrisoarea ta și iată-ne aici! Unde este proaspătul mire?

Privi în jur după Christian.

Sarah se simți copleșită de rușine. Era sigură că se înroșise până în vârful urechilor. Nu avea de ales, trebuia să recunoască adevărul în fața prietenelor sale.

– Nu... este aici.

Lucy clipi nedumerită.

– Nu este aici? Ce vrei să spui? Doar nu a plecat deja la plimbare. Încă ar trebui să stați în pat toată ziua.

Sarah se înroși mai tare și își duse mâinile la obraji.

Meg se îmbujoră la rândul ei.

– Lucy! o mustră Cass.

Jane Upton nu făcu decât să-și dea ochii peste cap și mai luă o prăjitură.

– Nu numai că nu este aici, recunoscu Sarah nefericită, trăgându-se gulerul rochiei, dar... Inspiră și își feri privirea. Noi...

– Continuă, spune totul, draga mea. Nu poate fi atât de rău, o îndemnă Lucy.

– Este mai rău de atât, spuse Sarah, privindu-le pe rând.

– Oh, Doamne! Cass veni lângă ea și o bătu pe mână. Este în regulă. Ne poți spune.

– Nu ai absolut nici o obligație să ne spui, rosti Jane.

– Nu, nu. Vreau să o fac. Trebuie să o fac. Am nevoie de sfatul vostru, spuse Sarah.

– Bineînțeles că ai, răspunse Lucy, aruncându-i lui Jane o privire aprigă. Spune, draga mea, o îndemnă ea pe tânără.

– Acoperă-ți urechile, Meg.

Meg făcu ce i se spuse. Sarah trase adânc aer în piept și închise ochii. Trebuia să le spună, dar nu era obligatoriu să le *vadă* în timp ce o făcea.

– Nu s-a consumat căsătoria, spuse ea repede, apoi se aplecă și își ascunse fața în mâini.

Se auzi un mic icnet – nu era sigură de la care dintre doamne –, dar apoi simți din nou atingerea liniștitoare a lui Cass.

– Haide, haide! Nu este atât de rău.

Sarah se ridică și deschise ochii. Lucy îi făcu semn lui Meg să își ia mâinile de la urechi.

– Mi-e atât de rușine, scânci Sarah. Sunt o soție îngrozitoare, iar el... el...

– El ce a făcut? întrebă Lucy pe un ton compătimitor.

– A plecat în Northumbria, reuși Sarah să îngaime cu gâtul uscat.

– Poftim?

Lucy își înfipse mâinile în șolduri, părând de-a dreptul revoltată.

– A plecat în Northumbria. Azi-dimineață. Sarah scoase cu greu biletul din buzunar și i-l dădu lui Lucy. Iată! Aici explică totul.

Lucy citi biletul tare, astfel încât să audă și celelalte, iar după ce termină, clătină din cap și scoase un sunet disprețuitor.

– Lașul! Cum a putut să fugă de tine?

– Și eu am fugit de el de câteva ori. În plus, nu este laș, recunoscu Sarah nefericită. A făcut doar ce i-am cerut.

Cass ridică brusc privirea.

– I-ai cerut să plece?

– Nu am știut că va pleca în *Scoția,* dar i-am spus în noaptea nunții că... Sarah scoase un geamăt. I-am spus că nu mai vreau să-l văd vreodată. Oh, am distrus totul!

– Haide, haide! repetă Cass. Nu ai distrus totul.

– Deloc, adăugă Meg loială.

– Ba da. M-a părăsit și iubește nordul. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, spuse Sarah.

Lucy, care se bătuse de zor cu degetul în obraz, punând în mod vădit ceva la cale, ridică arătătorul în aer.

– Este adevărat, s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, *dacă nu* va avea un motiv.

– Ce motiv? întrebă Sarah înseninându-se puțin.

– Nu-mi vine în minte un motiv întemeiat, răspunse Lucy.

Sarah își încovoie umerii.

– Dar îmi vine în minte un plan alternativ, spuse ducesa, iar pe chipul ei se ivi încet un zâmbet.

Capitolul 50

Scoția, iunie 1817

După ce se ocupă de Oberon, care se afla în grajd, Christian se îndreptă spre ușa cabanei de vânătoare. Scoția era încântătoare și plină de verdeață în acea perioadă a anului. Era foarte diferită față de ultima oară când fusese aici. Zăpadă până la genunchi și... Sarah.

La naiba! Își promisese că nu avea să se mai gândească la ea. Începea să-și dea seama încet-încet că era o promisiune imposibil de ținut. Întregul drum spre Northumbria fusese chinuitor. Iar cele patru zile pe care le petrecuse la moșie ocupându-se de diverse treburi fuseseră neplăcute. Servitorii, inclusiv doamna Hamilton, auziseră veștile despre nunta precipitată și nu pricepeau de ce venise acasă fără proaspăta lui soție. Doamna Hamilton îl asaltase cu o mulțime de întrebări la care el nu voia să răspundă și se ascunsese în propria lui casă. Era ridicol. Plănuise să stea la conacul Berkeley o săptămână. Plecă după numai patru zile. Și călări grăbit spre Scoția. Locul în care se simțea întotdeauna în siguranță, acasă, fericit. Dar, uitându-se la ușa cabanei și amintindu-și când fusese acolo ultima oară, nu era deloc fericit. Amintirile cu Sarah îi invadau mintea. Îl împresurau. Îl bântuiau.

Pe drum nu făcuse decât să încerce să se gândească în ce fel ar fi putut îndrepta lucrurile. Răspunsul evident era să anuleze căsătoria în tăcere. Era dispus să facă asta pentru ea, dar bănuia că ea ar fi refuzat. Anularea căsătoriei i-ar târî familia într-un scandal și mai mare, tocmai ceea ce încercase să evite. Iar tatăl ei l-ar fi provocat numaidecât la duel dacă ar fi pomenit de anularea căsătoriei. Nu. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să îi scrie lui Sarah și s-o întrebe ce voia de la el. Dacă voia să stea în Scoția și Northumbria, așa urma să facă. Nu avea să-i îngreuneze viața. Dacă voia să se întoarcă în Londra ca să atenueze scandalul sau să-l înfrunte împreună cu ea, urma să se întoarcă. Plecase doar pentru a-i oferi timp și spațiu. Avea

să facă orice era nevoie pentru a îndrepta lucrurile. Dar teama lui cea mai mare era că ea avea să îi scrie, spunându-i să rămână acolo pe termen nedefinit. Ciudat! Lucrul pe care și-l dorise întotdeauna nu mai era ceea ce voia. O voia pe Sarah. Oriunde s-ar fi aflat.

Când deschise ușa, nu auzi lătratul familiar al lui Fergus al II-lea. În schimb, simți miros de tocană. Privi în jur. Covorul era lângă vatră, unde îl lăsase Sarah. Și, într-adevăr, pe sobă fierbea oala de tocană. Pe masă se afla tabla de șah. Pe tejghea văzu aluatul lăsat la dospit. Apoi auzi... un cântec. O femeie cânta. Se îndreptă imediat într-acolo.

Deschise ușa dormitorului și clipi. Erau o iluzie provocată de imaginația lui? Sarah se afla acolo. Stătea pe un scaun lângă pat, tricotând. Fergus al II-lea, îmbrăcat cu o nouă hăinuță albastră, dormea dus pe covorul de la picioarele ei.

Sarah lăsă andrelele să-i cadă în poală și îl privi în ochi. Nu era doar în mintea lui. Se afla acolo. Venise la el.

– Ai ajuns devreme, spuse ea cu o șoaptă răgușită.

– Ești aici, rosti el pe același ton.

Se ridică, așeză lucrul de mână pe scaun și își netezi fustele.

– Ești aici, nu-i așa? Nu e doar în mintea mea? întrebă el.

– Nu, nu este doar mintea ta. Bineînțeles că sunt aici. Este datoria mea de soție.

– Datoria ta de...

Se ridică și se întoarse spre pat. Apoi îi făcu semn să se așeze. El se supuse și continuă s-o privească atent.

Ea îngenunche și îi făcu semn să ridice piciorul ca să-l ajute să-și scoată cizmele. Se supuse. Îi scoase o cizmă, apoi pe cealaltă.

Christian o privi cu ochii mari. Habar nu avea ce punea la cale. Era încă furioasă sau voia să facă dragoste cu el? Nu-și dădea seama. Își sprijini mâinile de pat și se lăsă pe spate fără să își ia privirea de la ea.

Sarah se ridică, se duse spre perete și luă sabia așezată acolo. Se întoarse la pat și, după ce ridică arma cu ambele mâini, duse vârful la gâtul lui Christian.

– Sarah, eu...

– Eu sunt cea înarmată. Asta înseamnă că eu voi vorbi prima.

El înghiți în sec, cu lama la gât.

– Te rog!

Ea își îndreptă umerii și își dădu părul pe spate. Brațele i se încordaseră sub greutatea sabiei. Ochii îi scânteiau precum o gheață verde. Arăta magnific.

– Dacă vei crede vreodată că totul ți se cuvine... Dacă mă vei trata vreodată fără respect, dacă vei mai lua vreodată vreo hotărâre importantă fără să te consulți mai întâi cu mine...

– Mă vei tăia în jumătate?

Nu zâmbi. Nu îi venea să zâmbească.

– Te voi face să regreți ziua în care te-ai născut.

– Am înțeles.

Îndepărtă sabia de la gâtul lui și o sprijini de peretele cel mai apropiat.

– Acum, aș vrea să-mi spui ce am așteptat să aud de zile întregi, dar ai considerat că este suficient să o scrii într-o scrisoare pe care mi-ai lăsat-o pe noptieră înainte de a fugi de mine.

Sări în picioare și o trase în brațe.

– Te iubesc, Sarah.

– Da, Christian? Cu adevărat?

– Da. Cred că te-am iubit din *prima* clipă când m-ai amenințat cu sabia.

Ea zâmbi și îl îmbrățișă cu putere.

– Și eu te iubesc, Christian.

– Din tot sufletul?

– Da.

– Pentru totdeauna?

– Da, și nu numai atât, mi-a fost dor de tine, dragul meu, spuse ea.

Christian o ridică și o învârti.

– Bun, căci, dacă este un vis, nu vreau să mă trezesc.

O sărută lung și cu pasiune.

– Nici eu, șopti ea.

O puse jos și o luă de mână. Ea se lăsă pe pat, se așeză pe margine și bătu cu palma locul de lângă ea. El se apropie.

– Christian, îmi pare rău. Am lăsat ca mândria mea îndărătnică și nevoia idioată de a le face pe plac părinților să se pună în calea fericirii noastre.

– Nu, mie îmi pare rău, Sarah, îmi pare rău că nu ți-am spus că te iubesc cu săptămâni în urmă. Am lăsat teama să mă împiedice

să găsesc fericirea pe care am dorit-o mereu. Dar acum știu că nu pot fi fericit fără tine. Și sper că și tu simți același lucru.

El îi cuprinse obrajii în palme.

– Da, dragul meu. Așa simt.

Christian îi atinse chipul cu blândețe. Își trecu degetele de-a lungul obrazului, de-a lungul maxilarului și de-a lungul gâtului ei catifelat. Ea își arcui bărbia astfel încât să o poată mângâia mai bine.

– Vreau să fac dragoste cu tine, șopti el.

– Da, fu tot ce putu ea să răspundă.

Cu mâna ușor tremurândă, începu să îi desfacă rochia. Îi dezgoli umeri. Ea se întoarse și își scoase agrafele din păr, în timp ce el se apucă de laborioasa sarcină de a-i desface rochia la spate. Trebuia să scoată fiecare șiret și se oprea la câteva secunde, sărutându-i spatele și făcând-o să simtă fiori în tot trupul.

Când, în cele din urmă, termină, ea reuși să își lase rochia în jos până la șolduri, rămânând doar în lenjerie și ciorapi. O trase aproape și o sărută adânc, în vreme ce degetele lui puternice îi desfăceau șireturile corsetului. După ce reuși să-l desfacă, îl dădu departe.

– Acum tu, spuse ea înclinând din cap spre el.

Christian uitase că încă era îmbrăcat. Deja ea îi scosese cizmele, așa că mai trebuia să își dea jos ciorapii, pantalonii și cămașa. Aproape că își smulse lavaliera de la gât și o aruncă.

– Ai grijă, pare scumpă! zâmbi ea.

– Nu-mi pasă, voi cumpăra încă zece dacă e nevoie.

Își trase cămașa peste cap cu ambele mâini.

Când rămase cu pieptul gol, Sarah își ținu respirația.

– O, Christian ești atât de, atât de...

– Petrec mult timp făcând scrimă, spuse el zâmbind strengărește, în vreme ce mâinile ei îi atingeau abdomenul, explorându-i mușchii proeminenți. Atingerile tale mă torturează, șopti el.

– Acum pantalonii, răspunse ea tot în șoaptă, cuprinsă de dorință.

El își desfăcu nasturii pantalonilor, privind-o în timp ce deschidea fiecare nasture. Sarah își ținu respirația.

Își scoase pantalonii și ciorapii cu o mișcare rapidă și rămase gol în fața ei, înalt, zvelt, musculos. Bărbăția lui stătea dreaptă spre ea, întărită de dorință.

Simți nevoia bruscă de a-l atinge, dar își dădu seama brusc că el era gol și ar fi trebuit să fie și ea la fel. Se întoarse și se urcă în pat. Fără să spună un cuvânt, își scoase cămășuța și o aruncă pe podea. Îi rămăseseră doar ciorapi. Întinse mâna să-i scoată, dar Christian o opri.

– Nu. Lasă-i! Mi se par foarte ispititori.

Ea încuviință și se întinse pe perne. Christian o privi – părul ei lung și negru, ce se revărsa pe așternuturile albe, sânii plini și perfecți, talia subțire, picioarele lungi și ispititoare. Era răpitoare.

Îl privea și ea. Ochii ei îi devorau trupul din cap până în picioare. Se așeză lângă ea, iar Sarah tresări.

– Nu te voi răni, draga mea. Ai încredere în mine, spuse el.

Își mușcă buza.

– Mama mi-a spus că va durea îngrozitor, dar...

– Mama ta nu știe totul, spuse el.

– Sărută-mă, șopti ea, iar el se supuse.

Îi luă chipul între palme și îi acoperi gura cu a lui.

– Sarah, voi face ceva. Ceva care nu te va durea deloc. Ceva care sper că îți va plăcea. Ceva care ar trebui să te facă să te uzi, să te pregătească pentru mine.

Ea simți că roșește.

– Este... Ce ai făcut în Surrey?

El zâmbi din nou.

– Da.

– Atunci, te rog, am încredere în tine, murmură ea.

El o sărută, coborând de-a lungul bustului, oprindu-se să-i devoreze fiecare sân cu gura și să-l frământe cu mâinile. Când ajunse în locul unde i se îmbinau coapsele, ea gâfâia și îl dorea cu ardoare.

– Christian, te rog! icni ea.

– Răbdare, dragostea mea, răspunse el.

Își înfipse mâinile în așternuturi, în vreme ce gura lui îi acoperi punctul cel mai intim, iar limba lui se adânci între faldurile ei. Găsi punctul acela perfect și îl tortură cu vârful limbii. Sarah își dădu ochii peste cap.

– Oh, Dumnezeule! Christian! strigă ea, dorind să nu se mai termine niciodată.

Senzația care o invada pornea dintre picioare spre tot trupul, răspândindu-i-se ca o flacără în toate terminațiile nervoase. Strigă și simți că explodează, strângându-i capul între picioare.

El se ridică într-un cot și îi zâmbi.

– Ți-a plăcut?

Ea nu putu răspunde. Gâfâind, încuviință din cap. Altceva nu reuși să facă. El își strecură mâna între picioarele ei și o pătrunse încet cu un deget. Ea gemu.

– Oh! Ești atât de umedă! Atât de umedă pentru mine, dragostea mea.

– Da, murmură ea.

Îi luă mâna și i-o duse între picioarele lui.

– Nu te teme! Atât de mult te vreau! Nu te va durea.

Ea încuviință.

Se ridică deasupra ei și se sprijini cu mâinile de pat. Apoi își plecă fruntea și o sărută lung și cu dragoste.

– Te iubesc, Sarah.

– Și eu te iubesc, Christian.

Își trecu degetele de-a lungul obrazului lui. Îi simțea mădularul între coapse. Se strecură în ea, iar ea nu simți decât o alunecare blândă și o ușoară presiune. Nici un pic de durere.

– Asta este tot? întrebă ea mușcându-și buza.

El râse.

– Nu e tocmai ceea ce speri să auzi prima dată când te culci cu nevasta ta.

– Nu, vreau să spun... Nu doare, Christian. Este mai curând... El își mișcă șoldurile, apoi ea gemu. Plăcut, încheie ea, gâfâind deja.

– Plăcut e un fel de a spune, zise el, retrăgându-se și mișcându-și șoldurile din nou. Dar pot mai mult decât... plăcut.

Se mișcă deasupra ei încontinuu, închizând ochii și sărutând-o cu ardoare.

Presiunea crescu din nou înăuntrul ei, și se simți iar invadată de plăcerea aceea intensă. Țipă cu gura lipită de obrazul lui aspru.

– Oh, Dumnezeule, Sarah, strigă el când o pătrunse pentru ultima oară, revărsându-și sămânța în interiorul ei.

Câteva momente mai târziu, se rostogoli și-o trase deasupra lui strângând-o la piept.

– Cum ți s-a părut?

– Ai dreptate, a fost mai mult decât plăcut, spuse ea strecurându-și capul sub bărbia lui și sărutându-l pe piept.

– Sunt peste măsură de bucuros să aud asta.

Ea îl lovi peste umăr și râse.

– Trebuia să faci ca lucrurile să pară atât de complicate?

– Nici tu nu trebuia să mă faci cât pe ce să am un atac de cord, aproape măritându-te cu un alt bărbat.

Sarah își lăsă capul pe pieptul lui.

– Mă bucur că s-a terminat așa. Mă sperie gândul că am fost pe punctul de a ne distruge fericirea.

El o cuprinse în brațe și o strânse.

– Nu voi considera niciodată că tot ceea ce avem mi se cuvine, Sarah.

Îl îmbrățișă și ea.

– Apropo, ce tricotai? întrebă el.

– Un pulover nou pentru Fergus.

– Omul sau câinele?

– Câinele, deși nu m-ar deranja să fac unul și pentru om. Cred că mă voi apuca după ce termin noua hăinuță de vară a lui Fergus al II-lea. Deși s-ar putea ca doamna Goatsocks să nu mă lase să-i fac un pulover *domnului* Fergus.

– Doamna Goatsocks? Încă este aici?

– Da, a găsit de lucru în oraș, e în serviciul unei doamne. Domnul Fergus o vizitează în fiecare duminică sau cel puțin așa mi-a spus. De fapt, acum este în vizită la ea.

– Chiar așa? Mă întrebam unde a plecat.

– Cred că ne vor da o veste în scurt timp. A fost foarte încântată să audă că ne-am căsătorit, apropo.

– Gândește-te, ai creat două cupluri când ai fugit de acasă în Scoția.

– Știi că doamna Goatsocks a avut îndrăzneala să-mi spună că a hotărât să îți dea binecuvântarea ei de a mă duce în Northumbria în momentul în care a descoperit că ești viconte?

– Poftim?

– Se pare că deja hotărâse că ne-am potrivi de minune. Trebuie să cedezi din când în când dacă vrei ca lucrurile să meargă într-un cuplu, spuse ea făcându-i cu ochiul. Îți poți imagina?

Christian aproape că se prăbuși din pat râzând.

– Nu, nu prea. Nu îmi pot închipui așa ceva.

O sărută din nou lung și adânc, iar când își înălță capul, văzu zâmbetul satisfăcut de pe chipul ei.

– Știi, cred că mi-ar plăcea să locuiesc în nord în cea mai mare parte a timpului.

– Nu-ți vor lipsi – cum le-a numit Branford – *amuzamentele* din Londra?

– Nu vreau decât să fiu unde ești tu, zise ea și își sprijini bărbia de umărul lui.

– Cred că aș putea să-mi duc soția la oraș din când în când. Cum dorești. Casa mea este acolo unde vrei tu să fii, răspunse el și o strânse la piept.

– Poate că vom dori să stăm aici o vreme. Cel puțin până când mama și tata vor accepta faptul că ne-am căsătorit, iar Lucy va pune în practică vrăjile ei.

– Lucy? întrebă Christian. Ce vrăji mai pune la cale acum?

– Intenționează să-mi reabiliteze reputația. A început deja.

Râsetul lui Christian răsună în întreaga încăpere.

– Pun pariu că va reuși! Cu siguranță.

– Sunt de acord. Mă aștept să reintrăm în grațiile aristocrației în câteva zile.

– Dar între timp ce facem?

– Între timp, cred că ar trebui să rămânem aici și să facem lucruri necuviincioase. Aș vrea să mă ridic la înălțimea reputației pe care am dobândit-o.

El râse din nou.

– Vrei să spui așa cum te-am găsit, tricotând liniștită un pulover?

– Cred că ne putem gândi la lucruri mult mai necuviincioase decât asta.

– Cum ar fi șahul?

Degetele ei coborâseră peste cuvertură, sub mijlocul lui.

– Așa se numește?

O oră mai târziu, după ce făcuse din nou dragoste cu soția lui, Christian veni în bucătărie să se ospăteze cu tocana pe care i-o făcuse.

– Sunt mort de foame, spuse el când ea începu să pregătească biscuiții, la fel cum făcuse cu multe luni în urmă.

– Și eu.

Roși când el îi aruncă o privire lacomă.

Ea tună vinul și servi tocana. Înainte ca el să guste, Sarah spuse:

– Ce crezi că va face bietul Branford?

– Sigur va găsi pe cineva la fel de interesat de persoana lui cum este el. Aristocrația este plină de doamne dispuse să îndure multe pentru a deveni marchize.

– Trist, dar adevărat, oftă Sarah. Poate că Lady Claire ar fi o bună candidată. Branford are o înclinație către frumoasele sezonului.

– Cred că s-ar potrivi de minune.

Sarah râse.

– Da, sunt la fel. Trebuie să mă ocup să-i găsesc lui Meg un soț cum se cuvine. Lucy și Cass s-au oferit să mă ajute.

– Dar cel de care Meg este îndrăgostită nebunește?

– Din nefericire, nu este o opțiune, oftă Sarah din nou.

– Nu se știe. Dragostea adevărată învinge multe.

– Ei bine, era ceva ciudat în felul în care...

– Care fel?

– Nu contează. Va trebui să aflu după ce ne întoarcem la Londra. S-ar putea să fiu nevoită să recurg la ajutorul lui Lucy și în această chestiune, deși a pus deja ochii pe altcineva, care va deveni următorul ei proiect.

– Deja? Cine este biata fată?

– Nu este o fată. E Cade Cavendish. I-am spus lui Lucy ce a declarat el, și anume că a făcut lucruri care l-ar putea face să atârne în ștreang. Este intrigată.

Christian clătină din cap.

– Lucy și-a dorit întotdeauna să fie spioană.

– Ce crezi că a făcut Cade Cavendish?

– Nici nu vreau să mă gândesc, răspunse Christian.

– Lucy spune că intenționează să afle.

– Treaba asta nu are cum să se termine cu bine, adăugă el.

– De ce nu? La urma urmelor, celelalte intrigi ale ei s-au încheiat cu bine, nu-i așa? Ultima ne-a adus împreună.

– S-ar putea să ai dreptate, dar contribuția ta a fost crucială. Ai fugit din Londra și ai intrat hoțește în casa mea.

– Da, dar nu a fost tocmai ușor. Mi-ai cerut ajutorul pentru a găsi alte doamne.

Christian îi luă mâna și îi sărută încheieturile.

– M-ai făcut legendar.

Ea îi strânse degetele și îl privi drăgăstoasă.

– Da, iar acum ești al meu. Lordul meu legendar.